

Erik Ansvang

DØDEN

- og den indre rejse

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk

DØDEN

- og den indre rejse

Erik Ansvang

VisionsNettet
www.visionsnettet.dk

Indhold

○ Dødsprocessen.....	4
○ Døden i esoterisk belysning.....	11
○ Kroppen forlades.....	25
○ På tærsklen.....	46
○ Astralplanets beboere.....	75
○ Livet på astralplanet.....	93
○ Livet på mentalplanet.....	107
○ Livet på sjælsplanet.....	126

Dødsprocessen

Hvordan er det at dø?
Dette spørgsmål har mennesket stillet
til alle tider og i alle kulturer.
Svaret finder man aldrig, så længe menneskeheden
anser den fysiske verden for at være den eneste.

William Adolphe Bouguereau: "Sjælen føres til Himlen".

Det er tanken at bevæge sig dybt ind i et tabuområde – et emne, som de fleste frygter, fortrænger og fortier. Emnet er døden, dødsprocessen og muligheden for et liv efter døden.

Det er vigtigt fra begyndelsen at slå fast, at det ikke er opgaven at *bevise*, at naturvidenskabens syn på døden er forkert, og at åndsvidenskabens informationer om et liv efter døden er korrekte, ganske enkelt fordi ingen af de to videnskaber i øjeblikket er i stand til at bevise deres påstande på grundlag af anerkendte kriterier for bevisførelse. Det er udelukkende tanken at fremlægge en række åndsvidenskabelige teorier, påstande og *indicier*, og det er op til den enkelte at afgøre, om de virker overbevisende eller det modsatte. Der er ingen forventning om, at nogen skal acceptere de åndsvidenskabelige påstande, men hvis man synes, de er ufattelige, vil det være klogt ikke uden videre at afvise dem. Ved nærmere eftertanke vil mange ikke alene finde håb og trøst i de åndsvidenskabelige informationer, men også opleve dem som logiske og velbegrundede alternativer til de anerkendte hypoteser.

Dødens dårlige image

Når kunstnere eller filmbranchen skal billedliggøre døden, sker det i de fleste tilfælde ved at skabe rædselsvækkende og uhyggelige indtryk. Nutidens udbredte mangel på troen på et liv efter døden, og afvisningen af muligheden for at kunne kommunikere med indre verdener, har skabt en generel tvivl og uklarhed i menneskets holdning til et af livets absolut vigtigste emner, og denne holdning er blevet en overbevisning, der gennemsyrrer nutidens kollektive bevidsthed.

Det er selvmodsigende, at man blandt de mest civiliserede folkeslag i verden overalt møder frygt, fortrængning og tvivl, når der tales om døden – selvom man samtidig er overbevist om, at man i denne del af verden tilhører den eneste sande religion, og selvom denne religion lover, at der findes et liv på den anden side af døden. En af årsagerne er uden tvivl kristendommens påstand om, at metaforen om glæderne i Himlen og rædslerne i Helvede fortolkes bogstaveligt. Hos mange troende skaber denne forestilling usikkerhed, tvivl og frygt, mens ikke troende afviser påstanden som primitiv eller direkte latterlig.

Naturvidenskabens materialistiske livssyn er en anden kilde til den udbredte frygt for døden. Forskerne påstår, at mennesket kun lever ét liv, og efter døden er der intet – absolut intet! Hjernen dør, bevidstheden forsvinder og mennesket ophører ganske enkelt med at eksistere. Men det er ikke muligt at forestille sig, at man ikke eksisterer, for det kræver, at der er en, der forsøger at forestille sig denne tilstand – altså eksisterer man. Men oplysningen om, at man går fra at være noget til at være ingenting, virker skræmmende på de fleste. Man glemmer ofte, at naturvidenskaben ikke kan bevise, at der ikke findes et liv efter døden. I stedet for at konkludere, at man ikke *ved* om bevidstheden lever videre efter den fysiske død, konkluderer man, at hvis man hverken kan bekræfte det eller afkræfte det, så eksisterer det ikke. Den rigtige konklusion er, at forskerne er uvidende.

Døden er et emne, der hos de fleste får mange billeder og associationer frem i bevidstheden. Mange kunstnere har i tidernes løb billedliggjort almindelige menneskers holdning til døden. Alle kender eksempelvis "manden med leen", som er en gammel, symbolsk, skræmmende fremstilling af den markante begivenhed, hvor man tager afsked med den fysiske tilværelse.

Men mon ikke de fleste nutidsmennesker forbinder døden med *sorg, angst, fortvivlelse og savn*.

Kathe Kollwitz: "Faldet i kamp".

Hvordan er det at dø?

Hvordan er det at dø? Dette spørgsmål har mennesket stillet til alle tider og i alle kulturer. Svaret finder man aldrig, så længe menneskeheden anser den fysiske verden for at være den eneste, der eksisterer. Problemet er selvsagt, at de mennesker, der dør, ikke vender tilbage og fortæller om oplevelsen efter døden. Og hvis de gør det, accepterer naturvidenskaben dem ikke som døde, men kalder dem "nær-døde" eller "næsten-døde". En lang række forskere har undersøgt utallige nær-død-oplevelser, og denne forskning vil blive studeret nærmere, for den lægger et stadig større pres på naturvidenskabens materialistiske teorier og påstande om liv og død.

Hvorfor taler man ikke om døden?

Døden er den absolut sikreste del af livet. Den kommer til alle uden undtagelse. Døden har derfor altid været menneskets tro følgesvend, og derfor kan det undre, at emnet ikke diskuteres og udforskes frit og åbent i stil med andre væsentlige emner i menneskelivet, men de fleste har åbenbart vanskeligt ved at tale om døden. Ja – mange har nærmest en panisk angst for døden.

Det er der flere grunde til, men de vigtigste er givetvis psykologiske og kulturelle. Nutidens kultur giver ikke noget håb for det døende menneske, og hvis man taler om døden, konfronteres man direkte eller indirekte med muligheden for, at man selv en dag skal dø. At tale om døden gør den ubehageligt nærværende og virkelig. Og selv når man taler om andres død, konfronteres man uundgåeligt med tanken om, at det også vil ske for én selv på et eller andet tidspunkt.

Selvom døden behandles på et teoretisk og psykologisk niveau, er det klart, at man samtidig indirekte beskæftiger sig med sin egen død. Man vælger altså at forholde sig til dette tabuemne og dermed til at se sin egen død i øjnene – i modsætning til de fleste mennesker, der foretrækker at undgå emnet mest muligt.

Sproget er en hindring

En anden årsag til at det er vanskeligt at diskutere døden stammer fra sproget. Sproget henviser til ting, man kan erfare med sine fysiske sanser. Dødens oplevelser befinder sig hinsides de fysiske sanser, og derfor står man uden personlige erfaringer. Der er ingen referencerammer.

For at kunne udtrykke sine tanker om døden, sammenligner man derfor med ting, man kender. Man siger, at et menneske, der dør, "sover hen". Man sammenligner altså døden med noget man kender – at falde i søvn. Det er kun sproglige nuancer, der adskiller livet og døden, for man mener noget helt forskelligt, når man siger, at en af de nærmeste "sover hen", og når man siger, at det samme menneske "lægger sig hen for at sove". I det ene tilfælde vender bevidstheden ikke tilbage til kroppen. I det andet vender den tilbage efter en kort periode. Iflg. åndsvidenskaben er der et nært slægtskab mellem søvnen og døden, som beskrives senere.

Er døden "glemsel"?

Mange sammenligner døden med "glemsel". Den døende glider ind i glemslen, siger man. Hermed mener man, at man i døden glemmer livets mange sorger, lidelser, skuffelser, sygdom og savn. Samtidig bekræfter man, at man accepterer teorien om, at menneskets bevidsthed udslettes i dødsprocessen. Og man ignorerer, at det uundgåeligt medfører, at livets positive, kærlige, varme, glade og succesrige oplevelser også udslettes.

Alle livets opslidende kampe for at ændre dårlige karakteregenskaber til gode er spildt arbejde. Alle gode egenskaber og evner er borte i samme øjeblik døden indtræffer. Den teoretiske og praktiske lærdom, som man møjsommeligt erhvervede sig, er pludselig væk. De vanskelige fremskridt, et menneske har tilkæmpet sig i livets løb, er tabt for evigt. Det virker skræmmende og ubegribeligt for de fleste, og derfor må den døende sædvanligvis kæmpe sig gennem nogle negative psykologiske stadier, inden den endelige accept eller overgivelse til døden.

Kirken og naturvidenskaben

Den grundlæggende årsag til at de fleste mennesker i Vesten frygter døden, findes i de parallelle udviklingstendenser, der har præget den vestlige verden. På den ene side er man præget af naturvidenskabens forklaringer på liv og død. På den anden side har man den kristne kirkes dogmer.

William Adolphe Bouguereau: "Dante og Virgil i Helvede".

Psykologiske stadier

(ved uhelbredelig sygdom)

1. Fortrængning

2. Vrede

3. Depression

4. Accept

Naturvidenskaben – nutidens præsteskab

De færreste tænker over det, men naturvidenskabens forskere fungerer reelt som nutidens præsteskab. Forskerne præsenterer et materialistisk trossystem, som postulerer, at et menneske udelukkende er udtryk for hjernens elektromagnetiske impulser. Konsekvensen er uundgåeligt, at mennesket ophører med at eksistere, i samme øjeblik hjernen dør. Den naturvidenskabelige tro på, at mennesket ophører med at eksistere, skaber selvsagt angst for døden. Og som sagt er det værd at huske, at denne påstand ikke er bevist. Det er kun en teori.

Den kristne kirke har desværre også formået at skabe frygt for døden. I nutiden lever de færreste vesterlændinge efter kirkens dogmer og doktriner, men truslen om Helvede og evige pinsler hører alligevel til den kulturelle arv, og den præger vesterlændingene langt stærkere, end man umiddelbart forestiller sig. Som bekendt findes der teorier, der påstår, at menneskets bevidsthed *ikke* udslettes, men at den blot i en længere periode træder ind i en anden dimension. Åndsvidenskaben påstår, at alle menneskets hårdt tilkæmpede egenskaber aldrig går tabt, og at mennesket beriget vender tilbage til det fysiske liv gennem fødselens port for at fortsætte sin evige udvikling. Der findes heller ikke bevis for denne påstand. De to videnskaber står derfor lige.

I Vesten har man den kristne kirkes trusler om Helvede og fortabelse i den kulturelle bagage, og samtidig er man stærkt præget af naturvidenskabens erkendelser og begrænsninger, som forudser udslettelse og forglemmelse. Gennem opdragelsen, uddannelsessystemet, arbejdspladsen, autoriteterne er alle uden undtagelse præget af samtiden og dens normer. På trods af dette er flere og flere mennesker i stand til at sætte spørgsmål ved autoriteternes budskaber.

Koncentrationsøvelse

Hvordan er dit personlige forhold til døden? Hvis du har lyst, kan det anbefales, at du – inden du går videre med stoffet om døden – reflekterer over din egen holdning. Det kan gøres ved at genkalde situationer, hvor du har været tæt på døden og døende. Du kan eventuelt anvende følgende koncentrationsøvelse ...

- Sæt dig godt til rette ...
- Ret ryggen og luk øjnene ...
- Slap af i hele kroppen ...
- Løft bevidstheden op i hovedet bag panden ...

Pause ...

- Forestil dig, at sjælens lys strømmer ned gennem toppen af hovedet og oplyser bevidstheden bag panden ...
- Send lyset ned i hjertecentret mellem skulderbladene og tænd sjælens sol i hjertet ...

Pause ...

- Lad nu tankerne søge tilbage i tiden. Har du på et eller andet tidspunkt i dit liv været tæt på et andet menneskes dødsproces?
- Forsøg at kontakte denne oplevelse ...
- Prøv at genkalde dig situationen ...
- Hvordan tror du, at den døende oplevede situationen? ...
- Hvordan oplevede de pårørende situationen? ...
- Hvordan oplevede du situationen? ...
- Hvordan var stemningen? ...
- Kunne I indbyrdes tale om døden eller undgik I emnet? ...
- Kunne I tale med den døende om døden, eller var det et tabuemne? ...
- Glem nu denne oplevelse, og tænk på dig selv ...
- Hvordan er dit eget forhold til døden? ...
- Ønsker du at leve et kort liv eller et langt liv – og hvorfor? ...
- Er du bange for at dø? ...
- Eller glæder du dig til det bliver din tur til at dø?

Det vil være bedst, hvis du efter koncentrationsøvelsen har nogen, du kan dele dine oplevelser med.

Døden i esoterisk belysning

Åndsvidenskabens informationer
om døden og dødsprocessen
adskiller sig fundamentalt
fra samfundets generelle opfattelse.

Anne-Louis Girodet-Trioson: "Atalas begravelse".

Der er stor uoverensstemmelse mellem naturvidenskabens og åndsvidenskabens opfattelse af døden og dødsprocessen. Det fremgår blandt andet af disse citater:

"Vores tanker om døden har været fejlagtige. Den er betragtet som den store og endelige rædsel, mens den i virkeligheden er den store redning – en indtræden i et rigere liv – den er livets udfrielse fra det krystalliserede legeme og en utilstrækkelig form."

Alice A. Bailey: *Death: The Great Adventure*, p. xi

I Alice A. Baileys bøger fortæller den tibetanske mester Djwhal Khul, at der skal vendes op og ned på forestillingerne om døden. I det fysiske liv fejres fødslen som en glædelig begivenhed, på trods af at den reelt medfører, at bevidstheden spærres inde

i en begrænset form og muligheden for livsudfoldelse reduceres betydeligt. Døden, som frygtes og beklages, er en fødsel ind i en højere, lysere og friere dimension.

I stedet burde man betragte døden som det, den i virkeligheden er – en fantastisk smuk begivenhed – en opstandelse og tilbagevenden til lysets og åndens riger.

*"Det udstrålende lyspunkt, der steg ned, stiger nu op ...
Mennesket kalder det død, men sjælen kalder det liv."*

Alice A. Bailey: *Death: The Great Adventure*, p. xii

Citatet afslører problemet. Døden betragtes fra *personlighedens* synspunkt – ikke fra sjælens. Personligheden oplever, at den dør, men sjælen ved, at den lever.

*Sjælen dør ikke, for den trækker blot livet
ind i en anden og højere form.*

*"Hvorfor ikke byde overgangen velkommen?
Lær at nyde oplevelsen som er den vise alderdoms gave,
og se frem til det store eventyr, der venter."*

Alice A. Bailey: *Death: The Great Adventure*, p. 16

Man går i skole for at lære bestemte lektier, og når skoleåret er slut, får man ferie. Man skal slappe af, samle kræfter og integrere den viden, man har tilegnet sig. Det er svært at forstå, at når man inkarnerer, går man i livets skole, og når man dør, har man gennemført "det store skoleår". Man trækker sig tilbage for at integrere den viden, man har erhvervet i livets løb og gøre sig klar til næste "skoleår", som byder på nye udfordringer og nye udviklingsmuligheder. Man skal derfor både glæde sig over den viden, man har fået mulighed for at erhverve sig, og over den "ferie", man nu får lov til at holde i lysets riger, når den fysiske død indtræffer.

Dødsprocessen er en del af livet

For de fleste mennesker er dødsprocessen den mest dominerende begivenhed i det fysiske liv – men glem ikke, at den er en del af selve det fysiske liv. Børn kan ikke forholde sig til døden, men før eller senere i livet begynder voksne mennesker at blive bevidste om, at livet uundgåeligt får en slutning. Måske forsøger man at fortrænge døden, men kulturen tillader det ikke. Utallige begivenheder i livet kræver, at man tager stilling til døden. Døden har nemlig været det faste tema i menneskets lange kulturhistorie. Overalt dukker det op. Man møder det i litteraturen. Man kender det fra skuespilkunsten. Fra opera til rock synges der om døden. Og i nutiden ser man dødens tema gentaget igen og igen af filmindustrien.

Frygten for døden

De fleste filmproducenter tjener formuer på dødsangsten. Filmindustrien får store problemer den dag mennesket overvinder frygten for døden. I litteraturen, musikken og filmen kan døden være en velsignelse, men det er ikke den normale opfattelse. De fleste mennesker er bange. Man er bange for døden, fordi man ikke forstår den.

Døden er noget ukendt, og man frygter det ukendte. Man tror, at det er den totale afslutning på alt, hvad man holder af i tilværelsen. *Alt* ophører ...

- alle forbindelser med andre mennesker
- al kærlighed og hengivenhed
- al aktivitet
- alle planer og projekter
- *alt* ...

Døden er derfor en rejse til et ukendt og frygtet land, og man begiver sig af sted ufrivilligt og under protest. Djwhal Khul siger, at efter den generelle opfattelse svarer det til ...

"– at forlade et oplyst, varmt værelse, venligt og velkendt, hvor de kære er forsamlede, for at gå ud i den kolde og mørke nat, alene og rædselsslagen, med håb om det bedste, men ikke sikker på noget".

Alice A. Bailey: *Death: The Great Adventure*, p. 11

1. Frygt for løsrivelsesprocessen

De fleste mennesker frygter den endelige frigørelse fra legemet. Djwhal Khul fortæller, at der ikke er grund til at frygte denne løsrivelse, og han fortæller hvorfor:

Det uudviklede menneske – har endnu en så svagt udviklet tænkeevne, at døden bogstavelig talt opleves som søvn. Der er ganske enkelt ikke tilstrækkelig hukommelse til at registrere oplevelsen. (Man kan sige, at der ikke er tilstrækkelig RAM i computeren til at rumme dødens store datamængder).

Gennemsnitsmennesket – oplever døden som en direkte fortsættelse af de interesser og processer, det var optaget af i det fysiske liv. Det oplever ikke den store forskel. Mange er i begyndelsen ikke engang klar over, at de er døde.

Aspiranten – oplever knap nok døden, for som aspirant fortsætter man omgående med det tjenestearbejde, man allerede har på de indre planer. Det er ligesom at tage på arbejde i det fysiske liv. Man genkender straks arbejdet, og tager fat, hvor man slap sidste nat. Den eneste forskel er, at nu kan man arbejde alle døgnets 24 timer i stedet for kun i søvnperioden.

Den indviede – oplever døden på en helt speciel måde, for som indviet er man i forvejen fuldt bevidst på de indre planer. Man er derfor fuldt bevidst under hele dødsprocessen. Man oplever udelukkende døden som en frigørelsesproces.

2. Frygt for det ukendte (selvopholdelsesdrift)

Mennesket har en instinktiv frygt for døden, og dette instinkt har et formål. Det er ganske enkelt årsag til, at menneskeheden består som race og naturrige. Dødsangsten ligger til grund for, at mennesket har kunnet kæmpe sig frem til sit nuværende niveau. Man kalder denne frygt for selvopholdelsesdrift. Selvopholdelsesdriften er grundlaget for de mange videnskaber, der beskæftiger sig med opretholdelse af livet – eksempelvis lægevidenskaben, medicinalindustrien og velfærdssamfundet. Frygt for døden er en naturlig og nyttig reaktion.

I new-age kredse er det blevet almindeligt at påstå, at man ikke er bange for døden. Det er en udmærket holdning, men har man den indstilling, bør man samtidig spekulere over spørgsmålet: *"Hvis man ikke er bange for at dø, reagerer man så overhovedet ikke i en livstruende situation?"* Samtidig med at man egentlig ikke er bange for døden, vil dybere lag i bevidstheden stadig reagere instinktivt med frygt. En del af mennesket vil utvivlsomt være bange. Denne instinktive reaktion vil man nok aldrig slippe helt af med, men den tibetanske mester Djwhal Khul fortæller, at den frygt, der stammer fra uvidenhed vil forsvinde engang i fremtiden. Man frygter nemlig kun det, man ikke kender. Et menneske er kun bange, hvis det er uvidende. Når man ved, hvad man kan forvente, kan man forberede sig i stedet for at frygte.

3. Tvivl på udødelighed

Naturvidenskabens forskere er reelt nutidens præsteskab, men i modsætning til andre "trosretninger" giver naturvidenskaben ikke noget løfte om et liv efter døden. Tværtimod lover forskerne, at bevidstheden forsvinder, når hjernen standser sin aktivitet. Ethvert menneske nærer dybt i sit sind et stille håb om, at der faktisk er et liv efter døden, ganske enkelt fordi den naturvidenskabelige forklaring er i modstrid med den oplevelse, de fleste mennesker har – nemlig at der bag de daglige tanker, følelser og handlinger er et "jeg", der tænker, føler og handler. Naturvidenskaben kan ikke forklare, hvad dette "jeg" er. Og den kan heller ikke give en fornuftig forklaring på, hvad der sker efter døden. Naturvidenskaben står uden forklaringer, og har derfor intet andet at tilbyde end tvivl og frygt.

4. Sorg over at efterlade og at blive forladt

Selvfølgelig er man ked af at forlade de mennesker, man elsker og holder af, men det skyldes først og fremmest, at man tror, at afskeden er definitiv. Når man tager på en kortere eller længere ferierejse, sørger man hverken selv eller andre i familien. Man glæder sig, og alle venner ønsker en rigtig god rejse og ser frem til gensynet. Hvis man vidste, at døden også er en rejse, og at man skal mødes igen, vil sorgen blive erstattet af lidt rejsefeber.

5. Tidligere dødserfaringer

I inkarnationernes løb har mennesket gennemgået utallige dødsprocesser. Nogle har været meget voldsomme.

- Man er omkommet i kamp.
- Man er blevet flået af vilde dyr.
- Man er styrtet ned fra store højder.
- Man er brændt ihjel.
- Man er druknet.
- Man er blevet myrdet ... osv.

Disse uhyggelige oplevelser hører imidlertid til det fysiske liv, og har ikke noget med selve døden at gøre. Men da de voldsomme hændelser førte til døden, forbindes døden med reaktionerne på de sidste oplevelser i det fysiske liv.

6. Bindinger til vaner og nydelser

Almindelige materialistiske mennesker er så optaget af det fysiske liv, og er så identificeret med deres job, deres penge, deres position og deres fysiske besiddelser, at hele deres identitet er bundet til disse ting. Denne binding til den fysiske verden medfører naturligvis frygt for at miste alt det, som for dem er det eneste, der har værdi i tilværelsen.

7. Helvedsangst

Oprindelig forkyndte Kirken budskabet om ét liv, som inkarnerede i mange legemer. Men for ca. 1.500 år siden fjernede man reinkarnationslæren og gav kristendommen en sadistisk og pervers drejning. De kristne præster – der ifølge dem selv var repræsentanter for den alkærlige Fader i Himlen, og som ellers skulle være fortalere for Kristi budskab om næstekærlighed – besluttede, at mennesket kun har ét liv i ét legeme. Ikke nok med det. De påstod desuden, at efter dette ene liv skal man dømmes, og afgørelsen kan have evige og rædselsvækkende konsekvenser for efterlivet – uanset om livet varede en uge eller 100 år. Mange mennesker frygter faktisk døden, fordi der i underbevidstheden ligger trusler om et sadistisk Helvede og forfærdelige straffe, der er helt ude af proportion med de småfejl, de har begået.

Kirken vil sandsynligvis henvise til, at Jesus selv sagde, at mennesket kun har ét liv, men han gav i virkeligheden åndsvidenskaben ret. Mennesket har nemlig kun ét liv – *et evigt liv*, som periodisk kommer til udtryk i en fysisk skikkelse i den fysiske dimension. Jesus sagde: *"Så vær da I fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen!"*¹ Men dette krav er helt ude af proportion, hvis man kun har et enkelt liv til at gennemføre denne udviklingsproces. Præsternes beslutning om at fjerne reinkarnationslæren fra kristendommen, fjernede samtidig menneskets tro på muligheden for at udvikle sig og nå dette ophøjede mål.

Den hævngherrige gud

Alle har hørt om en emotionel, vred og hævngherrig gud, som straffer med de grusomste pinsler, hvis mennesket – et af Hans børn – tillader sig at drage hans eksistens i tvivl. Det afgørende er åbenbart ikke, om man er ond eller kærlig. Det afgørende er, om man er troende – vel at mærke på den måde, som præsterne mener, at man skal tro. Reelt kræver Kirken, at man er autoritetstro og tror på præsterne – ikke på Gud. I nutiden accepterer tænkende mennesker ikke doktrinen om ét enkelt fysisk liv og om almindelige syndige menneskers evige fortabelse i et rædselsfuldt Helvede, mens kun helgener får et liv i evig salighed. Budskabet virker urimeligt, hvad enten man bruger forstanden eller samvittigheden. Derfor har præsterne mistet troværdigheden, kirkerne står tomme – men Kirken har desværre formået at skabe alvorlig tvivl om livets udødelighed.

Kirken har ingen udviklingslære

Mange oplever også tanken om et evigt liv i Himlen som en trussel. Det skyldes, at Kirken ikke har en udviklingslære. Endestationen er angiveligt en plads i Paradis. Hvad man skal her, fortæller historien intet om? For aktive, progressive og visionære mennesker er en doven og nytteløs tilværelse i Paradis en trussel.

¹ Matthæusevangeliet, 5,48

Hvad siger lægevidenskaben?

Er der grund til at frygte døden? Alle åndsvidenskabelige kilder siger *nej*, men hvad siger lægevidenskaben? Fordi viden er en metode til at fjerne frygt, vil det være interessant at høre, om den lægevidenskabelige forskning bekræfter de åndsvidenskabelige påstande, som siger, at døden er en smuk oplevelse.

Sygdom er en del af livet – ikke døden

Jamen – kan døden da ikke være en smertefuld oplevelse? Nej – selve døden er aldrig smertefuld. Men den proces, der fører frem til den endelige død, kan naturligvis være det. Ofte går sygdom forud for døden, men sygdomsprocessen har intet at gøre med den proces, der afslutter sygdommen. Sygdom er en del af det fysiske liv – ikke af den fysiske død. Det er kroppen, der producerer smerterne, og hvis man oplever dem, er man stadig fysisk levende og til stede i kroppen. Det er vanskeligt at acceptere for de fleste, fordi man er vant til at identificere sig med kroppen, men mennesket er ikke kroppen, og det er kroppen, der er døende.

At sygdom kun har med kroppen at gøre, kan illustreres sådan: Kroppen er et redskab eller transportmiddel for bevidstheden – ligesom en bil er et transportmiddel for personligheden. Hvis man forestiller sig, at man anskaffer en ny bil, svarer det til dengang, man fik en ny krop ved fødslen. Man bruger bilen, og efterhånden slides den mere og mere. Man begynder at få problemer med de vitale dele i motoren. En dag bryder bilen sammen, og man må efterlade den i vejkanten. Og den ender på bilkirkegården. I hele denne proces har man ikke en eneste gang identificeret sig med de "syge" motordeler. Sygdommene hører til bilen – ikke til bilejeren.

Det er det samme, der sker med den fysiske krop. Sjælen eller bevidstheden bruger kroppen. Efterhånden slides kroppens vitale organer, og en dag er den ude af stand til at fungere. Sygdommene hører til den fysiske krop – ikke til ejeren af kroppen. Ejeren forlader derfor kroppen, og denne udstigning kaldes døden. Sygdom og død er derfor adskilte ting.

Man kan dø på tre måder

Man kan dø af andet end sygdom. Lægevidenskaben fortæller, at mennesket faktisk kun kan dø på tre måder:

1. Pludselig død

2. Iltmangel

3. Vitale organers sammenbrud

Caravaggio - Begravelsen af Sct. Lucy

1. Pludselig død

Pludselig bevidstløshed eller død forekommer på mange måder. Man hører om utallige, der omkommer i biluheld. Man hører om soldater, der dræbes i krig. Man hører om overfald, hvor offeret slås ned og dræbes. Om mennesker, der styrter ned og kvæstes til døde. Om mennesker, der rammes af lynet. Det sker ikke ofte, men det sker ... osv.

Disse begivenheder medfører, at personen bliver "knocked out". "Knock out" er faktisk et udmærket udtryk, for personen bliver bogstaveligt talt "knocked out" – altså "slået ud" af kroppen – for begivenhederne skal ses fra bevidsthedens synsvinkel. Ikke fra kroppens.

Bevidstløshed betyder, at bevidstheden har forladt den fysiske hjerne. Det fysiske menneske er "bevidst-løs" – altså uden bevidsthed. Når man er uden bevidsthed, er man ude af stand til at registrere smerte. Og døden er intet andet end en permanent bevidstløshed i den fysiske hjerne.

Som et elektrisk stød

Den tibetanske mester Djwhal Khul bekræfter, at selv i tilfælde af en voldsom og pludselig død, får man intet andet end et kort øjeblikks følelse af fare, der kan sammenlignes med et elektrisk stød. Det er alt. Man behøver derfor ikke frygte en pludselig død, for den er næsten smertefri. Der er ingen oplevelse af smerter, for bevidstheden er ikke til stede i kroppen, og man kan derfor ikke registrere smerterne.

Det bekræftes af den amerikanske læge Raymond A. Moody, der har forsket i nær-død-oplevelser. En af hans patienter – en mand, som ved en ulykke pådrog sig en alvorlig kranieskade, og hvor man ikke kunne se tegn på liv – fortalte efter genoplivningen:

"I skadesøjeblikket kom der et øjeblikks smerte, men så forsvandt al smerten. Jeg havde en følelse af at svæve i et mørkt rum. Dagen var bittert kold, og dog var det eneste, jeg følte, mens jeg befandt mig i det mørke, varme og det største behag, jeg nogensinde har oplevet ... Jeg husker at jeg tænkte: >Jeg må være død.<"

Raymond A. Moody: *Livet efter livet*, s. 31

En anden patient "døde" af sår, han havde fået i Vietnam-krigen, og han fortæller om øjeblikket, hvor han blev ramt:

"En stor bølge af lettelse. Der var ingen smerter, og jeg har aldrig følt mig så afslappet. Jeg følte velvære, og alt var godt."

Raymond A. Moody: *Livet efter livet*, s. 32

2. Iltmangel

Den anden dødsårsag er iltmangel. Lægerne kalder det:

" – tab af bevidsthed på grund af utilstrækkelig iltning af blodet".

Man kan dø af iltmangel på mange måder – eksempelvis ved drukning. Nogle nåede så langt i drukneprocessen, at de blev erklæret døde. Da de blev genoplivet, og bagefter kunne fortælle om oplevelsen, var de selvfølgelig kun det, naturvidenskaben kalder "nær-døde".

Alle mennesker, der har oplevet druknedøden påstår, at det var en utrolig behagelig oplevelse. Hvad foregår der? Under vandet er man som bekendt forhindret i at indånde ilt. Der er dog samtidig en naturligt og stærk trang til at ånde ind, men trangen modarbejdes af musklerne, som kæmper for at holde vandet ude. Flere gange forsøger den druknende at ånde ind, men i stedet slippes der luftbobler ud.

Tænk engang på, hvor ofte man udskifter luften i lungerne – eller hvor kort tid man er i stand til at holde vejret. Så får man en fornemmelse af, hvor ofte kroppen kræver frisk ilt. Lungernes celler tømmes derfor lynhurtigt for ilt, og den druknende bliver næsten omgående bevidstløs. Musklerne slapper af, og først da lukkes der vand ind i lungerne. Den druknende oplever altså ikke denne ubehagelige fase.

Hvis man har set, hvordan en person kæmper og bliver blå i hovedet af iltmangel, er det svært at forstå, at det skulle være behageligt. Men naturvidenskabens forskere forsikrer, at ophobningen af kuldioxid i lungerne hurtigt forgifter kroppen og bedøver den. Kroppen bliver simpelthen følelsesløs. Iltmangel er derfor en hurtig og stort set smertefri død, som ingen bør frygte.

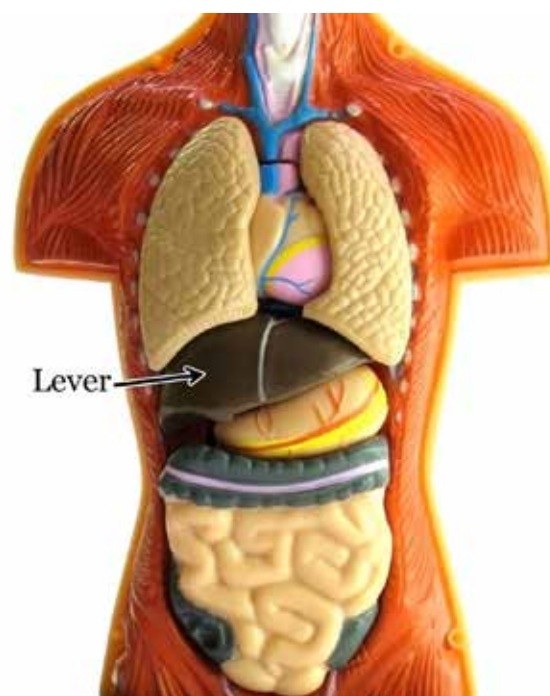
De fysiologiske processer i forbindelse med druknedøden er identiske med dødsprocesser forårsaget af andre former for iltmangel – f.eks. gasforgiftning. Gasforgiftning sker en smule langsommere end drukning, fordi gas ofte indeholder en smule ilt. Men processen er stadig meget hurtig. Dødsårsagen er den samme, for når ilttilførslen afskæres af vand, gas eller andet, lammes musklerne i kroppen.

Man oplever princippet i et lille, indelukket mødelokale med mange mennesker. Når iltten er ved at være brugt op, begynder folk at blive tunge og døsig. Musklerne mangler ilt og begynder at slappe af. Hvis man åbner vinduerne og lukker frisk luft ind, lever alle op igen.

3. Vitale organers sammenbrud

Her er den hyppigste dødsårsag. På grund af sygdom eller slid begynder vitale organer at fungere dårligt, og til sidst bryder de helt sammen. Hvilke organer, der bryder sammen, er individuelt. Lægevidenskaben fortæller, at hvis et menneske har en god, sund, afbalanceret krop, hvor alle organer er nogenlunde lige stærke, vil leveren være den første til at bryde sammen. Herefter følger det ene organ efter det andet indtil døden indtræffer.

Når et menneske dør på grund af et eller flere vitale organers sammenbrud, er der smerte forbundet med processen, fordi det døende organ kæmper for at overleve. Denne kamp kaldes sygdom, og sygdom giver smerte. Men lægevidenskaben fortæller, at smerten som regel ikke tiltager frem til dødstidspunktet. Til sidst bliver smerten faktisk mindre og mindre indtil den til slut helt ophører. I nogle tilfælde ophører smerten pludselig.

Men manglende smerter er ikke ensbetydende med helbredelse. Årsagen til de aftagende smerter er nemlig den samme som ved iltmangel – forgiftning af kroppen. Når vitale organer ophører med at fungere, er kroppen ikke i stand til at rense blodet, som derfor transporterer mere og mere gift rundt i kroppen, og denne gift virker som en slags narkose. Den døende bedøves og gøres følelsesløs over for smerterne.

Eksempel: Dødskramper

En engelsk læge dr. Robert McKenna² fortalte, at han engang havde oplevet en døende kvinde på kun 28 år, og hun havde de værste dødskramper, han nogensinde havde oplevet. I dødskampens smerter fortrak kvindens ansigt sig på den mest uhyggelige og lidende måde. Da krampeanfaldet var forbi, vendte patienten tilbage til bevidsthed. Hun åbnede øjnene og sagde med et smil: *"Hvor har jeg dog sovet dejligt"*.

De vitale organers sammenbrud, og deres kamp for overlevelse er en proces, der udelukkende er forbundet med den fysiske krop. Derfor er sygdom og smerte en del af det fysiske liv – ikke selve døden. Der er ikke grund til at frygte selve døden.

Når man ser mennesker gennemleve en dødsproces, der er forbundet med lang og smertefuld sygdom, er der mange, som helt naturligt spørger ... "hvorfor". Navnlig hvis man iagttager en stærkt lidelsesfuld dødsproces hos et godt og kærligt menneske, som har levet et liv i tjeneste for sine medmennesker. Hvorfor dog denne lidelse? Det er vanskeligt at forstå, at det er en heldig situation for den døende. Den lidelsesfulde dødsproces er en forberedelse til næste liv. Lidelsen er nødvendig afbetaling af karmisk gæld, som ellers ville hæmme i et kommende liv. At blive frigjort for fortidens snærende bånd, er det bedste, der kan ske for den døende, så man kan vende tilbage under lysere og mere lovende betingelser.

² Charles Hampton: *The Transition called Death*, p. 42

En mulighed for tilbagebetaling

Når et godt og kærligt menneske, der har hjulpet og støttet mange mennesker i livets løb, gennemgår en lidelsesfuld dødsproces, er de færreste opmærksom på, at den karmiske situation samtidig inddrager personens medmennesker. Den døendes lidelser tilbyder en enestående mulighed for tilbagebetaling af den hjælp og støtte, man selv fik i hårde stunder.

--oo0oo--

Refleksion

*Hvordan er dit forhold til dødsprocessen
efter disse informationer?*

Kroppen forlades

Frygten for døden skyldes frygten for det ukendte.
Paradoksalt nok er dødsprocessen en af de processer,
mennesket kender allerbedst.

Théodore-Chassériau: Sovende kvinde

Søvn og død

Frygten for døden skyldes frygten for det ukendte. Paradoksalt nok er dødsprocessen en af de processer, man kender allerbedst – man tænker bare ikke over det. Hvert eneste døgn forlades den fysiske verden, for når man lægger sig til at sove, og gør det, der kaldes "at falde i søvn", forlader man faktisk kroppen og den fysiske verden med bevidstheden.

At fjerne bevidstheden fra kroppen svarer til at dø. Hjernen bliver nemlig bevidstløs – altså uden bevidsthed – ganske enkelt fordi bevidstheden er til stede i en anden dimension. I denne dimension fungerer bevidstheden levende og fuldt opmærksomt. Og efter et tidsrum, som kaldes søvnperioden, vender den tilbage til den fysiske krop og den fysiske verden.

Frygten for døden skyldes helt enkelt, at man ikke kan huske, hvad man foretager sig om natten, og derfor opleves døden som noget ukendt. Problemet er, at der ikke er en direkte relation mellem de to tilstande, og derfor er man ikke opmærksom på, at man konstant forlader den fysiske verden og vender tilbage igen. Og som bekendt gør det ikke ondt at falde i søvn.

" ... hvad sker der, når et menneske afkaster sin fysiske krop i dødsøjeblikket? Nøjagtig det samme som der sker med alle hver nat, når man falder i søvn. Der er ingen smerter i dødsøjeblikket, ingen kamp når man forlader kroppen – heller ikke selvom der skulle være tegn på fysisk lidelse."

Annie Besant: Extracts from an Adyar Pamphlet

Bevidsthedstråden og livstråden

Den almindelige psykologi har ikke nogen forklaring på det bevidsthedsskift, der sker under søvnen, for psykologer opererer kun med én verden. Set fra et fysisk eller naturvidenskabeligt synspunkt er bevidstløshed en gådefuld tilstand. Åndsvidenskaben oplyser, at det inkarnerede menneske er forankret til den fysiske krop med to energitråde: En *livstråd*, der er fastgjort til det æteriske hjerte, og en *bevidsthedstråd*, der er fastgjort til hjernen. Derfor er åndsvidenskaben i stand til at give denne forklaring:

"Under søvnen bliver den energitråd, der er forankret i hjernen, afbrudt."

"Ved døden afbrydes begge tråde eller forenes i livstråden ... huset er tomt."

Alice A. Bailey: *A Treatise on White Magic*, p. 495

“Den lille død” eller “dødens lillebror”

Søvnen kaldes “den lille død” eller “dødens lillebror” – og døden kaldes “søvnens storebror”. Mennesket dør faktisk hver eneste dag i forhold til den fysiske krop. Man er bare ikke vant til at sætte døden og søvnen i forbindelse med hinanden. Konklusionen er, at man ikke alene har evnen til at forlade det fysiske legeme – man er endda utrolig god til det. Derfor er der ingen grund til at frygte denne proces.

Der er hverken angst eller sorg i familien, hvis man meddeler, at man har besluttet at lægge sig til at “dø” i en times tid – simpelthen fordi man i denne situation kalder processen en middagslur.

Det er ikke kun den daglige ud- og indstigning af det fysiske legeme, der medfører, at dødsprocessen er velkendt. Man kender processen rigtig godt, fordi man har gennemgået dødsprocessen utallige gange før. Døden er en af de begivenheder, man kender allerbedst. Ikke alene fordi man har oplevet den utallige gange, men mest af alt fordi det er en begivenhed, der hver gang har gjort et stærkt indtryk.

Clairvoyance og regression

I dag er der flere og flere mennesker i inkarnation, som er så sensitive, at de begynder at huske deres tidligere inkarnationer. Det kan ske naturligt og spontant eller ved hjælp af regressionsteknikker. Derfor kommer der flere og flere indicier på, at åndsvidenskabens informationer om døden må være et faktum. Naturvidenskaben vil uden tvivl stritte imod til det sidste, men for de mennesker, der selv oplever flere liv, er der ikke længere grund til diskussion. Naturvidenskabelige teorier kan sjældent konkurrere med virkelige oplevelser og erkendelser. Der er ingen tvivl om, at presset på den offentlige mening gradvis vil vokse og blive så stort, at forskerne ikke kan fortsætte med at afvise de mange indicier og personlige erfaringer. Reinkarnation vil efterhånden blive en accepteret kendsgerning.

Døden – en cyklisk proces

Når reinkarnation accepteres, vil menneskeheden begynde at betragte livet og døden som en cyklisk proces. Alt i naturen fungerer cyklisk. Alt følger en årscyklus. Træerne får blade i foråret. I sommerens løb bruger de bladene til at suge næring og sollys. Om efteråret afkaster de bladene og giver dem tilbage til naturen. Processen er berigende for mulden, for bladene formolder og gør jorden endnu mere frugtbar. Træet har lånt noget stof fra naturens husholdning, brugt det i et stykke tid, og giver det så tilbage – beriget efter brugen.

Menneskets cyklus er identisk

Nøjagtig det samme gør mennesket. Menneskets liv og død udgør også en cyklus. Den er bare væsentligt længere. Mennesket låner også stof fra naturens store husholdning. Det bruger stoffet i det fysiske liv – og det gives tilbage efter døden beriget efter brug. Det kan ikke undgås, at stoffet beriges, for menneskets svingninger er så meget højere end Jordens øvrige levende væsner, at uanset hvordan menneskets karakter er kommet til udtryk i det fysiske liv, vil det være en berigelse set i forhold til stoffets normale tilstand. Mennesket afleverer altid det lånte stof med et højere vibrationsniveau.

"Af jord er du kommet ..."

Et velkendt indslag i ritualer ved begravelser i den kristne verden er ordene: "*Af jord er du kommet, til jord skal du blive*". Disse ord refererer netop til tilbagegivelsen og beskriver det fysiske legemes elementers tilbagevenden til det oprindelige reservoir af stof og af æterlegemets substans til det æteriske reservoir. Ordene "*Ånden skal vende tilbage til Gud, som gav den*" er en fordrejet henvisning til, at sjælen absorberes i den universelle sjæl.

Denne tilbagegivelse er dybest set menneskets funktion i naturen. Set fra planetens synspunkt drejer det hele sig om denne berigelse. Mennesket er en del af et gigantisk hjælpesystem, hvor naturriggerne over hjælper naturriggerne under med at udvikle sig. Mennesket hjælper naturen ved at låne stof, øge dets svingningsniveau og aflevere det igen. Det er menneskets naturlige opgave i planetens evolution. At mennesket samtidig selv udvikler sig under denne proces, er en bivirkning set fra et planetarisk synspunkt.

Denne udvikling beskrives smukt af den persiske shaman, Rumi:

*"Jeg døde i mineralet
og blev en plante.*

*Jeg døde i planten
og kom til syne som et dyr.*

*Jeg døde i dyret
og blev et menneske.*

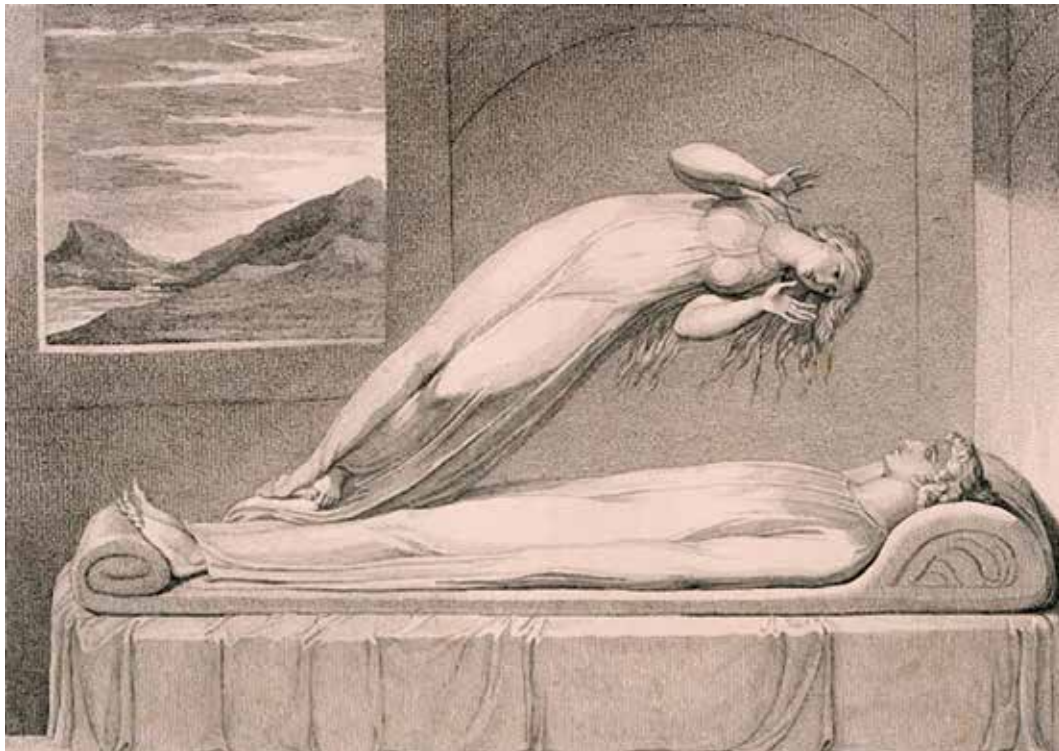
Hvorfor skulle jeg da frygte?

Hvornår blev jeg mindre ved at dø?"

وز نما مُردم به حیوان سرزدم — از جمادی مُردم و نامی شدم
پس چه ترسم؟ کی ز مردن کم شدم؟ — مُردم از حیوانی و آدم شدم
ز ملانک بال و پر تا به رازم — حمله دیو گریم و پریم از به شر
کل شیء هلاک الا وجهه — وز ملک هم به آدم جسم تن ز جو
آنچه اندر و هم تا بد آن شوم — به آردید گر از ملک پران شوم
گویدم که انا اله به راجعون — پس عدم گ ردم عدم چو ارغنون

Jalal ad-Dīn Muhammad Rumi

Selve dødsprocessen

William Blake: Sjælen svæver over kroppen.

Herefter skal der fokuseres på selve dødsprocessen. Det er en invitation til at tage med på efterlivets lange rejse, og det mest naturlige vil være at begynde i den fysiske verden. Lægevidenskabens forklaringer på, hvorfor det fysiske legeme dør, er allerede forklaret, men hvad er den ikke-fysiske årsag til døden ifølge åndsvidenskaben? Hvorfor dør mennesket egentlig? Her tænkes der på en naturlig død, så lige nu drejer det sig ikke om mord, selvmord og andre ekstreme situationer. Udgangspunktet er et menneske, der dør naturligt på grund af alderdom eller sygdom.

Åndsvidenskaben oplyser, at mennesket dør, fordi sjælens begær efter formlivet ophører. Sjælens interesse for oplevelser og erfaringer i fysisk form stopper simpelthen. Forhåbentlig skyldes det, at sjælen har opnået det, den ønskede med inkarnationen, men årsagen kan også være, at den ikke kan udrette mere. Udviklingen er måske gået i stå. Processerne kører i ring. Det inkarnerede menneske er krystalliseret (det sker for mange ældre mennesker). Set fra sjælens synsvinkel er der intet formål med at fortsætte det fysiske liv.

Sjælen gør status

Det er altså *sjælen*, der gør status over livet og beslutter, hvornår et menneske skal dø – *ikke* den inkarnerede personlighed. Sjælen fjerner opmærksomheden, og i samme øjeblik dør mennesket. Forklaringen er enkel. Der er intet andet liv i et menneske end sjælens liv. Der er dog en form for selvstændigt liv i kroppen, men dette celloliv overlever heller ikke kroppens død. Når sjælen trækker sig ud, begynder kroppen at gå i opløsning. Kroppens liv opretholdes alene ved, at sjælen er til stede i kroppen. På grundlag af disse oplysninger, er det nu hensigten at se nærmere på dødsprocessen for at få et indtryk af, hvad der reelt foregår.

“Overfrakken” frygter døden

Mennesket må vænne sig til, at det er sjælen (det indre liv), og at personligheden (det ydre liv) alene er nogle legemer, redskaber eller “overfrakker”, som sjælen iklæder sig. Sjælen er *ikke* bange for at dø. Det er sjælen, der beslutter sig for at lade sit fysiske redskab dø. Men “overfrakken” er bange. Det lyder måske absurd, men det er dybest set, hvad dødsangst er.

Det fysiske legeme og æterlegemet

Sjælen har således et fysisk legeme. Indeni og uden om dette legeme er der forskellige andre legemer af finere stof. Det første legeme, der omgiver og gennemtrænger det fysiske, er æterlegemet. Æterlegemet kaldes også “det vitale legeme” eller “sundhedsauran”, og det er den del af det fysiske legeme, der stoffligt befinder sig i det elektromagnetiske område. Æterlegemet er en energistruktur, der dannes ved undfangelsen og i opvæksten. Æterlegemet gennemstrømmer det fysiske legeme og strækker sig en smule uden for det fysiske legeme. Æterlegemet kaldes som sagt “sundhedsauran”, for det er dette legeme, der styrer cellevæksten. Det danner den støbeform eller det energiskelet, som det fysiske legeme vokser op indeni.

Astrallegemet

Indeni og uden om det fysisk-æteriske legeme har mennesket et astrallegeme, der udtrykker menneskets følelsesnatur. Det er et legeme, der består af stof, der vibrerer på en frekvens, der ligger højere end det fysisk-æteriske plan. Vibrationer i astrallegemet forplanter sig til det fysisk-æteriske legeme gennem chakraerne, og registreres i hjernen som følelser.

Mental- og kausallegemet

Indeni og uden om astrallegemet og det fysisk-æteriske legeme har mennesket et mentallegeme, der udtrykker menneskets tankenatur. Mentallegemet befinder sig på en frekvens, der ligger over eller bag det astrale stofs vibrationer. Vibrationer i tankelegemet registreres i hjernen som tanker. Og inderst inde i det individualiserede menneske findes kausallegemet eller sjælen, som udgør den inderste identitet på menneskets nuværende udviklingsniveau.

Menneskets legemer

Kausallegeme →
Mentallegeme →
Astrallegeme →
Æterlegeme →
Fysisk legeme →

Opstandelsesprocessen

- Fysisk inkarnation
- Livet på astralplanet (efter døden)
- Livet på mentalplanet (efter "den anden død")
- Livet i sjælens verden (efter "den tredje død")

Dødsprocessens tre faser

Selve dødsprocessen forløber i tre hovedfaser. Her bruges de latinske betegnelser for disse faser, for det er dem, man møder i litteraturen. Når åndsvidenskaben ofte benytter fremmede ord og begreber, er det ganske enkelt fordi der ikke findes dækkende ord i det danske sprog. Dødsprocessen har disse tre overordnede faser:

1. Restitution

Den første fase kaldes "*restitution*". Det kan oversættes med "*tilbagegivelse af det lånte stof*". Når mennesket dør, trækker sjælen sig ud af det fysiske legeme og æterlegemet. Først trækker æterlegemet sig ud af det fysiske legeme, og da det fysiske legeme og æterlegemet tilsammen udgør det fysiske redskab, betyder det reelt, at den fysiske død består i en spaltning af det fysiske legeme i to dele ... det fysiske legeme og æterlegemet.

2. Elimination

Den næste fase kaldes "*elimination*". Ordet kan oversættes med "*fjernelse*" eller "*afkastning*" – og hermed menes der afkastning af de indre legemer. Først tilbagegav mennesket det fysiske-æteriske legeme, og nu afkaster det også de indre legemer. Mennesket dør med andre ord flere gange på vejen tilbage til sjælen.

3. Integration

Den sidste fase er "integrationsfasen" eller "sammensmeltningssfasen". Integration betyder "at gøre hel". Det betyder, at sjælen bliver hel i sin egen verden. Den er nu vendt tilbage efter at have tilbagegivet og afkastet det stof, den har lånt. Det var dødsprocessens nøglefaser, og det vil være interessant at se nærmere på de tre faser.

1. Restitutionsfasen

Tilbagegivelsen

Efter dette overblik er det nu muligt at foretage en mere detaljeret gennemgang. Faserne vil blive gennemgået én for én, og først drejer det sig om restitutionen.

Tilbagetrækning via tre centre

Tilbagetrækningen af sjælen fra den fysiske form kan ske gennem tre åbninger afhængig af menneskets udviklingsniveau.

Solar-plexus

Et ganske almindeligt og derfor overvejende følelsesbetonet menneske, som udelukkende er optaget af almindelige materialistiske begær, vil sandsynligvis trække sig ud gennem solar plexus centret.

Hjertecentret

Mere mentalt fokuserede mennesker har ofte større indsigt og forståelse, og derfor er de mere opmærksomme på deres medmennesker. Kærlige og gode mennesker, vil ofte trække sig ud gennem hjertecentret.

Hovedcentret

Højt udviklede, åndelige mennesker vil ofte trække sig ud af hovedcentret.

Forklaringen er i al sin enkelthed, at bevidstheden normalt er fokuseret i disse områder, og man fokuserer ikke pludselig bevidstheden et andet sted, bare fordi man dør.

*Når mennesket dør,
trækker alt sig ud af det fysiske legeme.
Det eneste, der efterlades, er en tom fysisk skal.*

Tilbagetrækningens seks faser

1. Sjælen udtaler "tilbagetrækningsordet"

- a) Udskilning af et "dødshormon".
- b) Nadierne rystes løs fra nervebanerne.

2. Pause og forberedelse

- a) Total fysisk afslapning.
- b) Æterlegemet begynder at forlade hovedet.
- c) Chakraerne mister deres glans.

3. Æterlegemet samler sig i hjertecentret

4. Pause og derefter dødscoma

5. Livstråden løsnes

6. Æterlegemet opløses gradvis

De seks faser

Selve tilbagetrækningen forløber i seks stadier, som nu skal gennemgås ét for ét.

1. fase: Sjælen udtaler "tilbagetrækningsordet"

Menneskets inkarnation er sjælens "ud- og indånding". Ved udåndingen udtaler sjælen et "skabelsesord"³ – et skabende mantra – som sjælen modtager fra en endnu dybere instans, nemlig ånden (monaden). Man kan derfor sige, at menneskets inkarnation er resultatet af udtalelsen af sjælens individuelle "skabelsesord".

I døden sker det omvendte. Sjælen udtaler "tilbagetrækningsordet" eller "dødsmantraet." Man kan også sige, at den trækker "skabelsesordet" tilbage – eller at sjælen holder op med at udtale "skabelsesordet." *Udåndingen går nu over i en indånding.*

3 Jvf. Johannesevangeliet: "I begyndelsen var Ordet", 1.1

a) Udskilning af et "dødshormon"

Denne proces har to meget vigtige virkninger på det fysiske menneske. For det første begynder de indokrine kirtler at udskille et stof, som kan kaldes et "dødshormon". Dette hormon er ikke et medicinsk faktum, men ifølge åndsvidenskaben udskiller de indokrine kirtler et bestemt hormonalt stof, som fremmer de fysiske processer, der er indledningen til dødsprocessen. Dette stof påvirker de to steder, hvor sjælen er forankret til det fysiske legeme – nemlig hjertecentret (i ryggen), hvor livstråden og det fysisk permanente atom er fastgjort, og hovedcentret og hjernen, hvor bevidsthedstråden er fastgjort.

b) Nadierne rystes løs

Den næste vigtige forandring sker i æterlegemet. En kraftig vibration ryster alle nadierne løs fra nerverne. Nadierne er den æteriske genpart af de fysiske nervebaner. Nadierne og nerverne er intimt forbundet gennem hele inkarnationen, men når mennesket nærmer sig døden, rystes de fra hinanden, så det bliver lettere at trække den æteriske genpart af nervesystemet væk. Det er en meget vigtig

begivenhed, for hvis det ikke skete, ville døden blive en smertefuld proces. Formålet er da også at gøre døden smertefri. Mennesket er ikke afgået ved døden endnu, men er på vej ind i døden.

2. fase: Pause og forberedelse

Efter denne adskillelse mellem det æteriske og det fysiske nervesystem er der en pause. Om den er kort eller lang er individuelt. Pausen skal gøre tilbagetrækningen så let og så smertefri som mulig, og den medfører forskellige ting ...

Total fysisk afslapning (den døende bliver blind)

I pausen oplever den døende total fysisk afslapning. Ofte begynder frigørelsen af æterlegemet i øjnene, og det betyder, at den døende bliver blind. Samtidig indtræder der en meget fredfyldt tilstand med fuldstændig fravær af frygt. Den døende er ofte klar over, hvad der sker, og accepterer det fuldstændig. Den døende ligger og slapper af og går ind i processen. Samtidig toner den mentale aktivitet ud. Engang når dødsfrygten er overvundet, er denne pause den bedste til en lille højtidstund, hvor familie og venner sammen med den døende glædes over begivenheden.

Æterlegemet begynder at forlade hovedet

Hvis man trækker sig ud af hjertecentret eller solar plexus centret, vil æterlegemet begynde at forlade hovedet. Al hjernevirksomhed ophører.

Chakraerne mister deres glans

Chakraerne begynder nu at miste deres glans, og det er en vigtig information for healere. Det viser nemlig, at det er en dødsproces og ikke en sygdom, som kan helbredes. Dødsprocessen er sat i gang af sjælen, og det vil være nytteløst og meningsløst at foretage healingprocesser, for naturligvis skal man ikke modarbejde sjælens egen hensigt.

Aktiviteten i centrene dæmpes

- Rodcentret dæmpes – og den døende oplever tyngde.
- Sakralcentret dæmpes – og den døende oplever tørst.
- Solar-plexus centret dæmpes – og den døende oplever kulde ("fordøjelsesilden" dæmpes).

3. fase: Æterlegemet samler sig i hjertet

I denne fase begynder æterlegemet at trække sig helt ud af det fysiske legeme. Først trækker det sig væk fra lemmerne ind mod de vitale organer. Det samler sig omkring det fysiske permanente atom i hjertecentret for at gennemføre den endelige tilbagetrækning. Det afventer det sidste afgørende træk, som river selve livstråden ud af hjertecentret.

4. fase: Dødscoma og anden pause

Nu kommer den anden pause. Man kalder den "koma". Det er en dødscoma, og den kan være meget kortvarig, hvis den fysiske elemental – dvs. cellebevidstheden i det fysiske legeme – er villig til at dø. Den kan også være langvarig, hvis elementalen modarbejder dødsprocessen. Det kan vare dage eller uger, hvor der er tegn på kamp. Alle mennesker dør derfor ikke lige fredfyldt, og årsagen er forskellige begær efter fysisk formliv. Den fysiske elemental stritter imod og kæmper på grund af angst og frustration, og hvis menneskets begær er stærkt og identifikationen med det fysiske legeme er stor, forlænges processen.

Genoplivningskoma

Der er også en anden type dødscoma, som kan kaldes "genoplivningskoma". Det er en form for koma, hvor man ganske vist er i koma, men det er ikke sjælens hensigt at lade personligheden dø. Denne koma kan eksempelvis skyldes en ulykke. Den medfører, at den fysiske elemental (det fysiske legeme) kæmper i samarbejde med sjælen. Der vil den omtalte afmatning af chakraerne ikke forekomme. En healer ville derfor kunne hjælpe.

5. fase: Livstråden løsnes (selve døden)

I femte fase trækkes livstråden ud. Den trækkes ud gennem hjertets 3. ventrikel – eller det æteriske hjerte, som er livstrådens sidste forankringspunkt. Hjertet stopper. Det er den egentlige død. Og det er det eneste rigtige dødskrITERIE.

Forskellige dødskrITERIER er ind imellem til diskussion. Her tænkes der ikke på de traditionelle krITERIER som dødsstivhed og dødspletter, men på diskussionen om hjerte- og hjernedød. Det er absolut relevante overvejelser, men når man engang på hospitalerne får ansat terapeuter med æterisk syn, vil man få et helt andet dødskrITERIE, nemlig *øjeblikket hvor livstråden løsriveres*. I samme øjeblik livstråden rives ud sammen med det permanente fysiske atom, indtræder den fysiske død indiskutabelt. Personen *kan* ikke vende tilbage til kroppen. Der er derfor ingen grund til at diskutere hjerne- eller hjertedød. Set fra et sjæleligt, åndeligt og esoterisk synspunkt er mennesket afgået ved døden, når livstråden er ude.

Æterlegemet trækker sig ud i sundhedsauraen

Æterlegemet trækker sig nu midlertidigt ud af det fysiske legeme og samler sig i den del af æterlegemet, der befinder sig lidt uden for det fysiske legeme. Det medfører, at auraen æterisk set lyser op. Med den rigtige belysning vil man faktisk kunne se en lysende bræmme med det fysiske øje. Ja – man vil endog kunne fotografere den ... naturligvis afhængig af både lysforholdene og fotoudstyret.

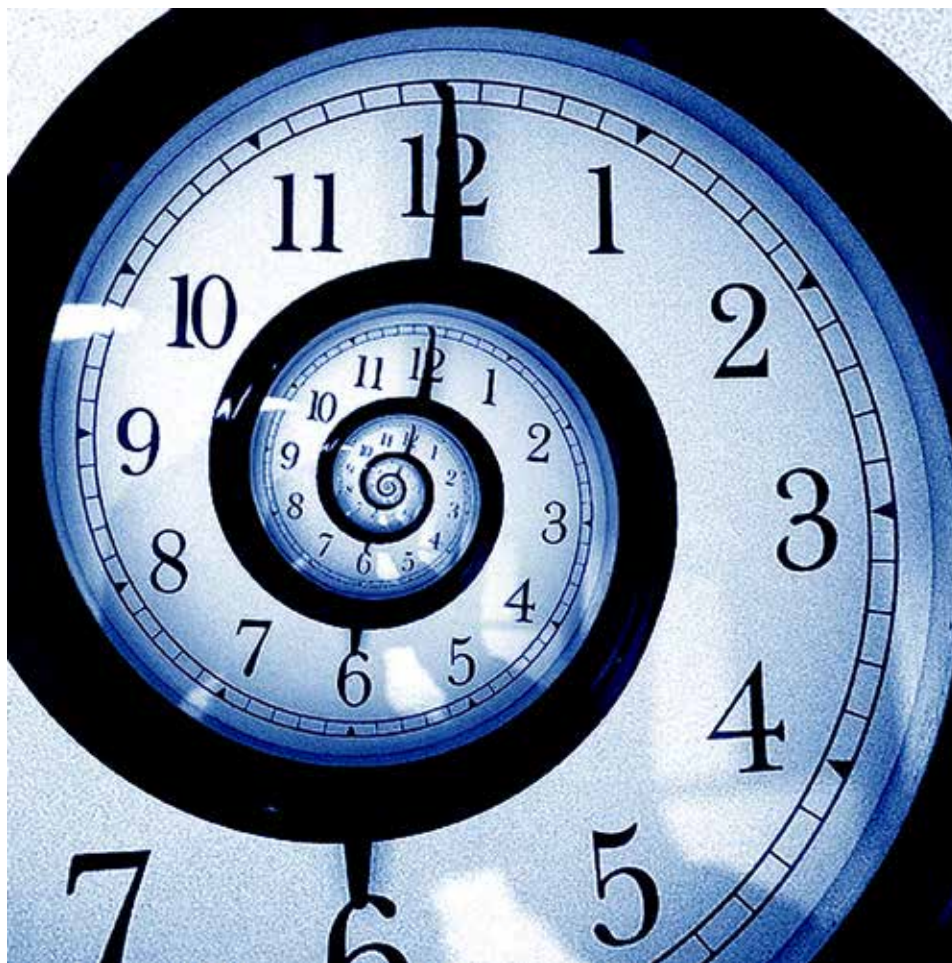
Æterlegemet forlader det fysiske legeme

Kort efter forlader æterlegemet helt det fysiske legeme, og i samme øjeblik antager æterlegemet det fysiske legemes form. Det skyldes den tankeform, man har opbygget af sig selv. Alle har en forestilling om, hvordan man ser ud, og denne tankeform er utrolig stærk, og den former straks æterlegemet.

Tilbageblikket

Denne aflæggelse af det fysiske legeme sker ikke ubemærket af sjælen. Det kan se ud, som om den døde giver et kraftigt træk i "klokkestrengen". Sjælen svarer med at sende en kraftig impuls ned i det astro-mentale menneske. Denne impuls er indledningen til *tilbageblikket*.

I en artikel fortæller H.P. Blavatsky om et brev fra en mester, hvor en døendes tilbageblik beskrives med følgende ord:

"I sidste øjeblik reflekteres hele livet i hukommelsen og dukker frem fra alle glemte hjørner og kroge – billede efter billede – den ene begivenhed efter den anden. Den døende hjerne udsletter hukommelsen med en stærk og afgørende impuls – og hukommelsen genskaber trofast ethvert indtryk, som er tilført den gennem perioden med hjerneaktivitet. De indtryk og tanker, som var de stærkeste, bliver naturligvis de mest levende, og de overlever så at sige. Alle de øvrige toner bort for evigt, men genopstår på mentalplanet. Intet menneske dør som sindssyg eller uden bevidsthed, sådan som nogle fysiologer påstår. Selv et psykisk handicappet menneske eller et menneske med delirium tremens vil have sit øjeblik af fuldkommen klarhed i dødsøjeblikket, selvom de ikke er i stand til at fortælle det til dem, der er til stede. Et menneske kan ofte ligne en død, men fra det sidste hjertelag til det øjeblik, hvor den sidste gnist af varme forlader kroppen, tænker hjernen og sjælen gennemlever – i få korte sekunder – hele livet endnu engang. Tal med dæmpet stemme, I som hjælper ved dødslejet, og forbered jer på dødens højtidelige nærvær. Navnlig må I være tavse lige efter, at døden har lagt sin klamme hånd på kroppen. Tal dæmpet, siger jeg, for ikke at forstyrre tankens krusninger og hæmme den travle fortid, når den kaster sit spejlbillede på fremtidens slør ..."

H.P. Blavatsky: *Memory in the Dying* (Web-artikel)

Den fysiske døds to faser

Man kan derfor se, at den fysiske død har to faser: Først trækkes æterlegemet ud af det fysiske legeme. Derefter trækkes livstråden ud af hjerteregionen. *Det er den fysiologiske død.* En kort periode er menneskets bevidsthed fokuseret i æterlegemet. Men så snart æterlegemet er ude og har antaget menneskets form, trækker bevidstheden – det indre menneske – sig også ud af æterlegemet, og er til stede i den astrale verden i sit astrallegeme.

Der findes mennesker, som i den første periode efter den fysiske død fastholder grebet om det æteriske legeme. De bevæger sig rundt i en slags ingenmandsland mellem den fysiske og astrale verden, hvor alt virker tåget og uklart. Kun villigheden til at give slip og lade sig føre med den naturlige opadgående strøm, kan udfri disse "skyggemennesker" fra den grå og trøstesløse zone.

Mennesket låses ikke fast i æterlegemet

Mennesket er dog aldrig låst fast i sit æterlegeme efter døden, sådan som det påstås i ældre teosofisk litteratur. Mennesket trækker sig sædvanligvis hurtigt ud af æterlegemet og direkte ind på astralplanet. Men der er en magnetisk forbindelse mellem det fysiske og det æteriske legeme, og hvornår denne forbindelse brydes afhænger af, hvad der sker med det fysiske legeme.

Æterlegemet bliver i nærheden af det fysiske legeme

Æterlegemet har en voldsom tiltrækning til det fysiske legeme. Det bliver i nærheden af den fysiske krop, så længe kroppen ikke er opløst. I første omgang svæver æterlegemet over kroppen på dødslejet. Og hvis man begraver det afsjælede fysiske legeme, vil æterlegemet svæve over kisten og graven i mange år. Det er årsag til beretninger om kirkegårdsspøgelser, som sensitive mennesker kan se. Æterlegemet svæver over graven og går gradvis i opløsning i takt med det fysiske legemes opløsning nede i jorden.

6. Æterlegemet opløses gradvis

Æterlegemet holder sig intakt indtil forrådnelsesgraden er stærkt fremskredet. Æterlegemet vil herefter gå i opløsning og forsvinde helt. Set fra dette synspunkt er nedfrysning af menneskekroppe katastrofal. Metoden vil forsyne verden med fysiske og æteriske lig, som kan holde sig i århundreder eller endda årtusinder. Det samme gjaldt balsamering, som blev praktiseret i mange kulturer, og som blev forædlet til perfektion i det gamle Egypten. Hvis man eksempelvis balsamerede en ond farao eller en ond ypperstepræst, kunne hans æterlegeme holde sig i årtusinder i graven. På grund af stoffets lave svingninger i dette æterlegeme, kunne det besættes af ondskafulde astrale væsener, som responderede på den lave svingning. Det er forklaringen på gåden om gravenes forbandelse, for når arkæologerne trådte ind i en nyåbnet grav, blev de energimæssigt påvirket af dette usynlige, æteriske væsen, som forsvarede sin ejendom – og det kunne faktisk koste forskerne livet. Et godt eksempel er Tutankhamons grav i Kongernes Dal, hvor 20 deltog i åbningen og 13 døde. Æterlegemet er menneskets sundhedsaura, og den negative æteriske påvirkning fra det astrale væsen kunne blive katastrofal for mennesker med svagt immunforsvar, for det svarer til et svagt æterlegeme.

Begravelse eller ligbrænding?

Disse informationer rejser uundgåeligt spørgsmålet – er begravelse en fornuftig metode? Åndsvidenskaben siger nej og anbefaler ligbrænding. Dog ikke kun af denne grund, men også fordi de fleste døde kroppe er fyldt med sygdomskim, og ligene forurener jorden og grundvandet, mens de langsomt går i opløsning.

Fra 12 – 36 timer efter døden

I Østen har man i årtusinder praktiseret ligbrænding på grund af denne indsigt, og det kan varmt anbefales, at liget brændes efter et stykke tid – helst mindst 12 timer, så man er helt sikker på, at vedkommende er død. Den tibetanske mester Djwhal Khul siger helst inden 36 timer af hensyn til det indre liv efter den fysiske død. Og Annie Besant oplyser følgende om de vigtige 36 timer efter den fysiske døds indtræden:

"I cirka 36 timer efter det faktiske dødstidspunkt, befinder mennesket sig i en lykkelig men drømmende bevidsthed. Dermed mener man, at det ikke er bevidst om noget omkring sig, hverken i denne verden eller på den anden side, for det er indhyllet i det, der kaldes drømme. Efter dette tidsrum, vil erfaringerne være forskellige for den afdøde i forhold til det liv, der blev levet i den fysiske verden."

Annie Besant: *Extracts from an Adyar Pamphlet*

2. Eliminationsfasen

Fjernelse

Eliminationsfasen begynder

Den afdøde vågner herefter op i den astrale verden – i sit astrallegeme eller følelseslegeme. Mennesket går derfor ind i den anden fase, som kaldes elimination – *"afkastning af de indre legemer"*.

Mennesket dør altså flere gange. Hver gang man aflægger et legeme, gennemlever man i virkeligheden en død. På de indre planer afkaster man først astrallegemet eller følelseslegemet, senere mentallegemet eller tankelegemet. Og endelig ved integrationen med sjælen trækker mennesket sig helt ind i kausallegemet eller sjælens legeme, og bliver "hel" som sjæl betragtet. Hvordan det sker, er individuelt. Det afhænger af hvordan man er – dvs. hvilket udviklingstrin man har nået i årmillionernes løb.

Det følelsesbetonede menneske

Meget følelsesbetonede mennesker, som i den fysiske tilværelse er helt opslugt af materielle interesser og kun bruger tankelivet på at tilfredsstille deres begær ved at skrabe så meget som muligt sammen, vil efter døden være voldsomt forvirrede. Ofte vil de være helt ud af stand til at forstå døden, fordi den materialistiske overbevisning om at døden var afslutningen på alt, nu mødes med en oplevelse, der er helt i modstrid med den faste overbevisning.

Udsultning og nedslidning

De voldsomme begær efter sanseoplevelser som seksualitet, madbegær, store huse, hurtige biler o.l., dør gradvis ud som følge af en proces, der kaldes *udsultning* eller *nedslidning*.

William Blake: Begær

Det afdøde menneske ankommer fyldt med begær til astralplanet – følelsernes og begærenes egen verden. Men her har man ikke et fysisk legeme til at tilfredsstille begærene. Man modtager derfor ikke længere de impulser fra det fysiske sanseliv, der aktiverede begærene. Det fører uundgåeligt til større eller mindre frustration i en kortere eller længere periode. Men på et eller andet tidspunkt dør begærene ud, for begærene skal stimuleres gennem impulser, hvis de skal holdes i live. Når impulserne udebliver, udsultes begærene gradvist og toner til sidst helt ud. Hvor lang tid processen varer, afhænger af begærets kraft. For almindelige, følelsesbetonede mennesker vil denne udsultningsproces vare mange år, men til slut vil den trods alt være gennemlevet, og astrallegemet kan afkastes.

Mentallegemet afkastes brat

Det almindelige, følelsesstyrede menneske vil hurtigt afkaste mentallegemet, for hvis følelseslivet har været dominerende, vil tankelivet ikke være særlig udviklet. Følelseslivet har stort set styret tankelivet, for det var altid begærene, der aktiverede tankeprocesserne. Tankerne blev derfor udelukkende brugt i begærenes tjeneste. Har man ikke haft et aktivt tankeliv, der fungerer uafhængigt af begærlivet, får man det ikke pludselig, bare fordi man dør.

Almindelige, følelsesbetonede mennesker har derfor et forholdsvis inaktivt mentallegeme, som hurtigt kan afkastes – og sjælen kan derfor trække bevidstheden direkte ind i kausallegemet. Denne proces gælder som sagt for almindelige, følelsesbetonede mennesker.

Det vågnende, tænkende menneske

Hvis man nu i stedet iagttager et menneske, der stadig er overvejende materialistisk, men som har kontakt med den mere filosofiske side af sig selv – altså et menneske, der tænker mere over tilværelsen og dagligdagen – så vil det, mens det lever, være mere fokuseret i de indre legemer eller det indre liv. En stor del af be-

arbejdningsprocessen foretages derfor i det fysiske liv. Efter døden er det ikke en større overraskelse at befinde sig på astralplanet.

Som døde er mennesket mere bevidst på astralplanet, end det var på det fysiske plan, for al den energi, der blev brugt til at sætte det fysiske nervesystem i svingninger, er nu til rådighed for det indre bevidsthedsliv. Følelserne er befriet for sine grove materielle impulser, og tankerne er befriet for den fysiske hjernes begrænsninger.

Kortere astralt liv – længere mentalt liv

Det betyder, at udsultningsperioden er kortere. Det indre liv er mere kreativt, og man er ikke nær så fokuseret på begærene. Derfor afkastes astrallegemet efter en væsentlig kortere udsultningsperiode.

Til gengæld får mennesket en længere mental periode – ofte i hundreder eller endog i tusinder af år. Det er en udbytterig periode, for man bearbejder det filosofiske og uselviske indhold af tankelivet, og uddrager essensen af det. Det tager tid, og det er en lykkelig tilstand. Denne efterlivsoplevelse gælder *det tænkende menneske*.

Det åndelige menneske

Endelig er der det såkaldt åndelige menneske – et menneske, der bevidst er gået ind i en accelererende åndelig udvikling gennem de metoder, der er anvist i åndsvidenskaben. Det åndelige menneske har i sin fysiske tilværelse ikke ret mange materielle interesser tilbage. Det er simpelthen opslugt af sit samfundsengagement. Det betyder, at begærene næsten er udsultede, og de mentale erfaringer bearbejdes, mens de opstår, fordi der er en stor bevidsthed om, hvad der foregår, og hvilke konsekvenser det har.

Det betyder, at meget af det arbejde, der normalt foregår efter døden, allerede er udført, når dette menneske dør. Derfor er processen hurtig. I den korte periode, mennesket opholder sig på astralplanet, fortsættes det tjenestearbejde for menneskeheden, som det allerede udførte under søvnen. Begge legemer afkastes ret hurtigt, og det åndelige menneske når hurtigt tilbage til sjælens egen verden på kausalplanet.

3. Integrationsfasen

Sammensmeltning

Integrationen

Den sidste fase er *integrationen*. Bevidstheden samles nu i kausallegemet. Det betyder, at det aspekt af sjælen, der har været i inkarnation i de lavere verdener, nu vender tilbage til resten af sjælen og smelter sammen med den. Hele menneskets bevidsthed samles og forenes i kausallegemet. Sjælen er igen hel på sit eget plan.

På kausalplanet vurderer sjælen den afsluttede inkarnation. Den ser nu tilbage på inkarnationen og uddrager essensen af erfaringerne. Denne essens indarbejdes i hele sjælsstrukturen og omdannes til egenskaber og talenter. Efter bearbejdningen planlægger sjælen en ny inkarnation på baggrund af den samlede udvikling og karmiske status. Sjælen har det fulde overblik over begge dele.

--oo0oo--

Refleksioner

1. Hvilken tilbagetrækningsproces regner du med, at du skal gennemleve, når du forlader den fysiske verden?
 - a) Det følelsesbetonede menneskes?
 - b) Det mentale menneskes?
 - c) Eller det åndelige menneskes?
2. Har du en fornemmelse af eller erindring om dit tjenestearbejde på astralplanet, mens du er ude af kroppen, når du sover?
3. Har disse informationer ændret din indstilling til ...
 - a) dødsangst
 - b) begravelse/ligbrænding
 - c) hensigten med livet?

På tærsklen

Utallige mennesker har fortalt om
"ud-af-kroppen oplevelser" og "nær-død-oplevelser",
som er personlige erfaringer uden for kroppen
i en anden dimension.

Beskrivelserne er øjenvidneberetninger.

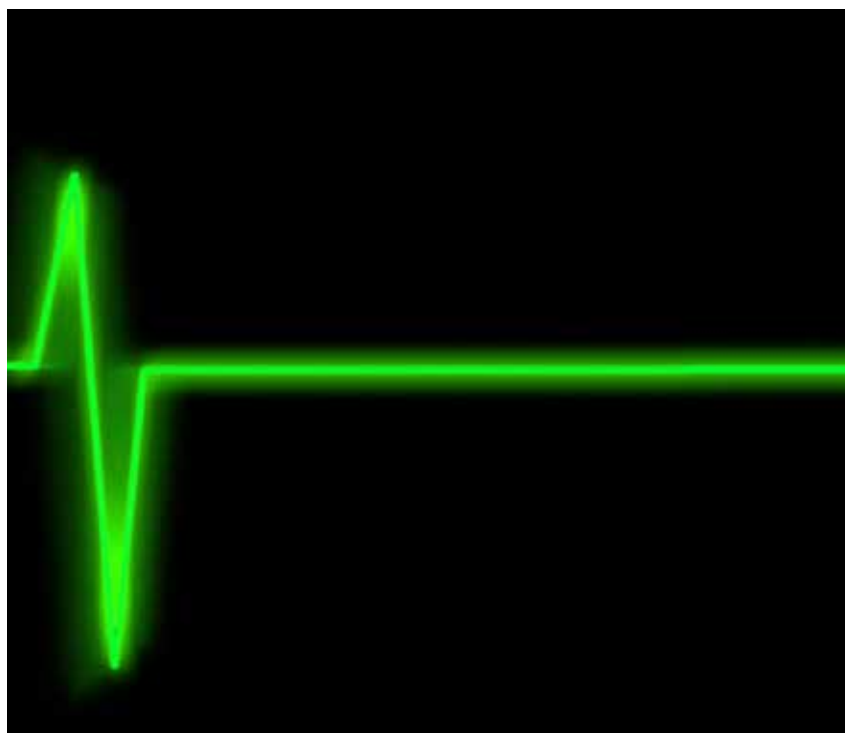

Hvordan oplever den døde døden?

I de første afsnit blev dødsprocessen iagttaget udefra og beskrevet skematisk. Men det fortæller ikke, hvordan den døde oplever døden, og det er faktisk muligt at beskrive, hvordan døden opleves indefra.

Utallige mennesker har fortalt om "ud-af-kroppen oplevelser" og "nær-død-oplevelser", som er personlige erfaringer uden for kroppen i en anden dimension, og deres beskrivelser er i virkeligheden øjenvidneberetninger. Der er ikke tale om et naturvidenskabeligt bevis på et liv efter livet, for døde mennesker i naturvidenskabelig forstand vender som bekendt ikke tilbage, og derfor kan man ikke interviewe dem. Og når de næste gang vender tilbage, kan de ikke huske noget, for efter genfødslen er de udstyret med en ny fysisk hjerne. Til gengæld er nær-dødes oplevelser kraftige indicier, for den overvældende mængde af vidnesbyrd er bemærkelsesværdigt ens, og de svarer desuden til clairvoyante forskeres iagttagelser.

Nogle af lægevidenskabens forskere interesserer sig for "nær-død-oplevelserne" i et forsøg på at udfylde det naturvidenskabelige tomrum omkring menneskets død. Forskere har udspurgt det, de selv karakteriserer som klinisk døde mennesker – altså mennesker, der i lægelig forstand er erklæret for døde. Det betyder, at hjertet er standset i en længere periode, blodtrykket er faldet så meget, at det ikke kan måles, kropstemperaturen er faldet osv. Det er de kliniske definitioner, der har været anvendt af læger i årtier. Disse mennesker er derfor erklæret døde ifølge de gældende kriterier for dødens indtræden, men det er alligevel lykkedes at genoplive "de døde", og på et senere tidspunkt har forskerne interviewet mange af dem.

Hjernesvingningerne

I denne teknologiske tidsalder har man sensitive teknikker til sporing af biologiske processer – eksempelvis EEG-apparatet, der optager hjernens meget subtile elektriske spændinger, og der er en tendens til at basere vurderingen af døden på fraværet af EEG-kurver – altså disse karakteristiske flade kurver, som vist på billedet. Når et menneske er midt i en dødsproces, er man sædvanligvis ikke opmærksom på at måle hjernesvingningerne, for man har nok at gøre med genoplivningen. Men i nogle tilfælde har man faktisk gjort det, og hjernen har vist de karakteristiske flade kurver på måleapparatet, som er typisk for, at et menneske er afgået ved døden. Man kan derfor gå ud fra, at disse mennesker er, hvad lægevidenskaben selv kalder klinisk døde.

Mange kender navnene på nogle af de læger, der har gennemført et vigtigt forskningsarbejde, for at løse dødens gåde. Her kan blandt andet nævnes den schweiziske psykiater Elisabeth Kübler-Ross og den amerikanske læge Raymond A. Moody, som begge har skrevet flere bøger om emnet.

Beviser ikke at der er et liv efter døden

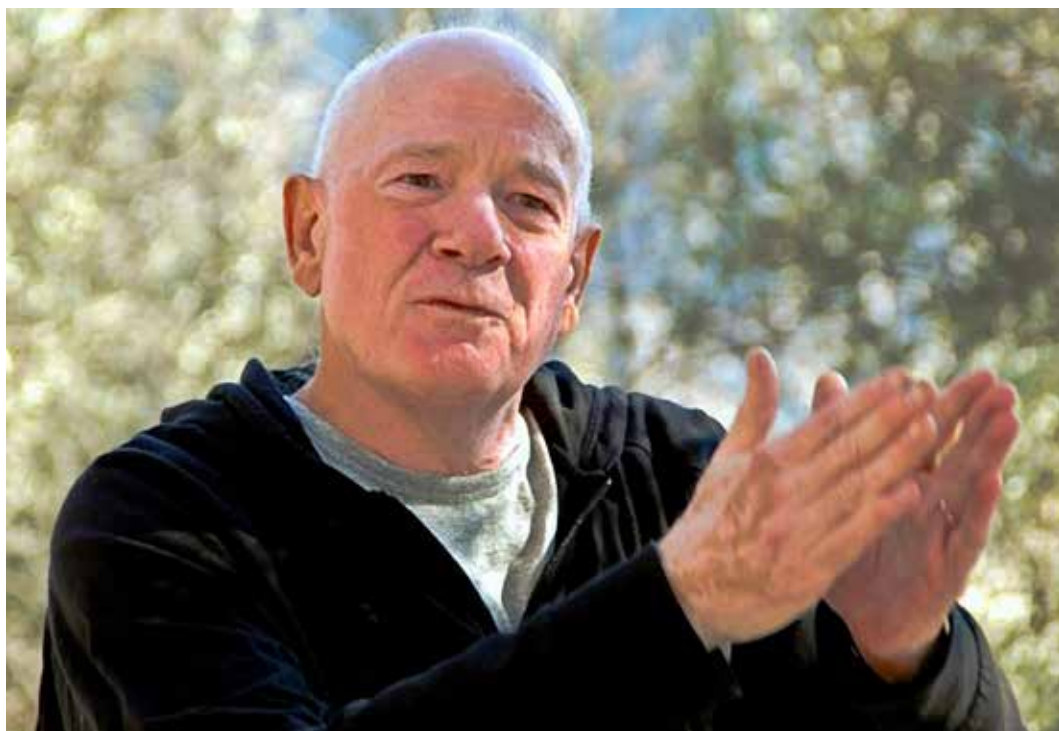
Når disse forskningsresultater ikke accepteres som egentlige beviser, skyldes det, at de mange mennesker netop er karakteristiske ved ikke at være døde, men kun

nær-døde. Nogle går så vidt, at de definerer "død" som en tilstand, hvorfra man umuligt kan kaldes til live igen. At bevidstheden beviseligt vender tilbage til kroppen, giver naturligvis mulighed for mange andre teorier, hvilket naturvidenskabens forskere absolut også benytter sig af i et forsøg på at forsvare den traditionelle materialistiske overbevisning.

Nær-død-oplevelser må alene betragtes som overbevisende indicier, men disse indicier har stor betydning for åndsvidenskaben, netop fordi de stammer fra naturvidenskaben og ikke fra åndsvidenskaben alene. Her erfarer naturvidenskaben noget, som stemmer overens med åndsvidenskaben. Denne forskning er et kraftigt indicium på, at der faktisk er et liv efter døden, og at dette liv har en bestemt karakter, for alle disse nær-død-oplevelser er overraskende identiske, for alle væsentlige elementer går igen i de mange tusinde tilfælde af nær-død, der er blevet undersøgt og beskrevet af forskerne.

Teoretisk opstilling af nær-død-oplevelserne

Den amerikanske læge Raymond A. Moody opstiller netop en lang række elementer, der går igen. Og når tilstrækkelig mange mennesker fortæller, at de har oplevet nøjagtig det samme, tyder meget på, at der er tale om det, man kalder objektive oplevelser i de subjektive verdener. Der kan umuligt være tale om hallucinationer, som ellers er den typiske (bort)forklaring.

Dr. Raymond A. Moody

Raymond A. Moody giver en teoretisk opstilling af alle nær-død-oplevelsens elementer på én gang. Der er altså ikke tale om et enkelt menneskes oplevelse, men om en opsummering af mange menneskers erfaringer i et sammenhængende forløb. Herefter gives der eksempler på autentiske begivenheder. Det giver imidlertid et godt overblik, når alle punkterne præsenteres på én gang som en teoretisk model, sådan som Raymond A. Moody har gjort det i sin første bog, *Livet efter livet*. Senere skrev han endnu en bog, der hedder *Mere om livet efter livet*, men der citeres hovedsageligt fra hans første bog.

Dødsoplevelsen

"Et menneske er ved at dø, og det når et punkt, hvor den fysiske smerte synes at kulminere, og hører sig i det samme erklæret død af lægen. Det begynder at høre en ubehagelig støj – en høj ringen eller summen, og føler samtidig, at det bevæger sig meget hurtigt igennem en lang tunnel. Derefter befinder det sig pludselig uden for sin fysiske krop, men dog stadig i dens umiddelbare nærhed, og det ser sin krop på afstand, som om det var tilskuer. Det betragter genoplivelsesforsøget fra denne usædvanlige synsvinkel, og befinder sig i en følelsesmæssigt opstemt tilstand.

Efter nogen tid falder det til ro og vænner sig til sin mystiske tilstand. Det opdager, at det stadig har en "krop", men at den er meget forskellig fra den, det har forladt – og har helt andre egenskaber.

Snart begynder også andet at ske. Det bliver modtaget og hjulpet til rette. Det får øje på ånderne af allerede afdøde slægtninge og bekendte, og et kærligt og varm væsen af en art, som det aldrig tidligere har oplevet – en skikkelse af lys – kommer til syne foran det. Dette væsen stiller et ordløst spørgsmål, som skal få det til at vurdere sit liv, og hjælper det i gang ved at forevise et panoramisk tilbageblik over de vigtigste begivenheder i ét nu.

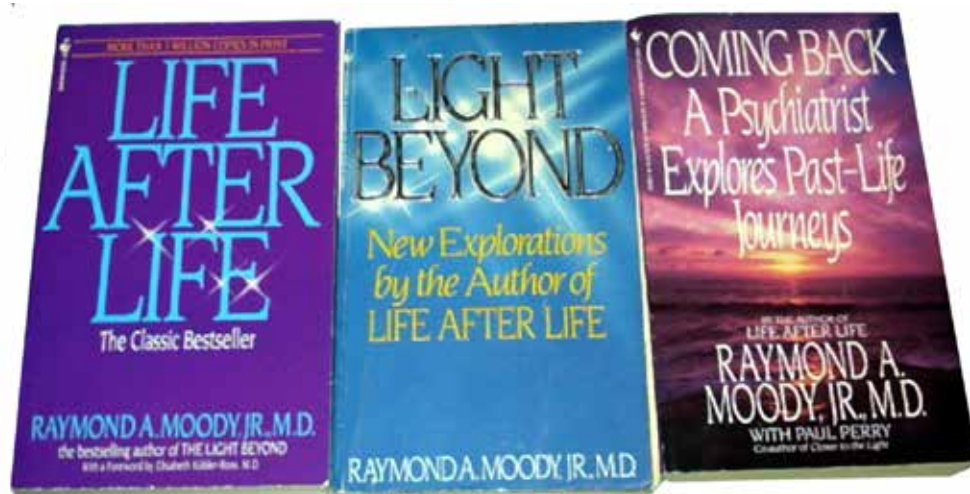
Herefter følger en fase, hvor det tilsyneladende nærmer sig en slags grænse eller forhindring, der åbenbart markerer overgangen fra det fysiske liv til det næste. Men det bliver klar over, at det må tilbage til det fysiske liv – at tidspunktet for døden endnu ikke er kommet.

Imidlertid protesterer det nu, for det er stærkt optaget af sine oplevelser i den indre verden og har intet ønske om at vende tilbage. Det overvældes af intense følelser af glæde, kærlighed og fred. Til trods for denne modstand, lykkes det på en eller anden måde at blive genforenet med den fysiske krop og leve videre.

Det forsøger senere at fortælle andre om oplevelsen, men det er svært. For det første kan det ikke finde dækkende ord. For det andet er andres holdning hånende, og derfor holder det op med at fortælle om sin oplevelse. Men oplevelsen har en permanent indflydelse på tilværelsen – især på opfattelsen af døden og forholdet mellem liv og død."

Raymond A. Moody: *Mere om livet efter livet*, s. 13-14

Sådan lyder Raymond A. Moodys kombinerede fremstilling. Lægen oplyser, at forskellen i oplevelserne har en sammenhæng med længden af nær-død-oplevelsen. De, der var "døde" i en længere periode kommer dybere ind i oplevelsen, end de, der blot var døden nær. Men nu kunne det være interessant at høre nogle citater fra personlige nær-død-oplevelser, og undersøge nogle af de mere markante faser i oplevelsen.

Mangler dækkende ord

Åndsvidenskaben fortæller, at astralplanet, som man træder ind på efter den fysiske død, har fire dimensioner. Denne esoteriske kendsgerning skaber sproglige problemer, når de firedimensionale oplevelser skal oversættes til beskrivelser og forklaringer, man kan forholde sig til med en tredimensional hjerne, der forsøger at relatere oplevelserne til den tredimensionale fysiske verden. Oplevelserne ligger ganske enkelt uden for det fysiske menneskes fælles erfaringssum. Derfor beklagede mange sig over, at de manglede ord, der kunne beskrive oplevelsen. En kvinde udtrykte det sådan:

"Se, jeg har virkelig et problem, når jeg forsøger at fortælle dig dette, for alle de ord jeg kender, er tredimensionale. Mens jeg gennemgik det, tænkte jeg hele tiden: >Ja, da jeg læste geometri, fik jeg altid at vide, at der kun var tre dimensioner, og det accepterede jeg simpelthen. Men de tog fejl. Der er flere.< Og selvfølgelig er den fysiske verden – den vi lever i nu – tredimensional, men det er den næste bestemt ikke. Og derfor er det svært at fortælle dig dette. Jeg må beskrive det for dig med ord, der er tredimensionale. Det er det nærmeste, jeg kan komme, men det er ikke rigtig dækkende. Jeg kan faktisk ikke give dig en fuldstændig beskrivelse."

Raymond A. Moody, *Livet efter livet*, s. 29

Oplevelsen af det livløse fysiske legeme

Mange har fortalt om, at de har overværet lægernes kamp for at redde deres liv. Fra en position uden for kroppen har de kunnet følge slagets gang som en slags tilskuere. De har iagttaget alle tilstedeværende. De har hørt, hvad de sagde til hinanden. Og de har hørt lægen erklære dem for døde. En kvinde fortæller:

"Mit hjerte gik i stå. Jeg hørte den røntgenlæge, der tog sig af mig, gå hen til telefonen, og jeg hørte meget tydeligt, at han drejede et nummer. Jeg hørte ham sige: >Dr. James, jeg har slået Deres patient, fru Martin, ihjel.< Og jeg vidste, at jeg ikke var død. Jeg forsøgte at bevæge mig eller gøre dem opmærksom på det, men jeg kunne ikke. Da de prøvede at genoplive mig, kunne jeg høre dem sige, hvor mange cm³, jeg skulle have af et eller andet, men jeg mærkede ikke nålestikkene. Jeg følte slet ingenting, da de rørte ved mig."

Raymond A. Moody, *Livet efter livet*, s. 30

Lyden i hovedet

Mange nær-døde fortæller om en karakteristisk lydforfølelse, som opstår lige før døden eller samtidig med at de forlader kroppen. Nogle oplever denne lyd som ubehagelig, mens andre beskriver den som en behagelig musikagtig oplevelse. De individuelle forskelle i lydoplevelsen, og problemet med at finde en nøjagtig fysisk lyd at sammenligne med, medfører, at lyden beskrives meget forskelligt – f.eks. som:

- en susen
- blæst
- summen
- en fløjten
- en ringen
- et klik
- et brøl
- et brag
- musik
- o.lign. lyde

En mand, der blev erklæret død ved ankomsten til hospitalet, blev genoplivet, og han fortalte om lyden af fjerne klokker. Han sagde:

"Jeg hørte noget, der lød som ringende klokker langt borte, som om vinden førte lyden med. Det lød som japanske vindklokker ... Det var til tider den eneste lyd, jeg kunne høre."

Raymond A. Moody, *Livet efter livet*, s. 33

En kvinde, der "døde" af indre blødninger efter en blodprop, hørte smuk musik. Hun beskrev oplevelsen med disse ord:

"Jeg begyndte at høre musik af en slags – en majestætisk, virkelig smuk slags musik."

Raymond A. Moody, *Livet efter livet*, s. 33

Tunneloplevelsen

Et af de udsagn, der går igen i hovedparten af beskrivelser af nær-død-oplevelsen, er en oplevelse af at passere gennem en lang, mørk tunnel. Ofte er lydoplevelsen forbundet med denne passage gennem et rum eller et rør af en slags. Tunneloplevelsen er bevidsthedens oplevelse af at bevæge sig ud af solar-plexus centret, hjertecentret eller hovedcentret og den efterfølgende overgang fra det fysisk-æteriske legeme til astrallegemet. Oplevelsen markerer derfor det vigtige punkt i dødsprocessen, hvor mennesket forlader kroppen og det fysiske liv og bevæger sig ind i den astrale dimension.

I to nær-død-oplevelser beskrives det sådan:

"Det første der skete – det gik meget hurtigt – var, at jeg fór gennem et mørkt, sort vakuum med stor hastighed. Man kan vel sammenligne det med en tunnel. Jeg følte det, som om jeg kørte i en vogn på en rutsjebane i en forlystelsespark, og fór gennem den tunnel med en enorm fart."

Raymond A. Moody: *Livet efter livet*, s. 34

"Sygeplejersken gav mig en indsprøjtning, så jeg kunne dø smertefrit. ... Jeg gled med hovedet forrest ind i en smal og meget, meget mørk gang. Det var som om jeg lige netop kunne være der. Jeg begyndte at glide ned, ned, ned."

Raymond A. Moody: *Livet efter livet*, s. 35

Ud af kroppen – og ind i en ny

I det fysiske liv lærer man at identificere sig med den fysiske krop. Navnlig det materialistiske menneske er overbevist om, at oplevelsen af at have et "jeg" eller et "sind" ikke er andet end udtryk for elektrisk og kemisk aktivitet i den fysiske hjerne. Selv religiøse mennesker og esoterikere, som er overbeviste om, at mennesket *er* en sjæl, oplever reelt denne indre instans som noget mere flygtigt end kroppen. De fleste oplever, at de *har* en sjæl – ikke at de *er* en sjæl, der har en krop. Derfor er det umuligt for de fleste at forestille sig, at man kan eksistere uden for kroppen. For de fleste er det en stor overraskelse, at rejsen gennem den mørke tunnel slutter med, at man pludselig betragter sin egen krop udefra som en tilskuer. Man genkender det livløse legeme, men oplever det som noget fremmed, som man er ude af stand til at identificere sig med. En kvinde, der "døde" af en hjertesygdom, oplevede det på denne måde:

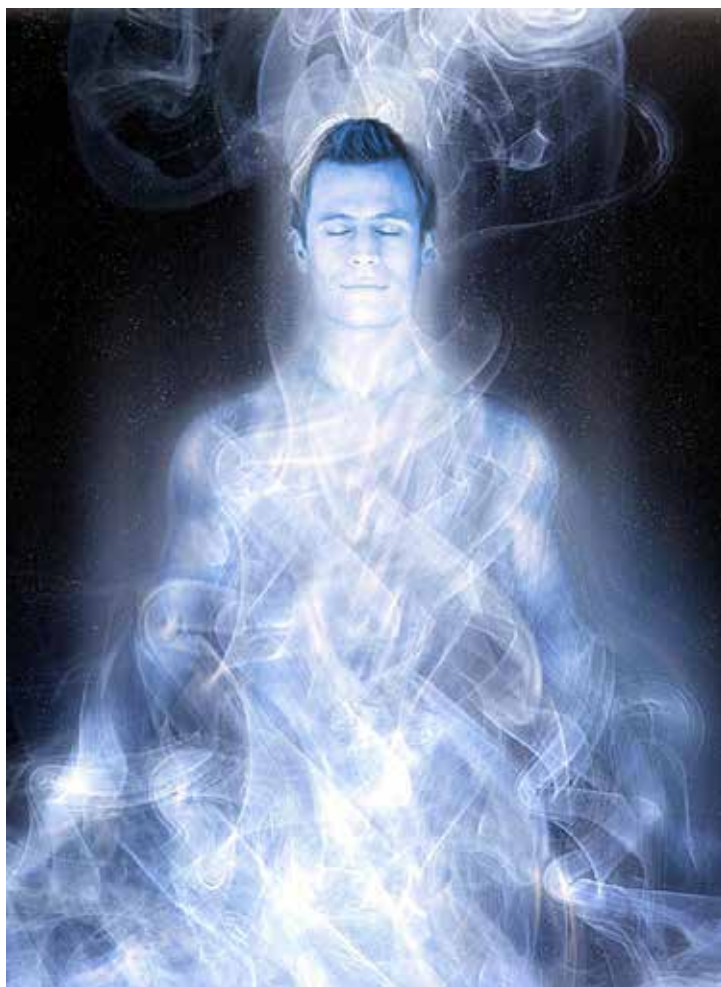
"Jeg begyndte langsomt at stige til vejrs. På vejen op så jeg flere sygeplejersker komme løbende ind på stuen. ... Jeg svævede videre op forbi lysfatningen ... og så standsede jeg og svævede lige under loftet og kiggede ned. ... Jeg så dem genoplive mig deroppe fra! Min krop lå udstrakt der nede på sengen, ganske tydeligt, og de stod allesammen omkring den. Jeg hørte en sygeplejerske sige: >Åh, Gud! Hun er gået bort.< ... Jeg glemmer aldrig den måde hendes hår sad på." ... Da jeg så dem hamre på mit bryst og gnide mine arme og ben nedenunder, tænkte jeg: >Hvorfor gør de sig så meget besvær? Jeg har det glimrende nu.<"

Raymond A. Moody: *Livet efter livet*, s. 38

Der er meget forskellige følelsesmæssige reaktioner på denne oplevelse. Den første følelse er ofte, at man desperat ønsker sig tilbage i kroppen, men man aner ikke, hvordan man skal bære sig ad. Andre er bange og panikslagne. Og heldigvis fortæller nogle om positive reaktioner.

"Jeg havde fornemmelsen af at svæve, da jeg mærkede, at jeg gled væk fra min krop, og jeg så mig tilbage og kunne se mig selv på sengen under mig, og jeg var ikke bange. Der var stille – meget fredfyldt og ophøjet. Jeg følte, at jeg måske var ved at dø ..."

Raymond A. Moody: *Livet efter livet*, s. 40

Den nye krop

Oplevelsen af at befinde sig som tilskuer til situationen frigjort fra det fysiske legeme medfører, at de fleste mener, at de overværer situationen fra et andet legeme. I enkelte tilfælde fortæller den "døde", at sjælen, sindet eller bevidstheden (eller hvad de nu valgte at kalde det) frigjorde sig fra kroppen, og herefter var de helt uden krop ... de var "*ren bevidsthed*" eller "*et punkt af bevidsthed*".

Men langt størsteparten oplevede, at de befandt sig i en anden krop. De har imidlertid store vanskeligheder med at beskrive denne "nye krop", ganske enkelt fordi der ikke findes dækkende ord i sproget. Den nye krop betegnes som vægtløs, simpelthen fordi man svæver oppe under loftet. Man svæver rundt i den, og den er så fin og gennemsigtig, at man kan gå gennem døren uden at åbne den.

Fysiske ting er ingen hindring. Derfor er den nye krop både noget og ingenting. Raymond Moody valgte at kalde den nye krop for den "åndelige krop", men fra åndsvidenskaben ved man, at der er tale om enten æterlegemet eller astrallegemet. Fra nær-død-oplevelserne ved man, at den nye krop har en form. Den antager samme form som den fysiske krop med arme, ben, hoved, overkrop og underkrop – men samtidig er den en kugleformet sky, en tåge, en em, røgagtig, gennemsigtig, et energifelt osv.

"Det var som om jeg kom ud af min krop og ind i noget andet. Jeg tænkte ikke, at jeg simpelthen ingenting var. Det var en anden krop ... men ikke en anden menneskekrop ... Det var ikke nøjagtig som en menneskekrop, men det var heller ikke nogen stor uformelig masse ... Jeg ved, at jeg stadig havde noget, som man kunne kalde hænder. Jeg kan ikke beskrive det.

Raymond A. Moody: *Livet efter livet*, s. 49

Bevidsthedsklarhed

Det er en gennemgående erfaring, at der umiddelbart efter døden er en overraskende bevidsthedsklarhed. Man befinder sig i en tilstand af tilsyneladende tidløshed. Man er overrasket, lettet og lykkelig.

1. *"Hjernen er så klar. Det er så rart. Min hjerne optog simpelthen alting og fandt ud af det hele første gang, uden at den behøvede at gennemgå det mere end én gang.*
2. *"Når jeg ville se nogen et stykke væk, var det som en del af mig, en slags udløber, skød hen mod den person. Og det forekom mig på det tidspunkt at ligegyldigt hvor i verden der skete noget, ville jeg simpelthen være der."*

Raymond A. Moody: *Livet efter livet*, s. 50 og 51-52

Mødet med andre

Intet menneske dør alene, og her tænkes der ikke på hjælpende og støttende mennesker i den fysiske verden. Der er altid hjælpere tilstede på de indre planer, som hjælper den "døde" ind i de nye omgivelser. Ofte vil det være gamle venner eller afdøde slægtninge, men det kan også være medlemmer af det astrale hjælpekorps – de såkaldte usynlige hjælpere – som støtter og viser vej ind i lysets riger. Når mange døende udtrykker glæde eller direkte henrykkelse lige før de udånder, skyldes det ikke mindst gensynsglæde eller simpelthen begejstring over lyset, stemmerne, musikken og lysende væseners nærvær i dødsøjeblikket.

"Flere uger før jeg næsten døde, var en god ven af mig, Bob, blevet dræbt. I det øjeblik, jeg kom ud af min krop, havde jeg en fornemmelse af at Bob stod lige ved siden af mig. Jeg kunne se ham i mit sind, og jeg følte, at han var der, men det var underligt. Jeg så ham ikke som hans fysiske krop. Jeg kunne se ting, men ikke i fysisk form og alligevel lige så tydeligt – hans udtryk og alting. Han var der, men han havde ikke nogen fysisk krop. Det var sådan en slags klar krop, og jeg kunne sanse hver eneste del af den – arme, ben osv. – men jeg så den ikke fysisk. På det tidspunkt tænkte jeg ikke rigtig over, at det var mærkeligt, men jeg havde faktisk ikke behov for at se ham med mine øjne. Jeg havde under alle omstændigheder ingen øjne."

Raymond A. Moody: *Livet efter livet*, s. 55

Lysvæsenet

Et af de mest fascinerende fælleselementer i nær-død-oplevelserne, og som påvirker personerne stærkest, er mødet med lysvæsenet. Det viser sig først svagt, men det bliver hurtigt stærkere indtil det udstråler en ubeskrivelig overjordisk stråleglans. Lyset er lysende hvidt eller klart, men ikke blændende (hvilket muligvis skyldes, at man ikke har fysiske øjne, der kan blændes). Alle fortæller, at det ikke bare er lys, men et *lysvæsen*. Altså en udpræget personlighed. Lysvæsenets magnetiske tiltrækning er helt uimodståelig. Og den kærlighed og varme, der strømmer mod den døende, er helt ubeskrivelig. Den døende føler sig helt rolig og totalt accepteret i lysvæsenets nærvær. Denne oplevelse af ubetinget kærlighed, får mange til at relatere begivenheden til deres personlige religiøse opfattelse. Derfor fortæller mange, at de har mødt Jesus eller Kristus, mens andre tror, at der er tale om Buddha, Krishna, Mohammed osv.

"Jeg forsøgte at komme hen til det lys for enden, for jeg følte, at det var Kristus ... Det var ikke nogen skræmmende oplevelse ... For jeg, der er kristen, havde straks sat lyset i forbindelse med Kristus, der sagde: >Jeg er verdens lys.< Jeg sagde til mig selv: >Hvis det er nu, jeg skal dø, så ved jeg, hvem der venter på mig for enden der i det lys.<"

Raymond A. Moody: *Livet efter livet*, s. 60-61

"Jeg svævede op i dette rene, krystalklare lys, et strålende hvidt lys. Det var smukt og så klart, så strålende, men det gjorde ikke ondt i mine øjne. Det er ikke et lys, man kan beskrive på Jorden. Jeg så ikke rigtig en person i dette lys, og dog har det en særlig identitet – det har det afgjort. Det er et lys af fuldkommen forståelse og fuldkommen kærlighed."

Raymond A. Moody: *Livet efter livet*, s. 61

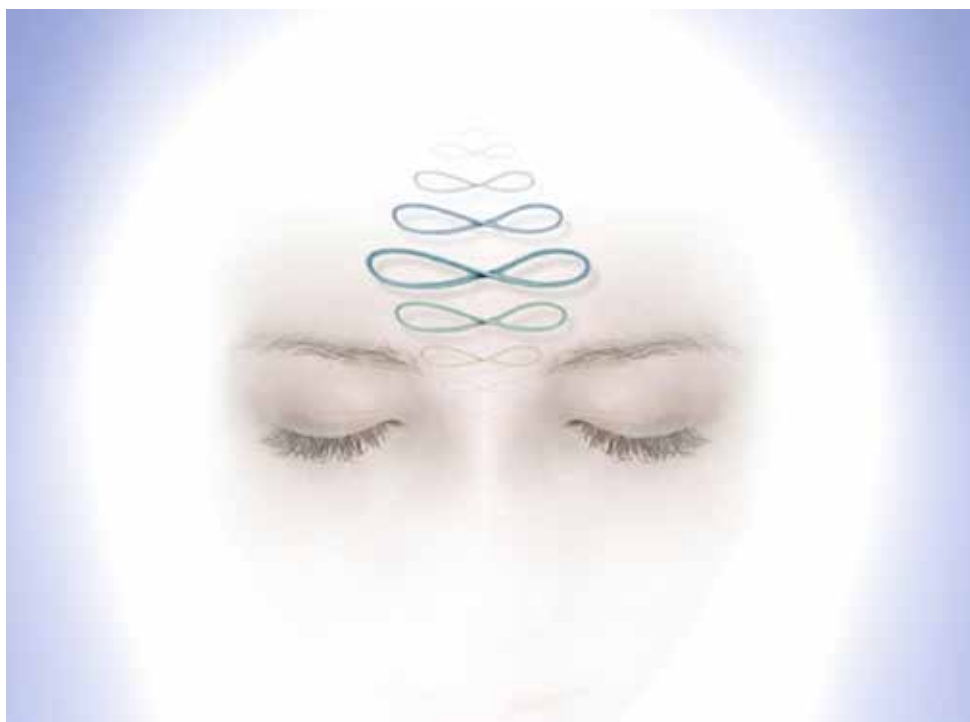
Skytsenglen

Men hvem eller hvad er dette lysvæsen, som nogen nær-døde kalder en engel, uden dog at antyde at lysvæsenet har vinger? Åndsvidenskaben giver ikke et klart svar, men der er muligvis tale om menneskets skytsengel. Sjælen på sit eget plan kaldes solenglen. Solenglen er det legeme, som sjælsbevidstheden believer. Solenglen eller sjælslegemet består af højt vibrerende kausalt stof, og den kan derfor ikke selv træde frem på det relativt lavtvibrerende astralplan for selv at modtage sin tilbagevendende personlighed. Den må sende en repræsentant.

Alle mennesker er tilknyttet en skytsengel, som har til opgave at fungere som sjælens repræsentant i de lavere verdener. Skytsenglen er et udtryk for sjælen, fordi den vibrerer på sjælens grundtone, og det er dens opgave at beskytte og hjælpe den inkarnerede personlighed. Derfor er det nærliggende at antage, at det er denne skytsengel, der som sjælens repræsentant tager imod, når man på tilbagevejen træder ind i det astrale liv.

Tankeoverføring

På sjælens vegne kommunikerer skytsenglen med den afdøde. Der er dog tale om en helt speciel form for kommunikation, for alle nær-døde understreger, at de ikke hører en fysisk stemme eller andre lyde fra lysvæsenet. Og de svarer heller ikke selv med hørlige ord. Tværtimod finder der en direkte og uhindret tankeoverføring sted. Telepatien er så klar, at der ikke er den mindste mulighed for at misforstå eller manipulere med lysvæsenet. Man forstår alt fuldstændigt og øjeblikkeligt.

"Mit sind fyldtes af tanken: >Elsker du mig?< Det var ikke præcis i form af et spørgsmål, men jeg vil tro, at betydningen af hvad lyset sagde var: >Hvis du elsker mig, så vend tilbage og fuldfør det, du har begyndt i dit liv.< Og under alt dette følte jeg det, som om jeg var omgivet af en overvældende kærlighed og barmhjertighed."

Raymond A. Moody: *Livet efter livet*, s. 61

Flere hører spørgsmålet: *"Er du parat til at dø?"* eller *"Hvad har du gjort med dit liv, som du kan vise mig?"* Alle er enige om, at lysvæsenet ikke stiller spørgsmålet for at anklage eller true – eller for at få noget at vide, for lysvæsenet kan tydeligvis se hele personens liv for sig. Det stiller snarere spørgsmålet for at få den døde til selv at tænke over sit liv. Og i denne forbindelse præsenterer lysvæsenet et panoramisk tilbageblik. Den fysiske død er fremkaldt af sjælen, og idet mennesket træder ind i sit astrallegeme, vender sjælen sin opmærksomhed direkte mod den bevidste personlighed i astrallegemet, og i næste øjeblik aktiveres tilbageblikket.

Utallige mennesker har oplevet livet "passere revy" i en nær-død-oplevelse, og denne begivenhed er en mulighed for at bedømme begivenhederne i det fysiske liv. Dette tilbageblik sker i det kærlige nærvær fra lysvæsenet, og det giver styrke til at blive konfronteret med livets begivenheder på godt og ondt.

Øjeblikkelig erindring

Tilbageblikket præsenteres som en speciel form for erindring. Den sker usædvanligt hurtigt, og når den nær-døde efter genoplivningen skal forklare oplevelsen, må erindringerne beskrives i en tidsmæssig rækkefølge i kronologisk orden, men reelt er erindringen øjeblikkelig. Alle livsøjeblikke opfattes med ét eneste mentalt blik.

Der er tale om utroligt levende og virkelige visuelle billeder, med livfulde, tredimensionale farver – og billederne bevæger sig. Man genkender både hvert enkelt billede og de følelser og stemninger, der var forbundet med situationerne. Nogle nær-døde husker, at alt var med i tilbageblikket – enhver begivenhed fra den mest betydningsløse til den mest betydningsfulde. Andre forklarer, at de kun blev præsenteret for livets højdepunkter. Lysvæsenet ser ud til navnlig at lægge vægt på to ting: Evnen til at elske andre og evnen til at tilegne sig viden.

Heldigvis præsenteres man også for inkarnationens mange positive virkninger. Mange af de ting man tænkte, følte eller gjorde, som man troede var ligegyldige eller nytteløse, åbenbarer sig nu som inspiration og skjulte kræfter, der resulterede i ukendte succeser. Tilbageblikket er sandhedens time, som alle uden undtagelse kommer til at opleve. Det er forklaringen på, at alle store religioner fortæller om "dommens hal" eller "dommens dag". Tilbageblikket er en domsafsigelse, men alt bedømmes i kærlighedens lys. Alt betragtes som erfaringer på vejen, og ethvert fejltrin er et led i en uddannelse, hvor man lærer at skelne mellem livets lyse og mørke aspekter – eller hvad der gavner, og hvad der skader.

Forberedelse til næste liv – de tre "fremtidsfrø"

I tilbageblikket vises livets nøglepisoder, og her uddrages livets væsentlige tendenser. Og de rummer nøglen til næste inkarnation. Livets tanker, følelser og handlinger udkrystalliserer sig i tre "fremtidsfrø", som skaber grundlaget for det næste liv. De fysiske handlinger skaber grundlaget for næste livs fysiske/æteriske legeme og for de fysiske omgivelser. Følelseslivet i det afsluttede liv skaber grundlaget for de følelsesmæssige tilbøjeligheder og menneskelige relationer i det næste. Og tankelivet skaber fundamentet for livsværdier og interesseområder.

Heraf kan man se, at menneskets utallige inkarnationer udgør et stort og sammenhængende forløb. Man kan også se, at man i dette liv bevidst og aktivt kan skabe forudsætningerne for det næste liv. Mennesket er konstant skaber af sin egen skæbne på godt og ondt.

Grænsen mellem liv og død?

Efter tilbageblikket glider mange nær-døde ind i næste fase. De oplever, at de nærmer sig en grænse af en eller anden art – og de oplever en dyb følelse af fred. Her skal det indskydes, at Raymond Moody nogen steder har fremstillet denne grænse som grænsen mellem det nuværende liv og det næste liv, men det kan den ikke være, for nogle mennesker har faktisk oplevet, at de krydser denne grænse. De oplevede, hvad der er på den anden side, og de vendte alligevel tilbage og fortalte om oplevelserne. Der er en oplevelse af en grænse, men denne grænse kan ikke være definitiv, for de, der oplevede den, vendte som sagt tilbage.

"I den periode hvor jeg var bevidstløs, følte jeg det som om jeg blev løftet op, ligesom jeg ikke havde nogen fysisk krop overhovedet. Et strålende hvidt lys viste sig for mig. Lyset var så klart, at jeg ikke kunne se igennem det, men at komme hen i nærheden af det var så beroligende og så vidunderligt. Der er simpelthen ingen oplevelse på Jorden, der ligner det. I lysets nærvær dukkede de tanker eller ord op i mit sind: >Vil du gerne dø?< Og jeg svarede, at det vidste jeg ikke, for jeg vidste ikke noget om døden. Så sagde det hvide lys: >Kom over denne linje så skal du få det at vide<. Jeg følte, at jeg vidste, hvor linjen befandt sig foran mig, selvom jeg i virkeligheden ikke kunne se den. Da jeg kom over linjen overvældede de mest vidunderlige følelser mig – fred, ro og fravær af alle bekymringer."

Raymond A. Moody: *Livet efter livet*, s. 71

Manglende lyst til at vende tilbage

Den afdøde passerer naturligvis ind over denne grænse og ind i det astrale liv, men den nær-døde befinder sig hurtigt i et alvorligt dilemma. På den ene side drager den vidunderlige oplevelse af fred og ubekymrethed i livet efter livet, men på den anden side er den nær-døde i tilbageblikket blevet præsenteret for både fejltrin og uudnyttede muligheder i det fysiske liv. Ingen ved, hvor mange der vælger at blive, for de vender ikke tilbage og fortæller det, men nær-døde reagerer på ønsket om at leve op til ansvaret i det fysiske liv. En nær-død valgte at vende tilbage, og hun fortalte om beslutningen med disse ord:

"Jeg spekulerede over, om jeg skulle blive der, men mens jeg gjorde det, huskede jeg på min familie, mine tre børn og min mand. Og det her er svært at forklare: Fordi jeg havde den vidunderlige følelse i dette lys' nærvær, havde jeg virkelig ikke lyst til at komme tilbage. Men jeg tager mine pligter meget alvorligt, og jeg vidste, at jeg havde et ansvar over for min familie. Så jeg bestemte mig til at forsøge at komme tilbage."

Raymond A. Moody: *Livet efter livet*, s. 74

Retur til kroppen

Det er indlysende, at nær-døde vender tilbage, og nogle husker, at de blev trukket hurtigt tilbage gennem den samme mørke tunnel, som de gled igennem, da de forlod kroppen. Kun få oplever den faktiske genindtræden i kroppen. De føler bare, at de "vågnede op". De, der husker, at de trådte ind i kroppen, beskriver det som et ryk.

Et menneske, der har gennemgået en nær-død-oplevelse, tvivler aldrig på oplevelsens ægthed og dens vigtighed. De personer, Raymond A. Moody interviewede, var udelukkende afklarede, praktiske og afbalancerede mennesker, som sagtens kunne skelne drømme og fantasier fra den aktuelle oplevelse.

Man skulle tro, at omgivelserne ville være interesseret i at høre om denne helt fantastiske oplevelse, men mennesker med nær-død-oplevelser mødes med stor skepticisme.

"Jeg forsøgte at fortælle folk det, og de lyttede interesseret, men så fandt jeg senere ud af, at de sagde: >Hun er virkelig flippet ud.< Da jeg fandt ud af, at det blev opfattet som direkte latterligt, holdt jeg op med at fortælle det."

"Jeg forsøgte at fortælle min præst om det, men han sagde, at jeg havde haft hallucinationer, og så holdt jeg mund."

Raymond A. Moody: *Livet efter livet*, s. 81

"Jeg forsøgte at fortælle mine sygeplejersker, hvad der var sket, da jeg vågnede, men de sagde, at det skulle jeg ikke snakke om, og at jeg bare bildte mig noget ind."

Raymond A. Moody: *Livet efter livet*, s. 81

Betydningen for livet

Ingen går upåvirket gennem en nær-død-oplevelse. Årtier efter oplevelsen står den stadig krystalklar i bevidstheden. Men virkningen synes at være subtil og stilfærdig. Mange fortæller, at deres liv blev udvidet og uddybet, og at de blev mere eftertænksomme og mere optaget af filosofiske spørgsmål. Oplevelsen havde gjort et uudsletteligt indtryk, og den nær-døde ændrede ofte syn på grundlæggende værdier i livet.

1. *"Jeg blev ved med at tænke: >Der er så meget at finde ud af< ... Og så begyndte jeg at tænke over >Hvad er grænsen for mennesket og sindet?< Det åbnede simpelthen en helt ny verden for mig."*
2. *"Efter jeg døde, begyndte jeg pludselig – lige efter min oplevelse – at spekulere over, om jeg havde gjort det jeg gjorde, fordi det var godt, eller fordi det var godt for mig. Nu tænker jeg først tingene igennem, stille og roligt. Alting skal tilsyneladende gennemtænkes og bearbejdes først."*

Raymond A. Moody: *Livet efter livet*, s. 84-85

"Jeg var mig mit sind mere bevidst på det tidspunkt end min fysiske krop. Sindet var det vigtigste og ikke kroppens form. Og det havde været lige omvendt i hele mit liv tidligere. Kroppen var det, jeg interesserede mig mest for, og det, der foregik i mit sind, ja, det foregik bare, og det var det hele. Men efter at dette skete, tiltrak mit sind sig hovedinteressen, og kroppen kom bagefter – den var bare noget, der rummede mit sind. Jeg var ligeglad med, om jeg havde en krop eller ej. Det var lige meget, for efter min mening var det sindet, der betød noget".

Raymond A. Moody: *Livet efter livet*, s. 85-86

"Nu er jeg ikke bange for at dø. Det er ikke sådan, at jeg har et dødsønske, eller gerne vil dø lige nu. Jeg har ikke lyst til at leve ovre på den anden side lige nu, for det er meningen, at jeg skal leve her. Men grunden til at jeg ikke er bange for at dø er, at jeg ved, hvor jeg kommer hen, når jeg tager herfra, for jeg har været der før."

Raymond A. Moody: *Livet efter livet*, s. 89

Dødsvidenskab

De utallige nær-død-oplevelser stemmer overens med åndsvidenskabens oplysninger, og der er ingen tvivl om, at disse undersøgelser efterhånden får større praktisk konsekvens. I fremtiden vil man betragte døden på en helt anden måde – så meget at der udvikles en egentlig dødsvidenskab.

Døden vil blive betragtet som en lykkelig befrielse fra den begrænsende fysiske krop – ikke som en afslutning. Den døende har afsluttet sit arbejde i den fysiske verden, og kan nu forlade den beriget med erfaringer. Dødstidspunktet vil blive valgt af den døende og de pårørende i fællesskab. Man vil vide, at døden nærmer sig, og derfor aftaler man, hvornår det passer bedst og sørger for, at alt er parat. Der er ingen tårer og ingen sorg, for disse reaktioner er i virkeligheden udtryk for selvmedlidenhed. Man kan derfor sige, at døden bliver en konstruktiv ting. Den døende og de pårørende vil vide præcis, hvordan man bedst fremmer dødsprocessen. I fremtidens dødsvidenskab vil man foretage forskellige foranstaltninger – f.eks. disse:

Dødshjælp

1. Stilhed i dødsværelset

Bevidstløshed er ofte tilsyneladende.

2. Orange lys i dødsværelset (*senere*)

Hjælper på fokuseringen.

3. Sandeltræsrogelse

Frigørende (1. stråle)

4. Dæmpet musik i dødsværelset (*senere*)

Visse orgeltoner.

Intonerer af menneskets egen tone.

5. Salvelse med olie

Den sidste olies okkulte betydning.

6. Pres på nervecentre og arterier

Halspulsåre, store hovednerver, medulla oblongata.

7. Hovedet mod øst

Korslagte hænder og fødder.

Selvom det døende menneske ligger i dødsværelset, og nærmer sig de omtalte pauser og komaperioder, vil det ofte være bevidst og opmærksom, selvom det virker bevidstløs. Hvis det eksempelvis trækker sig ud af hovedcentret, bliver armene ubevægelige, men det er stadig bevidst i hovedet. Selvom øjnene ikke længere kan se, kan der stadig være aktiv hjernebevidsthed. Vær opmærksom på at høresansen slipper sidst.

Det er vigtigt, at de pårørende er rolige, afbalancerede, harmoniske og forstående, for roen og forståelsen letter sjælens arbejde. Samtidig vil den døende gerne have, at de pårørende er der. Det drejer sig om at samarbejde på en fornuftig måde.

Hvis man ønsker at anvende bønnens kraft i dødsprocessen, bør man bede om, at den døende må forlade kroppen hurtigt, smertefrit og i overensstemmelse med sjælens vilje, men bønnens kraft kan desværre også fastholde den døende til den fysiske verden:

"Jeg sad hos min tante under hendes sidste sygdom, som trak længe ud ... og hele tiden bad alle i familien for, at hun skulle blive rask. Hun holdt op med at trække vejret flere gange, men de bragte hende tilbage. Til sidst så hun en dag på mig og sagde: »Joan, jeg har været derovre – derovre bagved – og der er smukt derovre. Jeg vil gerne blive der, men det kan jeg ikke, så længe I beder for, at jeg skal blive hos jer. Jeres bønner holder mig fast her. Vil I ikke nok lade være med at bede mere.« Vi holdt alle op, og kort efter døde hun."

Raymond A. Moody: *Livet efter livet*, s. 76

Det betyder ikke, at man ikke skal bede for døende og døde:

"De fleste religioner har klogt anbefalet bønner for den døende – men mere for at berolige de levende end for at støtte den rigtige overgang til den næste verden. Det er sandt, at disse bønner for døende såvel som for døde er et kærlighedsbudskab til den bortdragende, hvilket aldrig må glemmes eller forsømmes. ... Der er ingen grund til, at du ikke skulle elske eller bede lige så meget for din ven på den anden side af døden, som du har gjort det, da venen stadig var sammen med dig, for din ven er blevet usynlig, men din ven er ikke uden for rækkevidde."

Annie Besant: *Extracts from an Adyar Pamphlet*

Der er derfor intet forkert i at bede, men det er vigtigt at bede om det rigtige.

2. Orange lys i dødsværelset

En anden hjælpeforanstaltning er orange lys i dødsværelset. Men også dette hjælpemiddel skal anvendes med omtanke, for man skal naturligvis være sikker på, at den døende dør med sjælens accept, så man ikke fremmer en proces, som sjælen modarbejder. I fremtiden vil disse dødsprocesser være nøje planlagt og med hjælp fra clairvoyante, og til den tid vil der være mulighed for at tænde orange lys i værelset. Hvorfor orange lys? Det er en esoterisk oplysning fra den tibetanske mester Djwhal Khul. Han oplyser, at det er den farve, der hjælper den døende med at fokusere på lyset i hovedet. Den orange farve er en dominerende farve på mentalplanet, og farven har noget at gøre med mental aktivitet og dermed fokusering i hovedet.

3. Sandeltræs røgelse

Afbrænding af sandeltræ vil også indgå i fremtidens dødsritualer. Sandeltræ er nedbrydningens røgelse (1. stråle). Man skal altså ikke kun afbrænde røgelse for at få en behagelig duft. Sandeltræ giver simpelthen en duft, der påvirker sansefrekvenser og æterlegemet og virker fremmende for dødsprocessen.

4. Dæmpet musik i dødsværelset

Det oplyses også, at visse former for musik vil være en hjælp. Djwhal Khul oplyser, at der findes nogle dybe toner på orgelet, som måske kan bruges allerede nu. Man skal naturligvis ikke uden videre begynde at eksperimentere med disse ting, for når man endnu ikke har nogen konkret viden om virkningen, er der ingen sikkerhed for, at man gør det rigtige. Denne sikkerhed vil man få i fremtiden.

Senere vil man opdage, at hvert menneske har sin egen tone, som er en samlet sum af de fysiske frekvenser, og hvis man kan ramme denne tone, vil den også hjælpe med tilbagetrækningen, med samlingen af energien og med bruddet på livstråden.

5. Salvelse med olie

Salvelse med olie kendes fra det romersk-katolske ritual, som stadig benyttes. Det er i virkeligheden et ritual, der er baseret på dyb esoterisk viden. Det gælder i øvrigt mange rituelle handlinger i den katolske kirke, og hvis man har mulighed for at invitere en liberal-katolsk præst – som har kombinationen af det katolske ritualer og et esoterisk grundsyn – vil man ofte kunne få effektiv hvid magisk hjælp i dødsprocessen.

6. Pres på nervecentre og arterier

En hjælpeforanstaltning er desuden pres på bestemte nervecentre og blodårer – særlig på halsen og i nakken. Her vil der være bestemte centre, hvor fysioterapeuter, læger og andre fagfolk ved hjælp af tryk vil kunne hjælpe døende til en hurtigere og mere smertefri død. Selvom man lærer døden at kende og mister angsten for det ukendte, kan døden stadig være forbundet med forskellige smertefulde sygdomme, for viden om døden ophæver naturligvis ikke menneskets karma.

7. Hovedet mod øst

Endelig anbefales det, at arme og ben krydses, og at kroppen placeres sådan, at hovedet vender mod øst. Hvorfor? Man ved det endnu ikke. Måske har det noget at gøre med, at Jordens magnetfelt bevæger sig i en nord-syd retning, og at man ved at lægge kroppen på tværs, afbryder forbindelsen med disse energistrømme. Når arme og ben skal krydses, skyldes det muligvis, at man ønsker at blokere de energier, der strømmer rundt i kroppen. Et godt eksempel finder man i den symbolske fremstilling af dødens og opstandelsens gud, Osiris, i det gamle Egypten, som netop vises med krydsede arme foran på brystet af det mumificerede legeme.

Mentuhotep II i Osiris-stillingen

Dødsmantraet

Endelig kan man udføre en række ritualer, der gavner dødsprocessen. Det oplyses, at man vil intonere mantraer. Et mantra er ord, lyde eller sætninger, som kan frem-siges eller synges af terapeuten eller de pårørende – eksempelvis en sagte intoner-ing af det hellige ord OM. Senere vil det være den døende selv, der intonerer dette mantra. Det er altså en slags dødsmantra, og når den døende person selv udtaler det, kommunikerer der med sjælen, og det fremskynder processen.

Fremtidens øvrige forberedelser

Information om reinkarnation til døende

I fremtiden vil læren om reinkarnation være mere udbredt. Det vil naturligvis ændre den almindelige holdning til døden. Døende vil desuden blive informeret om de karmiske årsager til den dødsproces, de nu er i gang med. Det er nemt at forestille sig, at dødsprocessen opleves på en helt anden måde, når eksempelvis AIDS-ramte eller kræftsyge kender årsagen til den sygdom, der nu fører til døden. De ved, hvad de skal lære af sygdommen og dødsprocessen, og vil derfor være til stede på en anden måde, end hvis de var bitre, vrede og føler, at det hele er uretfærdigt.

Læren om reinkarnation vil uden tvivl medføre et dramatisk fald i selvmordstatistikkerne. Når selvmordskandidater kender konsekvenserne af et selvmord, vil de fleste vælge at møde livets kriser i stedet for at forsøge at flygte fra dem.

Meditativ kontakt med den døende

Når man bliver bevidst om, at man kan medvirke til at gøre rejsen ind på de indre bevidsthedsplaner til en nem og positiv oplevelse for den døende, kan man forbinde sig med den bortrejsende via meditativ kontakt. Man kan tænde et lys, spille sagte musik og forbinde sig med den afdøde i bevidstheden. Man kan eksempelvis visualisere en søjle eller en "vej" af hvidt lys, som kan lede den døde væk fra det fysiske – ind i lysets riger.

Børn har ikke behov for hjælp. De har en åben holdning. De er ikke belastet af fordomme. De har en ubevidst viden om døden. Og de reinkarnerer i øvrigt hurtigt.

Gennemsnitsmennesket

– oplever døden som en direkte fortsættelse af de interesser og processer, det var optaget af i det fysiske liv. Det oplever ikke den store forskel. Mange er i begyndelsen ikke engang klar over, at de er døde.

Aspiranten

– oplever knap nok døden, for som aspirant fortsætter man omgående med det tjenestearbejde, man allerede har på de indre planer. Det er ligesom at tage på arbejde i det fysiske liv. Man genkender straks sit arbejde, og tager fat, hvor man slap sidste nat. Den eneste forskel er, at efter den fysiske død kan man arbejde alle døgnets 24 timer i stedet for kun i søvnperioden.

Tre gode råd

Forberedelse af egen død

Livet er en forberedelse til døden. Derfor kan man livet igennem arbejde bevidst på at skabe gode betingelser for en nem død og et godt efterliv. Her er tre gode råd ...

1. Lev et godt og positivt liv. Jo bedre liv, jo bedre død. Jo mere man lægger i det, jo mere får man ud af det.
2. Vær samfundsengageret. Deltag aktivt i et tjenestearbejde, eller udvid det man har med opgaver, hvor man arbejder gratis og frivilligt. Motivet skal være så uselvisk som muligt.
3. Forsøg at gøre indsovningsprocessen bevidst. Prøv at være fokuseret i hovedet, mens man føres ind i søvnen. Undersøg overgangen til søvnen. Forsøg at give slip på det fysiske.

--oo0oo--

Refleksion

Hvordan har du det med døden efter disse informationer?

Astralplanets beboere

En opdagelsesrejse ind i de indre verdener
– i følelsernes egen verden.
Oplevelserne på denne indre rejse
varierer fra menneske til menneske.

Den indre rejse

Her er det tanken at tage på en opdagelsesrejse ind i de indre verdener. Rejseoplevelserne på denne indre rejse, varierer naturligvis fra menneske til menneske, og derfor er det kun muligt at give en generel beskrivelse, men desuden skal der gøres holdt undervejs ved interessante lokaliteter, særtilfælde og store afvigelser skal omtales, og de skabninger, der opholder sig i de indre verdener, skal beskrives. En del af astralplanets beboere er mennesker, for rejsen er den samme rejse, som ethvert menneske oplever, når det forlader den fysiske krop og begynder turen tilbage til sjælens egen verden. Der findes dybere indre verdener end sjælens, men disse verdener og bevidsthedstilstande falder uden for emnet.

Ankomsten til astralplanet markeres af mødet med lysvæsenet og tilbageblikket, og her har den "døde" en oplevelse af en ubeskrivelig bevidsthedsklarhed, og af at tiden ikke eksisterer. Alt ligger åbenbaret – fortid, nutid og fremtid – i ét nu.

"Det skete tilsyneladende efter, at jeg havde set mit liv passere revy for mit indre blik. Det forekom mig, at jeg lige pludselig forstod alt, havde indblik i al viden – i alt helt tilbage til den første begyndelse og videre frem i al evighed – at jeg i ét sekund kendte alle de forskellige tidsaldres hemmeligheder, forstod meningen med Universet, stjernerne, Månen – med alt."

Raymond A. Moody: *Mere om livet efter livet*, s. 16

Frihed i tænkeevnen

Forskellen mellem den fysiske tilværelse og den astrale er mest udpræget i *tænkeevnen*, der er stærkt præget af frihed og evnen til at føre idéer og idealer ud i praksis. En fond af uendelig viden står til rådighed. Resultaterne af en uges arbejde i den fysiske verden kan opnås i løbet af en time på astralplanet. Meditation bliver en videnskabelig proces, fordi resultaterne bliver objektivt synlige under udførelsen.

Virkeligheden er følelsestilstande

Man bevæger sig nu ind over den imaginære grænse, der adskiller det fysiske liv og det astrale. Man træder ind i den astrale tilværelse, som varierer fra mennesketype til mennesketype. Astralverdenen er begærenes eller følelsernes egen verden. Mennesket har afkastet det fysiske legeme, forladt den fysiske verden, og er til stede i følelsernes astrale verden i sit astrallegeme eller følelseslegeme. Den egentlige astrale tilværelse kan nu tage sin begyndelse.

Modtages af familie og venner (måske sovende)

William Blake: "Familien mødes i Himlen"

Nogle mennesker glider midlertidigt ind i en form for ubevidsthed, der sædvanligvis højst varer 36-48 fysiske timer. Hvordan man vågner og hvor, er individuelt. Når man vågner, modtages man af astrale hjælpere, afdøde venner eller familie. De, der tager imod, behøver ikke være fysisk døde. Ofte lever de stadig i den fysiske verden, de har fortsat fysiske legemer, men de deltager i hjælpearbejdet, mens de sover.

Gamle venner genkendes øjeblikkeligt og ufejlbarligt. De har iagttaget den fremskridende opløsning, og står parat til at tage imod den nyankomne og byde velkommen. Genkendelse af personer er ikke afhængig af kendskab til deres fysiske udseende. Der er en anden måde, der gør det muligt straks at kende hinanden, uafhængig af udseendet. Det er en slags sjælelig genkendelse, som gør det næsten umuligt at tage fejl.

Omgivet af følelser

Astralplanet er en anderledes verden. I det fysiske liv er alt det, der omgiver mennesket, fysisk. Alle former er skabt af fysisk stof, og man oplever dem ved hjælp af de fysiske sanser. Virkeligheden er simpelthen fysisk. Det samme princip gælder på astralplanet. Alt det, der omgiver mennesket på følelsernes plan, er følelser ... plus tanker. Tankelegemet

(mentallegemet) og sjælens legeme (kausallegemet) ligger stadig inden i og uden om følelseslegemet. Den mest karakteristiske ydre virkelighed på astralplanet er derfor følelsestilstande. Det astrale menneske er omgivet af egne og andres følelser-

tilstande og deres virkning i de indre verdener. Det skal studeres nærmere, men indledningsvis skal astralverdenen skitses i korthed.

Mere vågne – mere vitale

I den astrale verden er mennesket væsentligt mere vågen og bevidst end i den fysiske verden. Forklaringen er, at man bruger en stor del af den psykiske energi til at bevæge de tunge, fysiske partikler i kroppens nervesystemer og cellestrukturer. Denne energi er nu til rådighed i de indre verdener, og derfor er man mere vital, mere følelsesfuld og meget mere opslugt af følelser og tanker på astralplanet. Den astrale verden er hurtig, levende og vital.

Men hvordan er de første indtryk i den astrale verden?

Tre astrale grupper

1. Fysiske formers astrale genparter.

2. Elementalformerne

Astrale former, der dannes af bevidsthedsudtryk, som ethvert levende væsen hele tiden manifesterer.

3. Planetariske optegnelser

(“Akasha-kronikken” – “astrallyset”)

Naturens hukommelse. (En nøjagtig registrering af alt, som sker i den astrale verden).

1. Fysiske formers astrale genparter

For det første møder man alle fysiske formers astrale genparter. Det er ikke kun mennesker, der har et astrallegeme. *Alle* former har astrallegemer. (Selv mineraler har en primitiv form for følelsesliv, for mineralet har evnen til at sanse og reagere på sansningen. Naturvidenskaben kalder det for kemisk affinitet). Disse astrallegemer danner en helt nøjagtig afspejling eller kopi af den fysiske verden. Astrale mennesker kan hverken se eller kommunikere direkte med den fysiske verden. De to verdener er adskilt, men de kan alligevel forholde sig til den fysiske verden på grund af den astrale genpart af det fysiske.

Det astrale lys

Den astrale verden er markant anderledes end den fysiske. Den er meget mere farvestrålende. Den er desuden selvlysende. Selvfølgelig ser man Solen ligesom i den fysiske verden, men man opfatter ikke Solen som lysets primære kilde på samme måde som i den fysiske verden. Den astrale verden oplyses også af Solen, men astralplanet er desuden selvlysende. I det gamle Egypten havde man en manual for de afdøde, som i nutiden kaldes *Dødebogen*. Titlen er imidlertid forkert. Korrekt oversat fra oldegyptisk hedder den *Bogen om at træde ind i lyset* – og på grundlag af de åndsvidenskabelige oplysninger om astrallyset, forstår man hvorfor.

2. Elementalformerne

I den astrale verden er kunstige former langt mere dominerende end i den fysiske verden. Der er et uendeligt hav af evigt skiftende elementalessens – dvs. astralverdenens pendant til mineralriget i den fysiske verden. I den fysiske verden kan man nemt se forskel på kunstige og naturlige former. Man kan eksempelvis nemt se forskel på et menneske og en statue af det samme menneske. På astralplanet er det meget vanskeligere, for enhver tanke eller følelse danner straks en levende form.

Reagerer på bevidsthedspåvirkninger

Disse former er sammenhængende strukturer, der reagerer på den mindste bevidsthedspåvirkning, som enhver levende skabning udtrykker. Og det er jo ikke kun mennesker, der har bevidsthed. Der er følelser i alle væsener – og der er spirende tankevirksomhed i mange andre skabninger end mennesket. Reaktionen fra elementalessensen består i, at der dannes en midlertidig form, der ligner den tilstand, der har fremkaldt formen. Den er selvfølgelig midlertidig, men den er absolut virkelig, så længe den eksisterer.

3. Planetariske optegnelser

Endelig har astralverdenen de såkaldte *planetariske optegnelser* – naturens hukommelse – eller *Akasha-kronikken*, som den også kaldes. H.P. Blavatsky kaldte den: "*Astrallyset*".

På de første eller øverste underplaner af hvert af de indre eksistensplaner – altså i de letteste stoftilstande i hver region i de indre verdener – findes en nøjagtig registrering af alt, hvad er sket på det pågældende eksistensplan. Denne registrering er meget virkelig og uhyre præcis – nærmest som en dokumentarfilm. Akasha-kronikken er derfor nært forbundet til begrebet *karma*.

Den emotionelle verdenshistorie

Akasha-kronikken på astralplanet rummer en registrering af alt det, der er sket i den astrale verden. I den fysiske verden fortæller historien om fysiske hændelser, men på astralplanet fortælles den følelsesmæssige verdenshistorie. Alt, hvad levende væsener har følt og begæret i forbindelse med verdensbegivenhederne, er registreret her. Begivenhederne er sket, men de er i høj grad farvet af de følelsesmæssige tilstande, der kom til udtryk i forbindelse med begivenhederne.

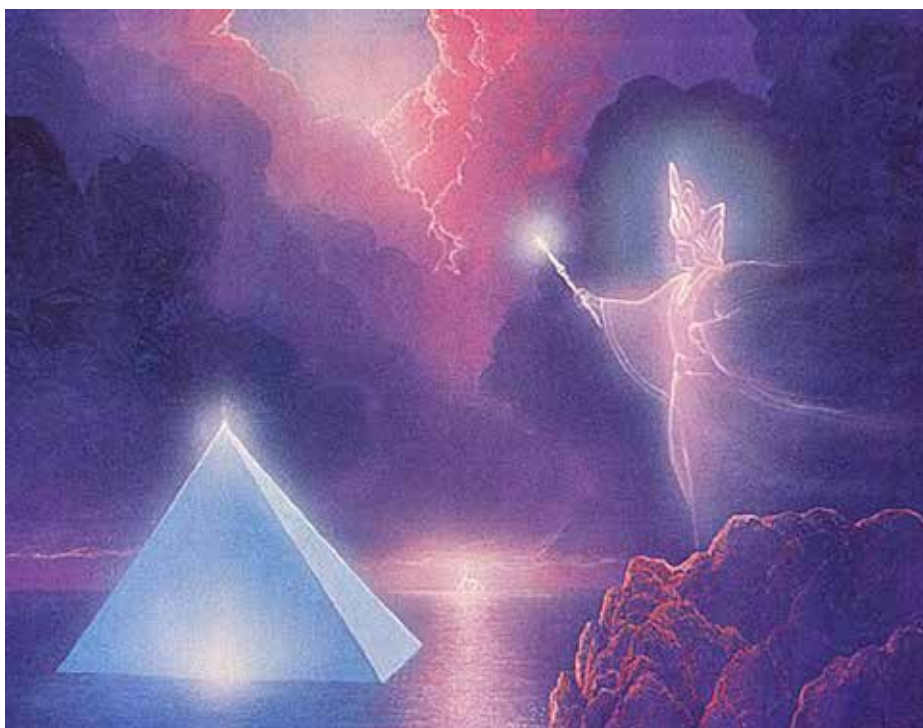

Hvis man tager udgangspunkt i sit eget følelsesliv, så ved man, hvor forvirret og kaotiske oplevelserne som regel er. Det er årsagen til, at læsning af Akasha-kronikken er væsentlig mere upræcis på astralplanet end på mentalplanet. I den mentale verden rummer Akasha-kronikken en afspejling af de *tanker*, der har været tænkt. Det omtales senere.

Illusionsplanet

Det hele opleves som levende, farvestrålende billeder, der er meget virkelige. De er imidlertid blandet i én stor forvirring. Derfor er det meget svært at skelne, hvad der er hvad på astralplanet, og det er ikke mærkeligt, at de mennesker, der har udforsket astralplanet – eksempelvis den clairvoyante forsker C.W. Leadbeater – kalder planet for "*illusionsplanet*". Årsagen er, at det er vanskeligt at orientere sig på astralplanet. Meget vanskeligere end i den fysiske verden. For hvad er ...

- levende væsener?
- hvad er billeder og forestillinger?
- hvad er længsler?
- hvad er drømme?
- hvilke former rummer en levende livsenhed?
- hvad er en midlertidig tankeform? – osv.

Clairvoyante ser både følelser og tanker

Man begynder at fornemme, hvor vanskeligt det må være for en clairvoyant at iagttage og beskrive astrale begivenheder. Det betyder imidlertid ikke, at den clairvoyante, som kun er i stand til at opfatte den astrale verden, udelukkende registrerer menneskers følelsesliv. De former, der dannes via tænkning, binder astralt stof til sig, sådan at tankeformerne både afspejler tanker og følelser. Det er det, der i åndsvidenskaben kaldes "astro-mentale" former. Ved hjælp af astral clairvoyance er det derfor muligt at aflæse noget af tankeverdenen – men ikke den del af tænkningen, der ikke har vækket følelser.

Uselviske tanker er usynlige på astralplanet

Hvis et menneske tænker en uselvisk, åndelig tanke – eller en tanke, der ikke vækker følelser – vil tankeformen være usynlig i den astrale verden. Den sætter ikke det astrale stof i svingninger, og tiltrækker sig derfor ikke astralt stof. Uselviske tanker er imidlertid noget, der meget sjældent forekommer, men det illustrerer princippet.

"... astralplanet har ingen virkelig eksistens, men er menneskehedens illusoriske skabelse. Astralplanet vil langsomt blive en døende skabelse ... og i den sidste periode af menneskehedens historie (i 7. rodrace) vil astralplanet ikke længere eksistere. Sådan er det endnu ikke ... Det holder stadig de mange mennesker, der dør, som "fanger", fordi deres væsentlige reaktion på livet er begær, ønsketænkning og følelsesmæssig sansning. Dette gælder stadig for den store majoritet. Astralplanet opstod i den atlantiske periode. Den mentale bevidsthedstilstand eksisterede praktisk taget ikke på det tidspunkt ..."

Alice A. Bailey: *Esoteric Healing*, p. 486-487

Fysiske vaner skaber astrale betingelser

Det astrale liv afhænger helt og holdent af mennesket selv. Hvis man har været meget følelsesbetonet og materialistisk i det fysiske liv, har man skabt en stærk binding til det fysiske liv og dets muligheder for begærtilfredsstillelse. Denne binding skaber betingelserne for det astrale liv. Hvis man derimod har levet et mere uselvisk og åndeligt liv, og har undgået at lade sig styre af følelser og begær, vil den astrale tilværelse være tilsvarende fri. Eksempelvis vil mennesker med kraftig afhængighed af alkohol, narkotika, røg eller andre stimulanser, binde sig selv til astralplanets lavere regioner i en lang periode, og det vil være en særdeles pinefuld oplevelse. Årsagen er, at der ikke findes nogen mulighed for at tilfredsstille de indgroede begær på astralplanet. Samtidig befinder man sig på følelsernes eget plan, hvor man ikke har det fysiske legeme til at dæmpe de begærimpulser, der nu frit gennemstrømmer astrallegemet. De følelsesmæssige oplevelser er derfor langt kraftigere end i den fysiske tilværelse, og afviklingen af afhængigheden vil derfor være virkelig ubehagelig.

Overvejer besættelse

Mennesker, der vågner op i den astrale verden og konstaterer, at de ikke længere har mulighed for at bruge den fysiske krop til hæmningsløst at tilfredsstille drifter og begær, bliver frustrerede og forsøger måske at besætte et fysisk inkarneret menneske med tilsvarende laster. Eller de opsøger den fysiske verdens astrale genpartner i et fortvivlet forsøg på at fortsætte de dårlige vaner. Mange fastlåser sig selv i de lavere regioner under vilkår, der er lige så forskellige som menneskers tilbøjeligheder.

Madbegær

Det samme gælder mennesker, der er opfyldt af personligt had, aggressioner, sorg eller andre isolerende følelsesmæssige tilstande. Eller mennesker med en unaturlig kraftig fokusering på det seksuelle – eller med et stærkt madbegær – osv. Disse begærstyrede tilstande vil i de første lange perioder fastholde følelsesbetonede og materialistiske mennesker på de lavere astrale underplaner.

Mennesker, der dør med mange uafsluttede opgaver eller stærke familierelationer, vil ofte søge tilbage til de efterladte og forsøge at vise, at de stadig eksisterer. Hvis de efterladte samtidig sørger voldsomt, fastholder begge parter hinanden i en ulykkelig cirkel. De sørgende fastholder den døde, og den døde forsøger at besvare den inderlige kalden, og vender sig derfor ikke mod de lysere regioner. Ingen af de involverede opnår noget med denne selvmedlidenhed. Hvis bare man vidste, at man altid selv skaber de vilkår, man lever under, og at man altid selv kan ændre dem.

Lagdeling af astrallegemet

Hvorfor er det sådan? Når bevidstheden efter den fysiske død træder ind i astrallegemet, vil stoffet i astrallegemet straks lagdele sig, sådan at det tungeste, tætteste og mest "slidstærke" lag ligger yderst. Der er ikke sanseorganer i astrallegemet, for man sanser med hele legemets overflade, og derfor vil man opfatte underplanet

gennem de partikler, der ligger yderst. I det fysiske liv har man følt og begæret ved hjælp af stoffet i astrallegemet. Hver gang man satte astrallegemets partikler i svingninger, registrerede den fysiske hjerne disse impulser som følelser. Jo grovere følelser, jo tungere stof. Stoffet er der alene, fordi man selv har tiltrukket det ved hjælp af selvskabte følelser og begær. Og man bliver på det respektive plan i en periode, der svarer til styrken af det pågældende begær. Hvis astrallegemet har lagdelt sig sådan, at det femte underplans partikler ligger yderst, vil man befinde sig på astralplanets femte underplan indtil dette lag gradvis opløses eller slides af. Herefter oplever man astralplanet gennem næste lag – 4. underplans partikler ... osv.

Når mennesket dør, kommer det altså ikke ind på hele astralplanet på én gang. Det er en proces, hvor man "glider" fra underplan til underplan. Man bevæger sig imidlertid ikke gennem rummet. Det er bevidstheden, der åbner sig for mere og mere af astralplanet. Det sker ved, at de partikler, man oplever igennem, opløses via udsultning eller nedslidning, og så vil det lag, der lå umiddelbart under, blive det yderste. Dette lag sanser man nu igennem – og dermed oplever man et andet underplan.

Stoffet er ikke intelligent

Når det astrale stof er i stand til at modarbejde mennesket ved at lagdele sig, kunne det lyde som om astrallegemet har en form for intelligens. Det har det ikke. Hvis man fylder vand i en kar med et hul i bunden, finder vandet øjeblikkelig hullet i bunden. Det er ikke udtryk for, at vandet er intelligent. Det er udtryk for en overordnet lovmæssighed i Universet, som alt er underlagt. Reaktionen fra stoffet er derfor automatisk – ikke bevidst – og ikke intelligent. Det følger bare en naturlov.

Åndsvidenskaben påstår imidlertid, at alt i Universet er liv, og at intet fungerer automatisk. Men i nogle faser fungerer dette liv på et bevidsthedsniveau, der er så primitivt, at det er meget vanskeligt for menneskets hjerne at fatte det. Fra menneskets niveau ser processen derfor automatisk ud. Når man oplever astralstoffets reaktion som intelligens, er det fordi stoffets drift modarbejder menneskets egen drift. Astralstoffets drift søger imod voldsomme, aggressive og stærkt følelsesbetonede tilstande, mens mennesket selv er interesseret i at få kontrol over disse tilstande. Når det lykkes astralstoffet at modarbejde menneskets forsøg på at forædle sit følelsesliv, opleves det som et udtryk for intelligens.

Lagdeling kan forhindres

Man har mulighed for at styre stoffets processer ved hjælp af sin vilje. C.W. Leadbeater fortæller, at det er muligt at modvirke lagdelingen af astrallegemet, når man dør. Det kræver naturligvis viden om, hvordan man skal bære sig ad. Det virker nærmest som at modarbejde en uheldig vane – eksempelvis trangen til at ryge. Denne undefinerbare fornemmelse, man oplever i cellerne, når rygningssabstinen melder sig, skal modarbejdes og overvindes med viljen. Det samme gælder lagdelingen.

Hvis man forhindrer lagdelingen, bevares den fulde funktionsevne på alle astralplanets underplaner. Lykkes det ikke at modarbejde lagdelingen, må man gennemleve underplan for underplan, mens man langsomt udsulter eller nedslider de forskellige stoftyper. Kvaliteten af astrallegemet og dermed af begyndelsen på efterlivet afhænger derfor helt og holdent af, hvem man er, og hvordan man har været i det fysiske liv. Helt overordnet kan man opdele mennesker i tre grundtyper, og selvom nuancerne er utallige, får man alligevel et indtryk af de principielle betingelser for det astrale liv.

Mennesketyper

Emotionelle mennesker

(Kamiske = begærstyrede og uudviklede)

Efterdødstilværelse: Forvirret omflakken. Uafklarethed.

Astrallegemet: Nedslides efter en lang periode.

Mentallegemet: Afkastes efter kort halvvågen periode.

Integrerede mennesker

(Kama-manasiske = begærtænkende og selvbevidste)

Efterdødstilværelse: Fortsat dyrkelse af interesser.

Astrallegemet: Bortfalder gradvist i kraft af mental længsel.

Mentallegemet: Nedbrydes efter langvarig mental frugtbarhed. Sker ved viljens brug og i længsel mod sjælen.

Sjælsinspirerede mennesker

(Manasiske = Mentalt fokuserede og inspirerede)

Efterdødstilværelse: Konstruktivt hjælpearbejde.

Astrallegemet: Afkastes/opløses ved påkaldelse af sjælens lys.

Mentallegemet: Sprænges ved bevidsthedsudvidelse og gennem brug af betroede mantraer (kraftord).

De syv astrale underplaner

Herefter vil det være interessant at få et mere detaljeret overblik over astralplanet. Det første man må gøre sig klart er, at astralplanet har syv underplaner eller stoftilstande. Det samme gælder i den fysiske verden, og stoftilstandene er kendt som fast, flydende og luftformig. Desuden er der en firedelt æter i det elektromagnetiske bølgeområde. På tilsvarende måde er der syv stoftilstande på astralplanet, og de danner de såkaldte underplaner. Planerne gennemtrænger hinanden, sådan at alt stoffet er til stede overalt. Ligesom på det fysiske plan er stoffet underlagt tyngde-loven, sådan at det tungeste stof ligger ind imod planetens centrum, mens stoffet bliver tyndere og lettere jo længere væk man kommer fra planeten. Det skaber en lagdelt placering af planerne, sådan at de lavere underplaner ligger tættere omkring den fysiske planet, og de højere underplaner ligger langt uden for atmosfæren. Den astrale verden når næsten ud til Månens bane, når den er nærmest Jorden.

Den astrale tilværelse

Generelt kan man sige, at mennesker, der i livets løb har været stærkt bundet til fysiske og følelsesmæssige vaner, vil i kortere eller længere perioder være bundet til de lavere astrale planer. Jo mindre binding, jo højere underplan.

Efter tilbageblikket har den afdøde total erindring om den fysiske inkarnation, der netop er afsluttet. Det er nødvendigt, for opgaven på astralplanet består i al sin enkelthed i at bearbejde de følelsesmæssige erfaringer, man har haft i den fysiske verden. Man skal analysere erfaringerne og uddrage essensen af dem for at omdanne de samlede oplevelser og erfaringer til permanente sjæleegenskaber og -talenter. Denne bearbejdning foregår ved, at man ser tilbage på begivenhederne i det fysiske liv. Man oplever, hvordan man reagerede i forskellige situationer. Man overvejer konsekvenserne af handlingerne. Og navnlig vurderer man sin egen motivering. I denne proces erkender man forholdet mellem årsag og virkning i handlingerne. Samtidig får man nogle forestillinger om, hvordan det kunne gøres anderledes og bedre. Man uddrager konklusionen eller essensen af det samlede følelsesliv i den afsluttede inkarnation, og skaber samtidig grundlaget for arbejdet i næste inkarnation.

Tilværelsen på astralplanet

– det generelle sceneri

Åndsvidenskaben beskriver det generelle sceneri, der møder mennesket, når det bevæger sig ind i den astrale verden. Den beskriver også andre fænomener på astralplanet – eksempelvis planets mange forskellige beboere. Men det er meget vanskeligt at beskrive denne helt anderledes verden. Det kan illustreres ved at forestille sig den modsatte situation – at man skal beskrive den fysiske verden for en af astralplanets beboere, som intet kender til den 3-dimensionale fysiske verden, men kun kender den 4-dimensionale astrale verden. Hvordan i alverden kan man beskrive det fysiske livs mangfoldighed – mineralerne, planterne, fuglene, dyrene, insekterne ... og menneskene? Hvis man fortæller, at et fysisk menneske bevæger sig omkring på to ben, vil den astrale beboer spørge: "Hvad er ben?" Hvis man svarer, at de er til at gå på, vil den astrale beboer spørge: "Hvad vil det sige at gå?" ... osv.

Men alligevel skal der gøres et forsøg på at undersøge de enkelte underplaner ét for ét – og rejsen begynder nedefra med 7. underplan.

Astrale underplaner

7. UNDERPLAN

"Helvede" (Hades)

Voldsomt grove og brutale begær.
Ekstremt rå og hadefulde tanker.

6. UNDERPLAN

"Skyggelandet"

Materialistiske tankeformer.
Stærk binding til det fysiske liv.

5. UNDERPLAN

Materialistiske tankeformer.
Spirende imaginær forestillingsevne.

4. UNDERPLAN

Omgivelserne formes efter egne ønsker.
Mindre fysisk binding.

3. UNDERPLAN

"Sommerlandet"

Imaginære byer, landskaber og scenerier.
Liv i fællesskab.

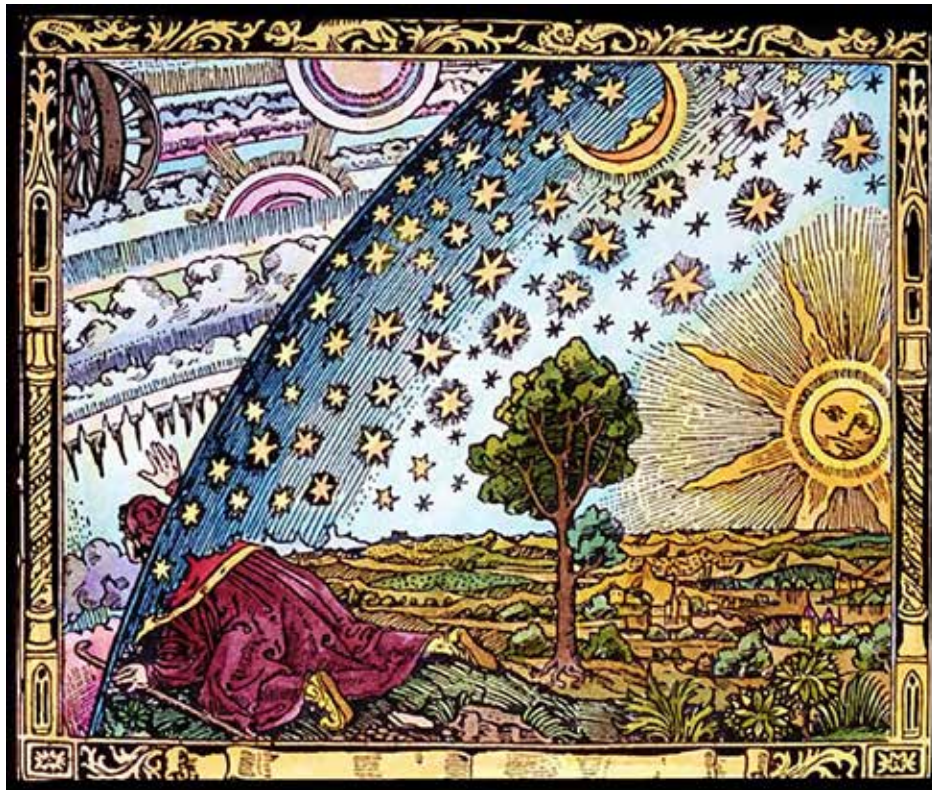
2. UNDERPLAN

Personlig åndelig hengivenhed.
Personificeret tilbedelse.

1. UNDERPLAN

"Kundskabens hal"

Intellektuelle udfoldelser og interesser.
Natlig undervisning, som dog kun er af
forberedende eller midlertidig art.

7. underplan – “skærsilden”, “helvede”, “hades”

Astralplanets 7. underplan ligger faktisk under den fysiske jordoverflade. Det tungeste astrale stof er derfor samlet ind mod Jordens centrum. 7. underplan rummer også en genpart af den fysiske verden, men som C.W. Leadbeater fortæller, er denne genpart hæsligt forvrænget. Dette underplan opleves som en mørk, tyktflydende væske, der er beboet af de mest afskyelige væsener, man kan forestille sig. Den nordiske mytologi siger noget tilsvarende, for her kan man læse, at atmosfæren på dette plan består af en tyktflydende æterisk væske, og der drypper konstant “orme” ned fra “loftet”. Hele det 7. underplan udgør et sandt helvede, men det er vigtigt at understrege, at dette helvede alene består af menneskets selvskabte tanke- og begærformer.

Almindelige mennesker skal ikke frygte, at de havner her. Det er stedet for mennesker, der er kendetegnet ved ekstremt rå, kyniske og hadefulde tanker, og med voldsomt grove, brutale og primitive begær. Når mennesker starter den astrale tilværelse her, er der ikke tale om Guds straf, sådan som Kirken foretrækker at fortolke det. Årsagen er udelukkende menneskets egen affinitet til stedets vibrationer. Svingningerne i deres egne astrallegemer tiltrækkes af stedets tilsvarende frekvens. Det er absolut ikke noget morsomt sted at være. Her møder man de mest modbydelige, indædt onde og hæmningsløst brutale mennesker i verden – sadisterne, tunge drankere, skruppelløse volds mænd, perverse seksualforbrydere, psykopater osv. ... altså virkelig *bevidst* ondskabsfulde mennesker. På astralplanet har de ingen krop til at tilfredsstille deres begær, så begærene opleves kolossalt brændende. Det er disse brændende begær, der udgør “skærsilden” eller “helvede”. Dette sted (eller disse tilstande) er skabt af mennesket selv. Ikke af en mystisk djævel med horn i panden. Menneskeskabte tankeformer af “svovlpølen”, djævløse og monstre, møder man også her. Men bemærk – de er *menneskeskabte*. De er der, fordi mennesket forestiller sig, at de eksisterer, og hvordan de ser ud.

Brændende begær

I den fysiske tilværelse taler man også om brændende begær. Når man bringer brændende begær med sig fra det fysiske liv til det astrale, kommer man bogstaveligt fra asken i ilden. Man bevæger sig ind på følelsernes eget plan, og her har man som sagt ikke en fysisk krop til at dæmpe eller nedtransformere begærimpulserne. Man oplever derfor begærene omkring ti gange stærkere end i det fysiske liv. Altså virkelig intenst! Og da man ikke længere kan tilfredsstille sine begær via en fysisk krop, oplever man en ubeskrivelig frustration, som betyder, at man lever i et "flammehav" – i overført betydning. Skærsilden er derfor på en måde en realitet – vel at mærke hvis man har været tilstrækkelig brutal, kynisk og ondskabsfuld til, at man har tiltrukket tilstrækkeligt elementalessens fra 7. underplan til at danne en skal af dette stof yderst i astrallegemet. Det er mennesket selv, der kvalificerer sig til et liv på 7. underplan. Det er ikke et sted, hvor Gud opbevarer mennesker, der ikke troede på de kristne præster.

Det var den dårlige nyhed. Nu kommer den gode. Man finder *ikke* almindelige gennemsnitsmennesker på 7. underplan. Man skal være bevidst ond og uhyre brutal for at tiltrække tilstrækkeligt stof fra dette underplan. *Ingen* almindelige mennesker vil opleve denne verden. Den er kun med i gennemgangen, for at man kan danne sig et billede af hele den astrale verden.

6. underplan "Skyggelandet"

Den næste region bliver naturligt 6. underplan. Der møder man helt almindelige materialistiske hverdagsmennesker. Man kan kalde dem "hr. og fru Jævn". Altså mennesker der er stærkt knyttet til andre mennesker og til ting og steder på det fysiske plan. For dem har livets mål og mening været erhvervelse af fysiske besiddelser som eksempelvis hus, bil, båd eller andre såkaldte forbrugsgoder. Deres tanker har været grundlæggende materialistiske, og derfor har deres tænkning bundet dem til det relativt lave astrale underplan. Denne type mennesker vil i deres astrallegemer strejfe omkring i nærheden af de steder, de var knyttet til i det fysiske liv. I mange tilfælde vil de forsøge at komme i kontakt med de efterladte. Måske vil de forsøge at meddele dem noget, de ikke fik sagt. Måske vil de blande sig, hvis noget ikke går efter deres hoved. Måske kan de ganske enkelt ikke give slip på alt det, de har levet og arbejdet for et langt liv. Det er her, de usynlige hjælpere gør et stort arbejde, for de hjælper døde mennesker videre ind i det nye liv på højere niveauer af astralplanet.

5.-4. underplan mere bevidste mennesker

Det er her, de fleste mennesker havner efter døden. Disse underplaner ligger ned til og umiddelbart over jordoverfladen, og som baggrund har de den fysiske verden. Derfor er der astrale landskaber, bygninger, mennesker osv. Hele den fysiske natur finder man her i en fantastisk farvestrålende genpart som langt overgår den fysiske verden i skønhed. Farveglansen på astralplanet lyser som ild, mens farverne på det fysiske plan er døde og matte i sammenligning. Farverne og lyset når højder, man ganske enkelt ikke kan forestille sig. Det er noget af det, der gør, at efterlivet er en smuk oplevelse.

Skaber den astrale verden med tankens kraft

På både 5. og 4. underplan er der mennesker, som er mindre bundet af det fysiske. De har tænkt mange materialistiske tanker, men de er desuden godt i gang med at udvikle en mere skabende fantasi. Langsomt begynder de at forme de astrale omgivelser efter deres egne lidt mere stabile tanker. De opdager f.eks., at på astralplanet ser de ud, som de tænker. Lige efter døden ser de derfor ud, sådan som de forestillede sig selv – altså nogenlunde som de så ud i det fysiske liv. Alle kender sit eget udseende fra spejlet. Alle har derfor et billede af sig selv. Og selv om det mange gange er lidt urealistisk, så ved man nogenlunde, hvordan man ser ud. Og sådan ser man ud i begyndelsen på astralplanet. Men efterhånden opdager man, at man bare kan tænke sig anderledes. Pludselig står man i ungdommens fulde glans – eller får sine drømme om et andet og bedre udseende opfyldt:

- De skaldede får hår på hovedet.
- De overvægtige kommer på den første virkelig effektive slankekur. Den hedder "Tænk dig slank".
- De strithårede får bløde krøller.
- De stritørede får ørerne lagt ind til hovedet.
- Små mennesker bliver høje.
- De tårnhøje skrumper ind til gennemsnitsstørrelsen.
- Man ændrer facon uden fedtsugning, silikoneimplantater og plastiske operationer.
- Og måske ifører man sig fantasifulde gevandter med guldkanter og funklende ædelstene.

Alt, hvad man kan tænke sig, sker i samme øjeblik, man tænker det. Derfor begynder man gradvis at blive smukkere og smukkere. Idealerne bliver virkelig tydelige. Man begynder også at deltage aktivt i det, der sker i omgivelserne. Man begynder at deltage i formningen af de ting, der findes på 5. og 4. underplan.

3. underplan – “Sommerlandet”

3., 2, og 1. underplan ligger et godt stykke ude i rummet og dermed fjernt fra den fysiske verden. Disse planer er langt mindre materielle dvs. mere luftige i deres substans.

Når man kommer ind på 3. underplan, møder man et ufatteligt sceneri, for her har de astrale mennesker opført imaginære byer og landskaber. Sceneriet består hovedsagelig af menneskeskabte tankeformer iklædt følelser – dvs. alt det mennesker har drømt om, begæret og længtes efter. Her er fantastiske naturscenerier – enorme blomsterhaver ... overdådige templer ... ja, de mest utrolige ting, mennesker har forestillet sig i tidens løb. Alt dette findes som halv- eller helfærdige tankeformer. Det er stedet, hvor menneskers drømme bliver virkelighed. Det er stedet, spiritisterne kalder “sommerlandet”.

I “sommerlandet” er man fuldstændig opslugt af sit eget følelses- og tankeliv. Og man lever i selvskabte omgivelser. I det fysiske liv drømte man måske om et lille hvidt hus med stokroser op ad muren. Men her på astralplanet slår den almindelige livsdrøm ikke til, for hvorfor ikke flytte ind i et funklende tempel ... af krystaller?

At opføre et slot er nu lettere sagt end tænkt, for det kræver store og stærke tankeformer. Derfor bygger man som regel videre på de tankeformer, der allerede findes. Man går ganske enkelt rundt og fjører små tankeformer til de, der allerede er skabt, og sammen med de andre beboere på astralplanet bygger man fantasibyer, templer, hængende haver, imponerende parkanlæg ... osv.

På 3. underplan lever man et liv i fællesskab, og alt, hvad man har tænkt på, drømt om og begæret findes her.

2. underplan – religionernes “Himmel”

På 2. underplan finder man mennesker med dyb religiøs overbevisning eller stor åndelig hengivenhed – vel at mærke ud fra et personligt synspunkt. 2. underplan er præget af mennesker, der udtrykker en personificeret tilbedelse, og derfor er det her, de religiøse finder deres “himmel” eller paradis. “Himlen” er lige så virkelig som “Helvede”, men begge dele er *tankeformer* skabt af mennesker. Og derfor svarer planet til menneskets *forestillinger* om en Himmel eller et Paradis.

Her møder man den kristnes “Himmel”, og her sidder Vorherre ganske rigtigt på tronen med Kristus til højre og Helligånden til venstre ... og bagved står de tolv ærkeengle. Selvfølgelig er de der, for husk på hvor mange millioner mennesker, der gennem tiderne har tænkt disse billeder klart og tydeligt – om og om igen. Og når den kristne ser dette syn, føles det som en bekræftelse, og måske udbryder den kristne: “Det er fuldstændig, som jeg forestillede mig det!” Naturligvis – for det har antaget form efter de kristnes selvskabte forestillinger! Men et andet sted ligger hinduernes “himmel”. Et tredje sted findes muslimernes. Her sidder Allah med Mohammed ved sin højre hånd, og alle profeterne står bagved. Og alle de troende kan nu sige: “Det er fuldstændig, som jeg forestillede mig det!” – indtil de opdager, at det hele blot er en *tanke* skabt verden ... en selvskabt illusion. Den er ikke en illusion i den forstand, at den ikke findes, for den *er* der. Men illusionen er ikke “Himlen” – den er bare menneskets forestilling om Himlen. Og den træder man ind i og lever i afhængig af den tro, man har haft i det pågældende liv.

1. underplan

Endelig er der 1. underplan – astralplanets højeste og stofligt fineste. Her møder man eksempelvis dygtige forskere, som ikke nødvendigvis er altruistiske. De har sikkert arbejdet for den bedst mulige løn, karriere og berømmelse, men det væsentligste i deres liv har været selve forskningen – ikke deres egen “frelse”. På det højeste

astrale underplan er der enestående muligheder for at udfolde sine intellektuelle interesser. Her har tænkende mennesker nogle fantastiske muligheder for at studere deres specialområde. Det er desuden her, man finder *Kundskabens hal*, hvor både astrale mennesker og sovende mennesker i fysisk inkarnation kan modtage natlig undervisning.

Ikke en bygning men en sindstilstand

Kundskabens hal er ikke et sted eller en bygning. Man skal derfor ikke forestille sig en skole eller et universitet ligesom i den fysiske verden. Kundskabens hal beskrives som en kundskabsfrekvens, en sindstilstand eller en holdning, og der undervises ved hjælp af foredrag, forevisninger og objektiv tankevisualisering.

--oo0oo--

Refleksioner

1. På hvilket underplan vil du efter din egen vurdering indlede din astrale tilværelse efter det fysiske liv?
2. Har de åndsvidenskabelige informationer om livet på astralplanet inspireret dig til at ændre visse forhold i dit fysiske liv med det formål at skabe et bedre udgangspunkt for dit liv efter livet?

Livet på astralplanet

En del af efterlivet leves på astralplanet.
Hvordan er denne verden?
Og hvem møder man her?

Elementalessensen

Nu skal der fokuseres på astralplanets beboere, men først er det nødvendigt at kende en detalje, hvis man skal forstå, hvad fysisk døde mennesker oplever på astralplanet. Det drejer sig om *elementalessensen*.

Astralplanets elementalessens svarer til mineralriget på det fysiske plan. Former på astralplanet består af astrale partikler, der er bundet sammen af en livsstrøm, som medfører, at elementalessensen fungerer som sammenhængende stofmasser. Formernes impulser er meget primitive, for disse stofmasser er levende på samme måde, som mineralriget faktisk også er levende.

Astrallegemet er et selvstændigt væsen

I menneskets inkarnation er elementalessensen i astrallegemet midlertidig adskilt fra de frie astrale partikler. De partikler, der er indbygget i astrallegemet, udgør faktisk et selvstændigt levende væsen, og derfor kaldes det for "*begærelementalen*." Og begærelementalen oplever, at i mennesket modtager den en kraftfuld stimulering, for i menneskets følelsesliv kan den opleve meget voldsomme vibrationer. Elementalessensen føler sig tiltrukket af disse vibrationer, for den er på vej nedad i involution mod de voldsomste og tungeste svingninger. Målet for elementalessensen er at nå mineralriget i den fysiske verden.

Det er grundlaget for menneskets problem, for astrallegemet er en elemental, der er på vej nedad i involution, mens mennesket, der tror astrallegemet, er på vej opad i evolution. Astrallegemet fungerer derfor som en konstant frister, der forsøger at få mennesket til at opfylde sin målsætning i livet i stedet for menneskets egen.

Astralplanets beboere

1. Almindelige, sovende mennesker
 - a. Nogen bruger ikke astrallegemet
 - b. Andre bruger astrallegemet
2. Mennesker, der er afgået ved døden
3. Tidligere mennesker
 - a. "Skygger"
 - b. "Skaller"
4. Kunstige væsener (elementaler)
 - a. Elementaler, der skabes ubevidst
 - b. Elementaler, der skabes bevidst

Astralplanets beboere

Efter denne introduktion skal det dreje sig om de beboere, man kan møde i den astrale verden. Og den første kategori er helt almindelige, levende mennesker med sovende fysiske legemer.

1. gruppe:

Almindelige, sovende mennesker

Under søvnen forlader bevidstheden det fysiske legeme og går ind i astrallegemet. Mennesket er stadig forbundet til det fysiske legeme gennem livstråden, men den fysiske hjerne er uden bevidsthed. Til gengæld er mennesket yderst bevidst, levende og aktiv i den astrale verden i astrallegemet. Hvad man oplever i denne verden afhænger af udviklingsniveauet.

Almindelige, følelsesbetonede mennesker

Først drejer det sig om en mennesketype, der kan betegnes som almindelige følelsesbetonede mennesker – altså mennesker, der er stærkt identificerede med deres følelsesliv. Det er mennesker, som oplever, at det materielle begærliv er livets mål og mening. På begærets eller følelsernes eget plan har de forskellige muligheder afhængig af deres astrallegeme.

a. Nogen bruger ikke astrallegemet

Alle mennesker har et veludviklet astrallegeme, men ikke alle bruger astrallegemet. Selvom alle har et astrallegeme, medfører det ikke, at bevidstheden har vænnet sig til at bruge legemet som et selvstændigt redskab under søvnen. Sådan et menneske vil under søvnen primært være optaget af de tanker, fornemmelser og følelser, det var beskæftiget med, da det faldt i søvn. Det kan være bekymringer, sorger, markante oplevelser på godt og ondt m.m., og det kompenserer ved at skabe og gennemleve forskellige scenerier, i håb om at tilfredsstille sine længsler. På denne måde lever det simpelthen videre i sin egen indkapslede verden og i sine egne snævre baner uden at opdage planets mange andre muligheder.

b. Nogen bruger astrallegemet

Den anden mulighed er, at astrallegemet er udviklet og desuden bruges. I denne gruppe vil man se, at mange driver planløst rundt, og oplever astralplanets mange fænomener. De foretager sig ikke noget specielt – ligesom i den fysiske verden, hvor mange ikke ved, hvad de skal give sig til.

Eksempel: Søndag med regnvejr

Hvem har ikke undret sig over, at mange mennesker ønsker sig et evigt liv, samtidig med at de ikke aner, hvad de skal få tiden til at gå med en søndag med regnvejr? Ja selv i godt vejr driver mange mennesker bare rundt. De driver rundt i gaderne og ser på vinduer i de lukkede forretninger. Eller kigger på alle de mennesker, der kigger på dem. De driver omkring, mens de oplever og sanser omgivelserne. Det samme gør de på astralplanet. Mennesker forandrer sig ikke, bare fordi de dør.

Imaginær begærtilfredsstillelse

På astralplanet har man også mulighed for at tilfredsstille sine begær men på en *imaginær* måde. Begærene kommer som regel til udtryk i det fysiske liv, og da man ikke kan bruge sit fysiske legeme på astralplanet (det ligger og sover i sengen), kan man i stedet gå ind i selve *begærene* og tilfredsstille sine begær i begærenes egen verden.

Her findes nemlig enorme kollektive tankeformer, som menneskeheden som helhed har opbygget igennem millioner af år, fordi mennesker principielt begærer nogenlunde de samme ting på den samme måde i tidernes løb. Der findes derfor kolossale og kraftfulde tankeformer, som er blevet belivet i meget lang tid. Dem kan man træde ind i og agere i – og på den måde kan man på en imaginær måde tilfredsstille alle mulige typer af begær. Her er bogstavelig talt alt, hvad hjertet begærer.

Fatamorganaer

Hvordan? Man kan forestille sig, at der på astralplanet konstant opstår scenerier, hvor der udspilles forskellige menneskeskabte handlingsforløb eller dramaer. Man kan vælge at være tilskuere til disse scenerier, men man kan også gå ind i dem og deltage aktivt. Man forsøger at opleve de følelser, der udspilles i det aktuelle drama. Hvis man i det fysiske liv har interesseret sig for fysisk begærtilfredsstillelse af forskellig art, findes der utallige fatamorganaer i form af "bordeller", "spillebuler", "narkoorgier" osv., som astrale mennesker kan opsøge. Problemet er bare, at der er tale om *skyggeagtige fantomer*, som opløses i tilfredsstillelsens øjeblik. *Egentlig tilfredsstillelse er ikke mulig!*

Der er altså kun mulighed for en imaginær tilfredsstillelse af sine begær, og mange benytter sig af dem – bl.a. fordi man kan opsøge de begær, man ikke er så glad for åbent at erkende i den fysiske verden. De fleste har sider af deres følelsesliv, de er mindre stolte af – hvis de overhovedet er klar over, at de har dem. På astralplanet kan de kaste sig ud i disse skjulte begær. Mange benytter muligheden, mens de er ude af kroppen under søvnen, ganske enkelt fordi de har udviklet denne tilbøjelighed i deres natur.

Nogle gør det, de altid gør

Endelig vil mange mennesker gøre det, de også gør i den fysiske verden. Det mest karakteristiske ved almindelige, følelsesbetonede og materialistiske mennesker, er, at de altid gør det, de altid gør. De opsøger de mennesker, de holder af – og de forsøger måske også at genere dem, de ikke kan lide. Nøjagtig som de plejer i vågen tilstand.

Nogle er flittige og konstruktive

En del mennesker har flere interesser i livet – måske endda konstruktive eller kreative interesser. De fortsætter deres aktiviteter om natten, og her får de stærkt udvidede muligheder.

Astralrejser

Man kan eksempelvis bevæge sig rundt på hele planeten. Hvis man tænker på et sted, vil man bevæge sig derhen. Man forsvinder ikke det ene sted og dukker op i samme sekund det næste, fordi man tænker på et eller andet sted som i en science fiction film, for der er en bevægelse, men den går ufattelig hurtigt.

Hobbyer

Man kan også dyrke sine interesser – uanset om det er kunst, videnskab, religion, filosofi, psykologi eller natur. Og man har nogle helt enestående muligheder, for man kan studere på en måde, man ikke kender i den fysiske verden, netop fordi bevidstheden på astralplanet ikke er fokuseret på naturens forside, men på dens livsside.

Astrale studier

"Studiernes karakter og de metoder, der benyttes, er helt anderledes end dem, man bruger i den fysiske verden. I botanikken kan man eksempelvis iagttage naturens processer, se livskraften, der stiger op igennem roden eller frøet, og følge dens arbejde gennem hele plantens liv og iagttage selve dannelsen af celler og væv."

Geoffrey Hodson: *Clairvoyant undersøgelse af en afdød*

Aspiranter og disciple, der er optaget af humanitært hjælpearbejde, har helt andre muligheder for at hjælpe. Der findes en type tjenestearbejdere – "usynlige hjælpere", som de kaldes af C.W. Leadbeater.⁴ Det er mennesker, som i søvnen stiller sig til rådighed i de mange situationer, hvor mennesker får problemer i den astrale verden.

De hjælper f.eks. afdøde, som ikke har nogen, der kan tage imod dem, fordi de nære slægtninge er døde for længe siden, og derfor har bevæget sig videre ind på dybere planer. De usynlige hjælpere møder de afdøde ved ankomsten og fortæller dem, at de faktisk er døde. De tager sig af dem og hjælper dem til rette. Der er et særdeles velorganiseret hjælpearbejde på astralplanet.

⁴ E-bogen *Usynlige Hjælpere* kan frit downloades fra www.visdomsnettet.dk

Det kan også være mennesker i den fysiske verden, som befinder sig i farlige situationer, og som skal beroliges. Der er utallige opgaver for de usynlige hjælpere, som er fuldstændig bevidste om, hvad der foregår. De gør utrolig stor nytte i den astrale verden.

De store indviede – men sjældent

Endelig kan man møde de store indviede. Men det er meget, meget sjældent. Normalt får man at vide, at de aldrig viser sig på astralplanet, men det siger sig selv, at hvis de har et hjælpearbejde, der kræver deres tilstedeværelse på astralplanet, så vil de naturligvis også træde frem i denne lave verden. Hvis de viser sig på astralplanet, vil det næsten altid være som en tankeform. De er derfor ikke selv til stede. Ofte er det ikke engang mestrenes egen tankeform, man møder, hvis man møder en mester. Utallige mennesker har i århundredernes løb tænkt på Jesus, Buddha, Mohammed, Krishna m.fl. Derfor er de til stede som tankeformer i den skikkelse, som mennesker selv har givet dem, og det er disse tankeformer, man kan møde. Der er som regel tale om menneskeskabte tankeformer, som intet har med mesteren at gøre, når nogen påstår, at de har kontakt med en mester på de indre planer.

2. gruppe: Mennesker, der er afgået ved døden

Den næste gruppe er også mennesker – men disse mennesker har ikke et sovende fysisk legeme, for de er afgået ved døden. De har afkastet det fysiske legeme og livstråden er knækket, men de er levende og vågne til stede på astralplanet uden mulighed for at vende tilbage til det fysiske plan.

Selv mordere

Blandt de afdøde kan man f.eks. møde selvmordere. Men hvor havner de, og hvad sker der egentlig med dem? Selvmord er sædvanligvis en meget alvorlig sag, som får uhyggelige konsekvenser efter den fysiske død. Selvmordets konsekvenser afhænger af motivet for den ulykkelige handling, og naturligvis findes der eksempler på helt uselviske motiver, hvor man oprigtigt tager sit eget liv for at redde andre. Et eksempel kunne være en krigssituation, hvor en person vælger at tage sit eget

liv for at undgå, at give skæbnesvangre informationer under tortur. *Men uselviske selvmord er uhyre sjældne.* Som regel ønsker selvmorderen at slippe væk fra en uoverskuelig situation.

I langt de fleste tilfælde er motivet, at man ønsker at undgå smerte. Det kan være fysisk smerte i forbindelse med sygdom, og det kan være følelsesmæssig smerte på grund af en håbløs situation. Hvis selvmordet skyldes utålelige smerter i forbindelse med en dødelig sygdom, vil der i nogle tilfælde indtræffe en tilstand af ubevidsthed eller "astral søvn", som varer til det tidspunkt, hvor legemet af sig selv var bukket under. Hvis selvmordet derimod er motiveret af egoisme, eksempelvis begær, had, jalousi eller ønsket om at undgå følgerne af egoistiske handlinger, vil følgen være en meget lidelsesfuld astral tilværelse.

Sjælen planlægger aldrig selvmord

Det er vigtigt at understrege, at sjælen *aldrig* planlægger et selvmord. Selvmord er som at rive en sten ud af en umoden frugt. Der vil altid hænge noget af frugtkødet ved – eller sagt på en anden måde: Der vil fortsat være en binding til det fysiske plan. Selvmord er simpelthen den værste forretning, man overhovedet kan gøre, for der er alt at tabe og absolut intet at vinde. Selvmord er en desperat og fortvivlet handling. Ofte er det en forståelig handling, men den *er* et forfærdeligt fejltrin. Grunden er, at den voldsomme lidenskab eller den svære depression, man forsøger at flygte fra, bringer selvmorderen fra asken i ilden. Selvmorderen kommer ind på følelsens eget plan og havner i nogle tilstande, hvor følelsen er mange gange voldsommere end før. Man slipper altså *ikke* væk fra følelsen og smerten, og det er som regel hensigten med selvmordet. Tværtimod bliver den pinefulde depression eller glødende jalousi til åben ild på astralplanet.

Mareridtsagtig gentagelse

I den bundne tilstand på astralplanet vil selvmordere genopleve tiden op til selvmordet og selve selvmordet igen og igen i en mareridtsagtig gentagelse. Der kan gå mange år i denne uhyggelige tilstand, for bindingen til situationen og den sindstilstand, der

førte til selvmordet, vil bestå frem til det tidspunkt, hvor selvmorderen karmisk set skulle dø – og især omkring selvmorderens planlagte dødsdag er smerten indadtil stor. Det er naturligvis helt forfærdeligt, og det er uden tvivl derfor det siges, at et menneske aldrig begår fuldbyrdet selvmord mere end én gang.

Forsøger at komme tilbage

Selvmodere er normalt meget ulykkelige efter døden. De er stærkt hæmmede, og de befinder sig i den astrale skyggeverden (6. underplan), som er blottet for positiv beskæftigelse. Når de opdager, hvor fortvivlet og forgæves selvmordet har været, vil de ofte forsøge at komme tilbage til det fysiske liv. De indser, at man under ingen omstændigheder kan flygte fra karmiske konfrontationer, og de vil derfor tilbage for at bære de fysiske livs byrder og løse de problemer, de prøvede at flygte fra. Problemerne *skal* løses på et andet tidspunkt sammen med de samme mennesker, som de flygtede fra, for de er som regel karmisk forbundet til dem. Det kan tage mange liv, før der igen kan skabes en situation, hvor alle de involverede mennesker, igen kan være til stede. Men ét er sikkert – karmisk gæld *skal* afvikles før eller senere. Det er ikke muligt at stikke af fra regningen. "*Vejen ud er vejen igennem*", som Stanislov Grof engang har udtrykt det. Resultatet er, at selvmorderne ofte prøver at besætte inkarnerede mennesker. I forsøget på at besætte, chikaneres de levende, og derved forværres den karmiske situation.

Selvmodere "svømmer mod strømmen"

Det betaler sig ikke at begå selvmord, og det er helt unødvendigt at tage sit eget liv, for man kan altid klare inkarnationens prøvelser. Man udsættes aldrig for mere, end man kan klare, men mennesket har en tilbøjelighed til at undervurdere sine egne kræfter.

Motivet til selvmordet er afgørende for, på hvilket plan man træder ind på astralplanet – men det er altid lavere, end hvis inkarnationen blev levet til ende. Forklaringen er enkel. Inkarnationen begynder med, at sjælen fremsiger "skabelsesordet". Det er sjælens "udånding". Denne udånding er den udstrømmende kraft fra sjælen, som blidt men bestemt tvinger mennesket i inkarnation – og fastholder det i inkarnation. Og denne "udånding" er fastsat til at vare en inkarnation af en nøje planlagt længde. Denne udstrømmende kraft fortsætter derfor i hele den fastlagte inkarnationslængde, og hvis et menneske tager sit eget liv, forsøger personligheden derfor at "svømme mod strømmen". Presset fra den udstrømmende kraft holder personligheden nede i de lavere astrale regioner i hele den planlagte livslængde. Det kan anbefales at læse en uddybende artikel om dette vigtige emne, ved at downloade artiklen *Selvmoder esoterisk belyst* på www.visdomsnettet.dk

3. gruppe: Tidligere mennesker

Den 3. kategori af beboere i den astrale verden, kan man kalde "tidligere mennesker" – dvs. astrale mennesker, der er gået videre til næste eksistensplan ... mentalplanet. For man bliver som sagt ikke på astralplanet til evig tid. Mennesket dør også en astral død.

Kama-manas – det astrale lig

Ved afslutningen af det astrale liv afkastes astrallegemet, men ligesom det fysiske legeme i den fysiske verden går det astrale lig ikke uden videre i opløsning efter afkastningen. Følelseslegemets stof har været meget nært knyttet til mentallegemet

– det stof, der bruges til at tænke med. Den del af mentallegemet stof, som har været knyttet til det almindelige, fysiske, materielle begærliv, rives med ud af mentallegemet, og ud af det kommer der et astralt lig med en del tænkeevne. Det betyder, at det astrale lig faktisk er et aktivt, tænkende, følende væsen – selvom det er afkastet og tømt for sit indhold af højere liv.

a. "Skyggen"

Dette selvstændige væsen er midlertidigt, og det findes i forskellige udgaver.

"Skyggen" – dens udseende og væremåde

Umiddelbart efter at astrallegemet er afkastet, kaldes det astrale lig for en "skygge". I denne fase er det meget levende og aktivt, og det kan faktisk overleve et stykke tid. Det karakteristiske er, at det ser ud og opfører sig som det menneske, der har afkastet det, men det styres af en slags "automatpilot". "Skyggen" har en vis portion intelligens, fordi der er en del mentalt stof tilbage i astrallegemet, og den vil derfor opføre sig som et menneske. Det er ofte en "skygge", der viser sig ved spiritistiske seancer, og "skyggen" forveksles naturligvis med den afdøde.

Det mentale stof i "skyggen" rummer en del hukommelse, og derfor er den i stand til at give endog meget personlige informationer via mediet. Skyggen fortæller måske om en "hemmelig" episode fra det fysiske liv, som kun én i hele verden, har kendskab til ... nemlig den afdøde. Ofte glemmer den efterladte, at der faktisk er én mere, som kender denne hemmelighed – nemlig den efterladte. Måske har mediet ganske enkelt læst den efterladtes egne tanker. I andre tilfælde kan det selvfølgelig være den afdødes "skygge", der er til stede, og som rummer alle disse informationer, og de kan aktiveres ved en spiritistisk seance. Endelig kan det naturligvis også være den afdøde selv, der er til stede i sit astrallegeme. "Skyggen" er en kunstig elemental. Den er skabt af elementalessens, og det, der holder den i live, er den energiimpuls den rummer, efter at have været brugt af det inkarnerende menneske. Den er væsentlig mere vital end en almindelig tankeform. Derfor lever "skyggen" længere. Energiimpulsen giver det astrale lig en begrænset livsperiode. Skyggen er altså et levende lig. En lidt uhyggelig tanke, men "skyggen" er astral virkelighed.

b. "Skallerne"

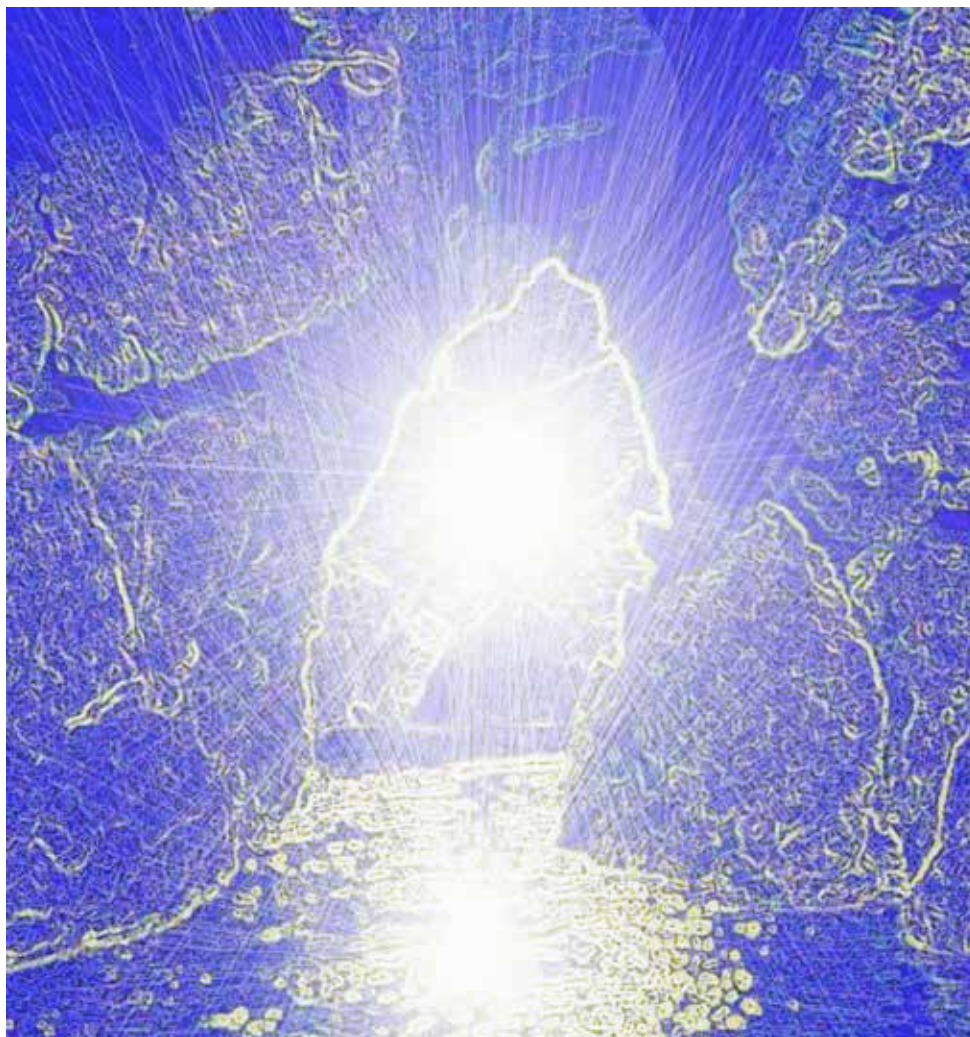
I den næste fase bliver "skyggerne" til "skaller". Det er en fase, hvor det mentale stof er rystet løs eller er gået i opløsning. Tilbage er selve den astrale "skal" – næsten uden intelligensimpulser. "Skallen" driver planløst omkring, og går langsomt i opløsning. Men "skallen" kan også nogle gange indfanges ved en spiritistisk seance, og så vil den ofte få tilført liv og energi fra mediet og de tilstedeværende. Sker det, begynder den automatisk at gentage noget af sin tidligere adfærd. Derfor kan den stadig forveksles med den afdøde, som for længst har trukket sig ind på dybere eksistensplaner.

4. gruppe: Kunstige væsener (elementaler)

Den næste type er *kunstige væsener*. De er allerede blevet omtalt. Enhver følelse eller tanke hos mennesker eller andre væsener, skaber en midlertidig form i elementalessensen, som kaldes en "elemental". Det er altså en form, der dannes af en følelse eller tanke, og den rummer en energi, som gør den levende. Derfor er den reelt et levende væsen – en "elemental".

Hvor længe lever en elemental?

Hvor længe er der liv i en kunstig elemental? Det afhænger af den kraft, der er i den tanke eller følelse, der formede den. Eksisterer den allerede, kan den styrkes ved enegitilførsel via gentagelse af den samme tanke eller følelse. På denne måde kan den holde sig i live i årevis. Energien skal blot fornyes med jævne mellemrum – på samme måde som en lommelygte, der skal have nye batterier, inden den løber tør for strøm. Får den ikke tilført energi, vil den langsomt gå i opløsning, efterhånden som energien bruges.

Astralplanets største gruppe er ikke-levende

Astralplanet er primært befolket af ikke-levende væsener, for de kunstige elementaler udgør langt den største gruppe. Måske lyder det underligt, men mineralriget er også det absolut mest dominerende naturrige i den fysiske verden, og det opleves som helt naturligt. Selvfølgelig er de kunstige elementaler langt den største gruppe. Tænk bare på de ufattelig mange sindstilstande, man selv har i livets løb. Det har andre mennesker også. Både inkarnerede og diskarnerede mennesker skaber konstant kunstige elementaler på astralplanet. Derfor er der tale om myriader af kunstige væsener, som ser levende ud.

Tænker man eksempelvis hengivent på sin hund, og har et klart billede af, hvordan den ser ud, så ligner tankeformen hunden til forveksling. Man kan næsten ikke se forskel på dens naturlige, astrale genpart og den kunstige tankeform, der blev skabt i det samme stof.

Det siger sig selv, at det er uhyre vanskeligt for clairvoyante at se forskel på ægte og kunstige former. Ofte *kan* de heller ikke se forskel. Mange clairvoyante er desværre direkte uvidende om dette. At se er ikke det samme som at vide. At man ved hjælp af et veludviklet klarsyn kan opleve den astrale verden, er ikke ensbetydende med, at man ved, hvad man ser. Derfor er det vigtigt, at clairvoyante skaffer sig viden, så de bliver pålidelige – navnlig når de i fremtiden skal assistere i det medicinske arbejde.

a. Elementaler, der skabes ubevidst

Kunstige elementaler kan groft inddeles i to grupper. Den første gruppe er de elementaler, der skabes ubevidst – og det er selvfølgelig langt de fleste. De færreste er opmærksomme på, at de skaber levende væsener, hver gang de tænker og føler et eller andet.

Handler elementalen om én selv, bliver den i menneskets eget astrallegeme, og her forsøger den instinktivt at leve længere. Og det gør den, hvis den kan lokke mennesket til at tilføre energi, ved at få det til at føle den samme følelse igen. Den lever derfor sit eget primitive liv som en evig fristelse med det ene formål – at få sig gentaget. Hver gang man gentager den samme tanke eller følelse, giver man elementalen energi, og så lever den lidt længere. *Det er tankeformernes grundlov.* Det betyder, at mennesket befolker sin astrale aura med en lang række automatiske reaktioner, der hele tiden prøver at få det til at tænke og føle det samme.

Eksempel: Ældre mennesker

Det kan føre til total automatik. De fleste kender ældre mennesker, som næsten er som automater. Ligegyldigt hvad man siger, får man de samme svar eller reaktioner. Deres meninger er rene klichéer eller floskler. Det er næsten som at afspille en Cd ... det er nøjagtig den samme "melodi" hver eneste gang.

Årsagen er, at kraften i det ældre menneskes tankeformer overstiger viljen. Da det ikke er bevidst om denne mekanisme, bukker det under for automatiske associationer. Der er konstant en tankeform, der fortæller: *"Sådan plejer du at føle eller tænke i denne situation?"* Ligegyldigt hvad man siger, kommer der en eller anden erindring, en kliché eller et ordsprog.

Krystalliseringsprocessen kan forhindres, og metoden er ganske enkel. Man skal sørge for at holde sig kreativ og nytænkende hele livet. Dermed menes der ikke, at man konstant skal forkaste sine holdninger, men man skal uddybe dem. Hvis man er i stand til at være nytænkende og fleksibel, kan man holde sig lige så vågen og kreativ i alderdommen som i ungdommen. Det er noget, man styrer med sin bevidsthed.

Målrettede tankeformer

Hvis en tankeform handler om et andet menneske, bevæger tanken sig over i dette menneskes aura, og her gør den nøjagtig det samme, som når den bliver i tænkerens egen aura. Den forsøger at leve længere ved at friste dette menneske til at gentage sig. På denne måde påfører man andre mennesker sit eget individuelle tankeklima. Man har derfor et væsentligt større ansvar for sine tanker, end man tror.

Neutrale tankeformer

Er tankeformen neutral, driver den planløst omkring og kan indfanges af enhver forbipasserende. Neutrale tankeformer lever normalt ikke længe, for de er ikke særlig intense.

b. Elementaler, der skabes bevidst

Den anden gruppe elementaler skabes bevidst, men de er faktisk sjældne, for det kræver en vis viden og koncentration at skabe dem. Bevidst skabte tankeformer kan som alt andet bruges i en positiv eller en negativ hensigt. Ved hjælp af koncentreret tænkning kan man danne en beskyttende tankeform. Den vil fungere som et beskyttende væsen, som sendes over i et andet menneskes aura. Man kan faktisk opretholde tankeformen i årevis ved at gentage den jævnligt. På denne måde kan man være til virkelig velsignelse og hjælp. Desuden samarbejder man med lysets kræfter. Omvendt kan man også skabe et væsen, der skader og devitaliserer et andet menneske, så det bliver lettere at udnytte det til egoistiske formål. Der er uhyggelige perspektiver i denne mulighed. Mennesker, der bevidst skaber destruktive tankeformer, samarbejder naturligvis med mørkets kræfter.

5. gruppe Devariget

Der er endnu en form for beboere i astralverdenen. Det er det gigantiske rige, der kaldes *devariget*. Devariget er naturens mangfoldige bygmestre. Men da det er et meget omfattende og separat emne, udelades det her.

Konklusion

Det er nu muligt at konkludere, at de laveste astrale planer er følelsesmæssige fængsler, og vejen væk fra dem sker via udsultning af de begær, der binder til de lave regioner. Hvis et menneske vender bevidstheden væk fra de bindende begær, opad mod de lysere regioner, står der straks hjælpere parat, der kan vise vejen ud af den fastlåste tilstand.

Bed om hjælp, og den kommer

Et menneske, der ønsker hjælp, må bevidst og aktivt bede om hjælp og styrke. Inspiration og kraft vil derefter strømme ned fra de højere verdener. Det lyder måske enkelt og banalt, men det er ikke desto mindre en kendsgerning. Der findes kun det helvede, man skaber for sig selv. Der er derfor ingen ond skæbne, ingen mørkets fyrste eller en emotionel og straffende Gud, der holder mennesker i fangenskab. Efter døden befinder man sig nøjagtig der, hvor man bevidsthedsmæssigt hører hjemme på grund af den selvskabte natur.

Dovent eller aktivt liv?

Et trivielt eller dovent liv, hvor man hverken gør skade eller gavn, er et forspildt liv, og det giver ikke adgang til de højere sfærer. Hvis man ikke udnytter mulighederne i det fysiske liv, får man ikke et astralt liv med rige muligheder, for her bearbejder man som sagt det, man selv har skabt. Den måde, man lever på i det fysiske liv, bestemmer mulighederne i efterlivet. Enhver positiv bestræbelse i det fysiske liv, bliver et vækstpotentiale i efterlivet. Det er de menneskelige kvaliteter, der bestemmer livet efter døden.

Forgården til paradiset

Livet i de højere astrale regioner er ubeskriveligt smukt. Selv det klareste lys i den fysiske verden, virker som grå skygger sammenlignet med lyset i de højere astrale verdener. Kreative og progressive mennesker vil opleve den højere astrale

tilværelse som en særdeles rig periode. Alle højere længsler er udtrykt i prægtige scenerier med lysende byer, gyldne gader, vidunderlig natur, fredfyldte mennesker, der lever sammen i harmoni. Det er ikke mærkeligt, at disse områder er blevet kaldt *forgården til paradiset*.

Refleksion

Hvis du har lyst til at reflektere over disse oplysninger om livet på astralplanet, kan denne koncentrationsøvelse anbefales:

Alle har forskellige karaktersvagheder, som oftest stammer fra følelseslivet. Mennesket inkarnerer med det formål at reducere eller fjerne disse svagheder, der binder det til reinkarnationens nødvendighed. Du skal nu vurdere dig selv omhyggeligt og kritisk, og udvælge mindst to væsentlige karaktersvagheder, som efter din egen vurdering står i vejen for en direkte adgang til de højere astrale regioner.

- Sæt dig godt til rette ... Slap af i hele kroppen ... Ret ryggen og luk øjnene ... Løft bevidstheden op i hovedet bag panden ... Forestil dig, at sjælens lys strømmer ned gennem toppen af hovedet og oplyser bevidstheden bag panden ... Send lyset ned i hjertecentret mellem skulderbladene og tænd sjælens sol i hjertet ...
- Prøv efter bedste evne at iagttage dig selv udefra. Vær helt ærlig over for dig selv ... og vær opmærksom på, at dine svage sider, ofte ligger skjult bag dine stærkeste sider.
- Når du får øje på en karaktersvaghed, så forsøg ikke at bortforklare den. Din sjæl lader sig ikke narre af efterrationaliseringer. Acceptér dine fejl og svagheder som nødvendige erfaringer på udviklingsvejen ...
- Du skal ikke dvæle ved dine erkendelser. Undgå at dømme dig selv. Forsøg ikke at føle skyld. Prøv bare at konstatere tingene, som de er ...
- Pause
- Når du har udpeget mindst to primære karaktersvagheder, så forestil dig, at du nu indgår en kontrakt med din sjæl. Du beslutter, at du fremover vil arbejde intensivt på at fjerne de bindinger og svagheder, der kan stå i vejen for en rigere og lysere tilværelse på astralplanet.
- Husk at de frø, du sår i det fysiske liv, vokser videre i de indre verdener efter døden ... Husk at den mindste anstrengelse aldrig er forgæves ... Husk at enhver bestræbelse eller højere længsel, altid vil løfte dig ind i områder, hvor der er tilfredsstillelse.
- Du kan nu åbne øjnene, og notere dine erkendelser og beslutninger.

Livet på mentalplanet

På astralplanet dør mennesket
den astrale død.
Åndsvidenskaben beskriver,
hvordan livet fortsætter på mentalplanet.

Astralplanet er ikke endestationen på rejsen ind i de indre verdener. Uanset hvor lykkelig den astrale tilværelse måtte være, så når man altid til et mætningspunkt, hvor den ekspanderende bevidsthed længes efter at erstatte den følelsesmæssige lykke med indsigt og klarhed. Gradvis eller pludselig (afhængig af de individuelle processer), aflægges astrallegemet. Man dør "den anden død" – den astrale død – og stiger op til mentalplanet, hvor man vågner op i mentallegemet.

Ingen død i fysisk forstand – ingen smerte

Der er ikke tale om at dø i fysisk forstand. I virkeligheden er der tale om en bevidsthedseksansion. Den endelige overgang fra det astrale til det mentale medfører hverken smerte eller lidelser, for astrallegemet – følelseslegemet – efterlades på astralplanet, og alt det astrale stof er derfor tilbageleveret. Det kan ikke længere påvirke. Mennesket kan ikke længere føle ... heller ikke smerte. Livstråden, der forbinder mennesket med sjælen, trækkes ud af sit forankringspunkt i det astrale permanente atom i solar plexus og ind på mentalplanet. Samtidig overføres essensen fra bearbejdningsprocessen på astralplanet.

Periode med bevidstløshed (fostertilværelse)

Straks efter den astrale død synker man hen i en pragtfuld hvile. Sædvanligvis indtræder der en kortere eller længere periode med bevidstløshed i lighed med den, der følger efter den fysiske død, men lidt efter lidt vågner man op til livet på mentalplanet. Perioden med bevidstløshed er en slags fostertilværelse, som er en nødvendig forberedelse til livet i det nye legeme.

Mentalplanet har fået forskellige betegnelser i forskellige kulturer og tidsperioder:

- Sanskrit: "Devachan" ("Gudernes land")
- Teosofferne: "Devachan" ("Solskinslandet")
- Hinduerne: "Svarga"
- Buddhisterne: "Sukhavati"
- Zoroasterne: "Himlen"
- Jøderne: "Himlen"
- Kristne: "Himlen"
- Muslimerne: "Paradis"

Generelle betegnelser:

- "Den himmelske verden"
- "Almenhedens nirvana"

Det vil være alt for tungt at benytte disse betegnelser i denne gennemgang, og derfor kaldes planet for *mentalplanet*.

Permanent euforisk lykketilstand

Når man på sanskrit har valgt et ord, der betyder "gudernes land", skyldes det givetvis, at man befinder sig på menneskets lyksalige hvilested, hvor man i fred og harmoni fordøjer det fysiske livs frugter. Når man vågner på mentalplanet efter den astrale død, vil den første oplevelse være en ubeskrivelig nærmest ekstatisk lyksalighed og en enorm vitalitet. Glæden ved bare at leve er så overvældende, at det eneste man ønsker, er simpelthen at leve.

Det astrale liv har muligheder for at opleve en lykke, der ligger langt over det, der kendes i det fysiske liv, men livet på mentalplanet overgår langt det astrale livs lykke. Det gælder ikke kun oplevelsen af lykke, men også alle andre oplevelser. Det mentale liv er så meget rigere og mere udvidet end det astrale, at man reelt ikke kan sammenligne dem. Selvom ethvert forsøg på at beskrive livet på mentalplanet vil ligge uendelig langt fra den virkelige oplevelse, skal der alligevel gøres et forsøg.

Ingen humørsvingninger

Man er opfyldt af en permanent, euforisk lykketilstand. Man er fri for følelseslivets subjektive sympatier og antipatier. Man oplever derfor ikke den stemningsmæssige stigen og falden, der kendes fra den fysiske verden, hvor man er glad og lykkelig det ene øjeblik og deprimeret det næste. Almindelige følelsetilstande findes ganske enkelt ikke i tankens verden. På mentalplanet oplever man en konstant, permanent, højfrekvent lykketilstand. Man gennemstrømmes af en ubeskrivelig glæde og lykke, der er som højere oktaver af de kendte lykkefølelser. Og den totale lyksalige tilstand bliver endnu kraftigere og endnu mere dominerende, når mennesket kommer op i de højere åndelige verdener.

Det generelle sceneri

Hvis man skal danne sig et indtryk af det, man møder på mentalplanet, kan det bedst gøres ved at sammenligne det med overgangen fra den fysiske verden til den astrale. Derfor skal der kort resumeres fire afgørende forskelle.

1. Astralplanet er selvlysende

Alle astrale former har karakter af lysende stofskyer i smukke farver, som er meget klare, meget vitale og bevægelige. Det hele er flere oktaver over det højeste og det mest æstetiske man kan finde i den fysiske verden.

2. Bevidstheden er befriet for det tunge legeme

Bevidstheden er fri for det tunge, fysiske legeme. Man bevæger sig ikke som følge af muskelbevægelser, men ved hjælp af ændringer i bevidstheden.

3. Ny oplevelse af tid og rum

På astralplanet er der nogle afgørende forandringer i de to store erkendelsesmåder tid og rum. Tidens gang, sådan som man oplever og måler den i den fysiske verden ved hjælp af et ur, eksisterer ikke. Tiden opleves mere fleksibel. Måske kender man det fra sine drømme. Fra det øjeblik fluen sætter sig på næsen, og til man vågner, kan man opleve lange drømmesekvenser i løbet af sekunder.

Eksempel: Drømmen om guillotinen

Den clairvoyante forsker Annie Besant fortæller, at der er foretaget eksperimenter, som illustrerer dette forhold. Man har ganske enkelt vækket sovende mennesker ved en svag berøring. Hun fortæller om en sovende mand, som blev berørt på ryggen og halsen. Han vågnede ved denne berøring, og da han slog øjnene op, sagde han:

"Jeg har haft en frygtelig drøm. Jeg drømte, at jeg havde skudt en mand, at jeg blev stillet for retten, fundet skyldig, dømt og spærret inde i en celle på dødsgangen. Til sidst blev jeg ført til guillotinen, og jeg vågnede i det sekund, kniven berørte halsen."

Denne lange drømmesekvens oplevede manden på få sekunder. Det giver et billede af tidens elasticitet på astralplanet. På astralplanet er man endnu ikke ovre i det "flydende nu" eller "det evige nu", men man er på vej.

4. Rummet bliver 4-dimensionalt

På astralplanet bliver rummet 4-dimensionalt. Ikke med tiden som 4. dimension, som mange tror, men regulært 4-dimensionalt. Dvs. at man ikke ser tingene perspektivisk som i den 3-dimensionale verden, hvor man oplever højde, bredde og dybde. På astralplanet ser man tingene fra alle fire sider på én gang. Bevidstheden omslutter tingen.

Mentalplanet er endnu mere overvældende

Overgangen fra den astrale til den mentale verden, er en endnu mere overvældende oplevelse. Man er langt væk fra alt, der minder bare det mindste om den fysiske verden. Når man vågner op på mentalplanet, ser man de fineste farver. Selv luften synes at bestå af musik og farver. Hele menneskets væsen gennemtrænges af lys og farver. Lyset, klarheden, gennemsigtigheden er nu totalt dominerende.

Intet på det fysiske plan er som dette. Intet kan beskrive det. Buddhistiske og hinduistiske clairvoyante har forsøgt, og de taler om træer af guld og sølv og juvelbesatte frugter. Esoterikere sammenligner med solnedgangens farver. Men sandheden er alt for stor til selv de smukkeste fysiske ord.

Syntese af sanserne

Hvorfor er man så intenst lykkelig på mentalplanet? Bl.a. fordi sorger og bekymringer er umulige i denne verden, for under renselsesprocessen på astralplanet blev den lavere del af menneskets natur fjernet. Tilbage er kun de højere og mere ædle og uselviske bestræbelser fra det fysiske liv. I den astrale verden har opfattelsesevnen stadig karakter af sanseoplevelser – noget man ser, noget man hører, noget man føler osv. – men på mentalplanet er opfattelsesevnen en syntese af alle sanserne ... plus en mental dimension. Med mental dimension menes der, at man er i stand til at forstå årsagen til alting. Alt ses i dybden i deres virkelige årsags-virknings forhold.

5-dimensionalt

Tidsoplevelsen er forsvundet – elasticiteten fra den astrale tidsoplevelse er væk. Man oplever, at man nu er inde i "det evige nu". Tilsyneladende eksisterer tid og rum

ikke på mentalplanet, for de begivenheder, der finder sted i rækkefølge og på steder, der ligger langt fra hinanden, ser ud til at ske samtidigt og på samme sted. Det er i hvert fald den virkning, det har på bevidstheden, selvom der er omstændigheder, som taler for, at denne absolutte samtidighed er noget, der hører til et endnu højere plan. Opfattelsen på mentalplanet er sandsynligvis resultatet af en rækkefølge, som sker så vanvittigt hurtigt, at man ikke når at opfatte de ufatteligt små tidsperioder, der ligger imellem de forskellige sekvenser i rækkefølgen. Derfor mærker man ingen anden bevægelse end af bevidsthedstilstande, der glider over i hinanden.

Rummet på mentalplanet er 5-dimensionalt. Det betyder, at man ikke alene ser alt fra én vinkel som i den 3-dimensionale verden plus den 4. dimension i den astrale verden, hvor man ser rundt om genstanden i én samlet oplevelse. Nu oplever man, at man samtidig er inde i genstanden, på trods af at man ser den udefra. Man ser genstanden udefra, omkring den og indefra. Denne beskrivelse gælder naturligvis ikke kun genstande på mentalplanet. Det gælder alt i denne region. Det medfører, at alt er til stede i bevidstheden på én gang. Man er derfor ét med alt. Det er umuligt at forestille sig med en tredimensional fysisk hjerne.

Den astrale død og den mentale fødsel

Hvordan oplever et menneske det, når det aflægger sit astrallegeme og går ind i den mentale verden? Mentallegemet er væsentligt mindre udviklet end astrallegemet. Menneskeheden som helhed har ikke fungeret som et intelligent, tænkende væsen i mere end 5-6.000 år. Her er der naturligvis tale om gennemsnitsmennesket. Det giver et indtryk af, hvor lidt menneskets mentallegeme er udviklet i forhold til astrallegemet, som mennesket har udviklet i millioner af år. I utallige liv har man vænnet sig til at modtage indtryk og tilskyndelser til handling nedefra. Mest fra de fysiske omgivelser men også fra astrallegemet. Mentallegemet er blevet brugt meget lidt til at modtage mentale vibrationer på sit eget plan.

Mentallegemet er mindre udviklet

Astrallegemet er i de fleste tilfælde fuldt funktionsdygtigt for langt de fleste mennesker. Dvs. at alt stoffet i astrallegemet er forholdsvis aktivt. Det betyder ikke, at der er fuld kontrol over det – tværtimod – men det betyder, at det er muligt at bruge alt stoffet.

Det samme er ikke tilfældet i mentallegemet. Langt fra alt stof er aktivt. Mennesket udnytter derfor langt fra de muligheder, der ligger i tankenaturen. På mentalplanet begynder man derfor ikke pludselig at tænke i nye baner, men er begrænset til dem, man tidligere har benyttet. Eller sagt på en anden måde: Et farveløst menneske bliver ikke med ét farverigt, bare fordi det fortsætter sit liv på mentalplanet. Alle ankommer med nøjagtig de mentale redskaber, de er i besiddelse af – hverken mere eller mindre.

Man forandrer sig ikke, bare fordi man dør

Nogle tror, at man i døden forvandler sig, og vågner op i den himmelske verden opfyldt med egenskaber, man ikke havde i det fysiske liv. Det er en misforståelse. At man dør og kommer over i indre verdener, betyder ikke, at man gennemgår en forvandling, hvor man pludselig har en masse evner, man ikke havde i forvejen. Den uintelligente vågner ikke op som et geni, og egoisten er ikke pludselig en helgen. Eller omvendt. Hvis man ikke selv har skabt tankeformer af den art, får man dem heller ikke i efterlivet.

Mentalt stof rives ud ved den astrale død

Når man har væsentligt mindre stof at udtrykke sig igennem på mentalplanet, skyldes det også, at man mister en del mentalt stof ved den astrale død, fordi man river den del af mentallegemet ud, der var knyttet til almindelige materielle begær – og det udgør en meget stor del af følelseslivet. I den fysiske tilværelse er mange af tankerne knyttet til materielle ting og sansenyerdelser, og alle disse begær har en mental dimension, fordi tankelivet knytter sig til dem. Det stof i mentallegemet, der er aktivt i forbindelse med denne del af tankelivet, rives med ud ved den astrale død og knyttes til "skyggen". Tilbage bliver kun den del af mentallegemets stof, som har været brugt til tankeformer, der er knyttet til en eller anden grad af *uselvviske* følelser. Plus de tanker, der har været følelsesmæssigt neutrale – f.eks. faglige, videnskabelige, filosofiske osv. Det kan måske være glæde over åndsvidenskabelige erkendelser. Eller glæde over at opdage filosofiske dybder. Eller begejstring over en ny og klar indsigt. Den form for tanker er ikke sansebegær i egentlig forstand. Tilværelsen og processerne på mentalplanet er præget af lyksalighed, glæde og vitalitet, men navnlig én kvalitet skal være til stede, hvis processerne skal forvandles til evigtvarende talenter, og det er *uselvskhed*. Hvis engagementet er motiveret af personlig belønning eller vinding, vil kraften blive udløst på astralplanet, ganske enkelt fordi der er tale om et begær.

Langt de fleste mennesker handler på grundlag af personlige motiver, og derfor udfolder majoriteten af menneskeheden primært talenter og egenskaber i de højere astrale regioner, mens livet på mentalplanet bliver kort. Derfor er det nemt at forstå, at der sker en væsentlig reduktion af tankelivet for rigtig mange mennesker, og at de fleste er væsentligt mindre bevidste på mentalplanet end i den astrale verden. Der er simpelthen mindre aktivt stof at være bevidst med eller igennem.

Man bevæger sig ikke omkring på mentalplanet

På mentalplanet er der ikke tankeskabte landskaber og byer, som man bevæger sig omkring i ligesom i det fysiske og astrale liv. Det er snarere sådan, at hvert menneske lukker sig inde i sin egen tankeverden.

De tankeformer, man har skabt, virker som en slags "vinduer", man kigger igennem og ud på mentalplanet. Og man kan kun modtage impulser igennem disse "vinduer", der svarer til det aktive stof i mentallegemet.

Eksempel: Vinduernes størrelse

Man kan sige, at størrelsen af glasset i ruden svarer til størrelsen på tankeformerne. Nogle har store "panoramaruder", som giver overblik over hele haven. Andre har små "kældervinduer", som kun tillader et begrænset udsyn.

Eksempel: Glassets farve

Man kan også sammenligne med glassets farve. Når man oplever noget, farves oplevelserne af de holdninger, man har opbygget. Har man mange fordomme, er glassets farver tætte. Man kan derfor ikke se, hvordan tingene virkelig er. Man iagttager blot sine egne fordomme. Er det derimod lykkedes at være nogenlunde neutrale og fordomsfri, ser man tingene, som de er. Man ser virkeligheden klart.

Eksempel: Glassets klarhed

Glassets gennemsigtighed kan sammenlignes med tankeformernes klarhed. En tankeforms klarhed bestemmes af, hvor klart og præcist tanken blev tænkt. Har man tænkt klare og præcise tanker, vil man opleve den aktuelle del af mentalplanet med samme klarhed og præcision.

Vinduerne er selvsagt kun en symbolsk fremstilling. På mentalplanet bærer man selvfølgelig ikke rundt på små eller store vinduer med farvet glas. Det er udelukkende tale om en symbolsk beskrivelse af bevidsthedstilstande på tankens eget plan.

Eksempel: Interesse for musik

Et menneske, der ikke har interesseret sig for musik, vil være uden "vindue" til mentalplanets store områder med indsigt i musikkens idé og sjæl. Hvis dette menneske kun har haft interesse for én slags musik i det fysiske liv, vil det være begrænset til denne musikform. Men hvis det har haft en ægte og rummelig interesse for musik, vil det i høj grad opleve, at der ligger en sandhed bag idéen om "sfæernes musik", for på disse høje bevidsthedsplaner skaber enhver bevægelse og handling harmoniske lyde og farver. Alle tanker (både egne og andres) udtrykker en ubeskrivelig række af skiftende akkorder. Den musikalske manifestation danner baggrund for alle oplevelser på mentalplanet.

På mentalplanet er der en særlig orden af devaer, som er dedikeret til musik. Hinduerne kalder dem "gandharvaerne". Hvis man sætter pris på musik, vil man tiltrække gandharvaernes opmærksomhed, og man vil komme i kontakt med dem og den musik, de skaber. Da de bruger alle slags ukendte overtoner og variationer, vil musikalsk interesse medføre, at man i det næste liv inkarnerer langt rigere, end da man forlod det. Endelig kan man lytte til den musik, som andre skaber på mentalplanet. Mange af de store komponister befinder sig på mentalplanet, og de fysiske komponisters inspiration er i virkeligheden blot et svagt ekko af den musik, de har sanset på mentalplanet.

Eksempel: Interesse for farver

Hvis man er interesseret i kunst og farver, vil man få lignende oplevelser. Gennem dette "vindue" vil man opfatte mentalplanets naturlige orden, som udtrykker sig i farve og lyd. Man vil opfatte devaernes fantastiske farvesprog, for en bestemt deva-orden kommunikerer ved hjælp af imponerende farver. Desuden vil man kunne opfatte de store kunstneres farve-skabelser på mentalplanet.

Egne og beslægtede tankeformer

Det samme princip gælder for alle andre retninger af tanker og interesser, og hele mentalplanet gennemstrømmes af en uendelig glæde over at leve, opleve og lære. De selvskabte tankeformer skaber ikke alene grænsen for bevidsthedsfeltet. Man har desuden adgang til tankeformer eller mentale frekvenser, der er beslægtede med egne interesser. Det er en lovmæssighed, der gælder på alle planer. De erfaringer, man indsamler i det fysiske liv, skal bearbejdes i de indre verdener efter døden, og derfor har man adgang til mentale klimaer og idéer, der svarer til egne interesseområder i dette og i tidligere liv.

Ethvert interesseområde, som man har været optaget af i det fysiske og astrale liv, fungerer nu som en åben dør til en verden af dyb forståelse og indsigt i netop de områder, man er mest optaget af. I denne 5-dimensionale verden, er der mulighed for ikke bare at trænge ind i, men også at blive en del af bevidsthedsfeltet. Her kan interesserne for alvor bære frugt. Lærdommen kan få virkelig dybde og intensitet. Livets læreprocesser og erfaringer kan effektivt forvandles til visdom.

Livet på mentalplanet begynder i det fysiske liv

Hvis man skal tage konsekvensen af disse oplysninger, må man erkende, at de tanker, man tænker i det fysiske liv, er afgørende for tilstanden i efterlivet. Den, man er i den fysiske verden, vil man også være i den mentale verden. Hverken mere

eller mindre. Hvis man vil lære at skabe klare tankeformer på mentalplanet, må man opøve evnen til at tænke klart, koncentreret og præcist i den fysiske verden. Samtidig må man konstant vurdere og forædle motiverne.

Kommunikationsbegrænsninger på mentalplanet

Mennesket skaber selv muligheder og begrænsninger på alle tilværelsens niveauer, og det kommer naturligvis til udtryk i kommunikationen mellem mennesker på mentalplanet. Kommunikationen er betinget af to faktorer:

- Egen udviklingsgrad
- Modtagerens udviklingsgrad

Hvis man selv er uudviklet, vil det tankebillede, man skaber, være ufuldkomment, og derfor har modtagerens sjæl problemer med at anvende det. Men selv det dårligste tankeudtryk er langt bedre end det ville være i det fysiske liv, for i inkarnation ser man kun sine medmennesker delvist og mangelfuldt.

Hvis modtageren er uudviklet, får han eller hun ikke fordel af billedet, selvom det er klart. Hvis modtageren ikke har de egenskaber, der er visualiseret, kan han eller hun ikke pludselig udtrykke dem, fordi en anden har forestillet sig, at han eller hun har dem.

Det generelle sceneri på mentalplanet

For gennemsnitsmennesket er tilstanden hovedsagelig modtagende, og evnen til at opleve noget uden for den individuelle tankeverden er meget begrænset. Årsagen er, at man i livet skaber tankevaner, og at man ikke uden videre kan danne nye. Det tankefelt, man selv har skabt, udgør funktionsområdet på mentalplanet. På grund af disse selvskabte begrænsninger, kan de fleste mennesker ikke opleve mentalplanets generelle sceneri, for de har ikke stof i mentallegemet, de kan opleve igennem. De fleste kigger kun ud gennem deres egne forestillinger. De opleves til gengæld med ubeskrivelig skønhed og intensitet – men de kan ikke opfatte mentalplanet som helhed. Derfor kan de ikke se de levende kræfter og mægtige devaer, der omgiver dem og hjælper dem.

Opslugt af ophøjede tanker

På mentalplanet er man fuldstændig opslugt af de interesser og erkendelser, der dominerer i det fysiske liv. Man er omgivet af tankebilleder, som belives og antager skikkelse af de højeste, reneste og mest opløftende idealer. Hvis det drejer sig om kærlighed til familie eller nære venner, ses de pågældende i det mest ophøjede lys, for man oplever deres sjælskvaliteter. Nogle synes måske, at det er underligt og uvirkeligt, at man står i forbindelse med sine forestillinger om de nære og kære, i stedet for at stå i nær forbindelse med dem selv. Men hvem er de i virkeligheden?

Et menneske, som elsker et andet menneske højt, danner et kraftfuldt mentalt billede af dette menneske i den mentale verden. Tankeformen er en magtfuld kraft, som er stærk nok til at nå den elskedes sjæl på kausalplanet, for det er naturligvis menneskets sjæl, der elskes – ikke den fysiske krop, som blot er en manifestation eller ydre form af dette menneske. Den kærlighed, der strømmer mod det tankebillede, man har dannet af den, man elsker, er en mægtig kraft til det gode, og som derfor vækker kærlighed hos modparten. Denne gode egenskab forstærkes i ham eller hende, og kan endog manifestere sig i den elskedes personlighed på det fysiske plan.

Impulser belives af sjælene

Sjælen reagerer og svarer på den kærlighed, man sender imod den. Ophøjede tanker om de nære og kære, belives derfor af deres egne sjæle, og derfor ser man dem, som de virkelig er – som sjæle. Det gør ingen forskel, om mennesket er fysisk levende eller fysisk død. I den mentale verden er man derfor altid omgivet af levende tankeformer af de mennesker, man holder af, og de viser sig fra deres bedste side. Dels fordi man selv har dannet positive forestillinger om dem, dels fordi de belives af deres sjæle, som altid kun udtrykker det højeste og bedste i ethvert menneske.

På mentalplanet er man derfor meget nærmere de nære og kære, end man nogen sinde kommer det på det fysiske plan. Man kommunikerer ved hjælp af telepati, og derfor kan der ikke opstå misforståelser. Kommunikationen er direkte, klar og fuldkommen.

Idéer, planer og projekter

Familie og venner er én ting. En anden er interesserne i det liv, man lever. Et menneske, der har været optaget af fysiske ting og materialistiske interesser, har meget få og små "vinduer" at kigge ud igennem på mentalplanet. Et menneske, der er optaget af kunst, musik, filosofi, psykologi, åndsvidenskab, naturvidenskab osv. vil til gengæld opdage, at der venter uendelig glæde og grænseløs indsigt i det mentale liv. Det betyder, at hvis man i det fysiske liv har været ægte optaget af idéer, planer og projekter, som måske ikke blev realiseret, udfolder der sig et imponerende panorama, som viser idéernes potentialer og udfoldelsesmuligheder. Hvis der er tale om en længsel efter åndelig indsigt, vil bevidstheden blive opfyldt af den lykkeligste indsigt. De interesseområder, der har været genstand for kærlighed i det fysiske liv, bliver til "vinduer" på mentalplanet. Og gennem dem kan man kontakte korresponderende mentale klimaer, der findes som store tankecentre eller hele mentale kontinenter.

Der findes en orientalsk allegori, der siger, at enhver ankommer til mentalplanet medbringende sin egen skål. Uanset skålens størrelse, bliver den altid fyldt til randen. Nogle kommer med et "fingerbøl". Andre med en "balje". I det fysiske liv er mange tanker fragmentariske. På mentalplanet udarbejder man tålmodigt alle detaljer i disse tanker, og man gennemlever dem med en livlighed, som intet i den fysiske verden kan komme på højde med.

Disciple og de indviede oplever sceneriet

I modsætning til gennemsnitsmennesket vil mennesker med en vis udviklingsgrad (og her tænkes der på disciple og indviede) opleve et generelt sceneri. Derfor er det muligt at skitsere, hvordan disciple oplever mentalplanet.

Tankeelementaler (tankeformer)

På mentalplanet oplever man alle tankeformer, der dannes i den mentale elementalessens – de såkaldte "tankeelementaler". Dem er der lige så enorme myriader af som i den astrale verden, for ethvert lille mentalt bevidsthedsudtryk hos ethvert levende væsen med et mentalt aspekt, vil producere en konstant strøm af disse elementaler.

En afspejling af "Akasha-kronikken"

På mentalplanet har man også en afspejling af de planetariske optegnelser i "Akasha-kronikken", men det er kun en *afspejling*. Den egentlige "akashakronik" befinder sig på det højeste underplan i den kausale verden. Den rigtige "akashakronik" afspejler sig i det, man kan kalde "det mentale lys", som er en langt mere pålidelig informationskilde end astrallyset.

Afspejling af de arketyriske modeller

De arketyriske, planetariske modeller (altså grundlaget for hele evolutionsprocessen) hører også hjemme i den kausale verden på det øverste underplan af mentalplanet, men de indgår faktisk også i det generelle sceneri, for mennesket er ikke kun til stede i mentallegemet. Det er desuden til stede i kausallegemet – sjælens legeme. Sjælen er stadig menneskets inderste kerne, uanset om man er fysisk levende eller fysisk død. Kombinationen af kausal- og mentallegeme gør det muligt at opleve alle disse ting.

Sjælegrupper

På mentalplanet vil man opleve, at sjælen er den individuelle kerne. Men man vil også opleve, at denne kerne er grupperet under de syv stråler – og derefter igen undergrupperet inden for specielle områder. Sjælen er et gruppevæsen. Kønsløst broder-/søsterskab er derfor en realitet i naturen, og det kan erkendes direkte på mentalplanet. Alle beslutninger er dikteret af gruppehensyn. Her tænker alle "vi" – aldrig "jeg".

Livet på mentalplanet er en bearbejdningsproces

Hvordan er livet på mentalplanet? Formålet er at bearbejde og omdanne erfaringer til egenskaber – ligesom i den astrale verden. Man uddrager derfor essensen af tankelivet, og overfører dem til kausallegemet, hvor de omdannes til evige sjæls-egenskaber.

Mentallegemet lagdeles ikke

I den mentale verden sker der ikke en lagdeling af stoffet i legemet på samme måde som i den astrale verden. Man gennemlever derfor ikke underplanerne ét for ét, men glider direkte ind på det underplan, man er kvalificeret til. Og her lever man hele det mentale liv. Men forudsætningen er stadig, at man har skabt uselviske eller neutrale tankeformer, som man kan leve i og uddybe i den mentale tilstand. Derfor er mange mennesker overhovedet ikke bevidste på mentalplanet.

De fire mentale underplaner

Mentalplanet består af syv underplaner ligesom alle andre eksistensplaner. Menneskets mentale aktivitet er imidlertid opdelt i konkret tænkning og abstrakt tænkning. Den konkrete tænkning kommer til udtryk i det mentale stof, der befinder sig på de fire laveste underplaner af mentalplanet, og det er sædvanligvis disse underplaner, der kaldes mentalplanet. De tre højeste kaldes kausalplanet, som er sjælens bevidsthedsplan.

De fire underplaner på mentalplanet gennemleves ikke i rækkefølge. Her beskrives de blot i rækkefølge. Og beskrivelsen begynder nedefra. De eksempler, der gives, er konkrete hændelser, iagttaget af clairvoyante forskere. De har omhyggeligt iagttaget en række mennesker, og beskrevet dem uhyre præcist og videnskabeligt – fuldstændig ligesom en botaniker, der ville beskrive planterne på en nyopdaget ø. Eksemplerne er altså ikke teoretiske modeller, men virkelige.

Mentalplanet

7. underplan ("Jord" – Venskaber)

Hverdagsliv, relationer, venskaber, familie, kærlighed, partnerskab.

Begrænset uselviskhed og hengivenhed.

Tankelivet er knyttet til de nære relationer.

(– til gavn for en lille gruppe mennesker)

6. underplan ("Vand" – Religiositet)

Religiøs hengivenhed, tilbedelse af personlig gud, idealisme, det storslåede, livets sammenhæng.

Større uselviskhed og hengivenhed.

Tankelivet er knyttet til aktiv tjeneste.

(– til gavn for en større gruppe mennesker)

5. underplan ("Luft" – Altruisme)

Ideer og visioner til forbedring af menneskelivet, velgørenhed, humanisme, interessefællesskaber, filantropi.

Omfattende uselviskhed og hengivenhed.

Tankelivet er knyttet til humanitært hjælpearbejde.

(– til gavn for store grupper af mennesker)

4. underplan ("Ild" – Originalitet)

Uselvisk stræben efter åndelig indsigt (visdom).

Høj filosofisk/videnskabelig tænkning.

Uselviske litterære/kunstneriske evner.

Tjenestearbejde for tjenestens skyld.

Tankelivet er knyttet til uselvisk filosofi, kunst og videnskab.

(– til gavn for menneskeheden)

7. underplan

(“Jord” – Venskaber)

Gennemgangen begynder nedefra og indledes på 7. underplan. Den vigtigste egenskab, man møder her, er *kærlighed til familie og nære venner*. Her møder man mennesker, hvis eneste uselviske eller ophøjede tankeliv har været knyttet til familiefølelsen. Og fordi de har praktiseret en grad af uselvskhed, opfylder de betingelsen for et liv på mentalplanet. De har dog ingen uselvskhed på noget andet område end til de allernærmeste. Forholdet til konen, manden, børnene og forældrene er faktisk det eneste område, hvor der er en ægte uselvskhed til stede.

I nogle tilfælde var kærligheden rettet mod ét enkelt menneske, mens alle andre blev udelukket, men selv det mindste anstrøg af uselvsk kærlighed medfører et ophold på mentalplanet, hvor denne positive tendens kan forbedres, udvikles og udvides.

Eksempel: Den unge mand

Fra den åndsvidenskabelige forskning hører man om en ung mand. Han udfoldede ingen særlige intellektuelle evner, og han var ikke interesseret i åndelige emner. For ham havde disse emner været som en slags tåget sky. Men i sit liv havde han haft en dyb hengivenhed til sin familie. De var ofte i hans tanker, og han følte, at når han arbejdede, så arbejdede han for dem. Han gik i kirke, men hans kirkegang var udtryk for social adfærd. Han kom i kirken, fordi naboen også gjorde det.

På mentalplanet levede han omgivet af tankeformer af de mennesker, han elskede i sit fysiske liv. Tankeformerne var hans "vinduer" ud mod mentalplanet. Det havde en meget positiv effekt, for tankeformerne blev belivet af konens og børnenes sjælslegemer på kausalplanet – altså ikke nede fra deres personlighedsaspekt. Inde fra sjælens eget område strømmede der energier, som havde affinitet til de tankeformer, han opbyggede. Derfor blev det hele mere strålende og levende for ham. Han levede derfor intenst lykkeligt på det eneste område, hvor han også i den fysiske verden havde været intenst lykkelig.

Graden af uselvskhed har altid noget at gøre med den grad af lykke, man allerede har, for den eneste form for harmoni og lykke, stammer fra menneskets evne til at glemme sig selv og fungerer sammen med andre mennesker i harmoni med evolutionen.

Eksempel: Manden og den unge datter

Et andet eksempel er en mand, som døde, mens hans datter endnu var ganske ung. På mentalplanet var hun altid i hans tanker, mens han konstant byggede de smukkeste og mest positive tankeformer om hendes fremtid. Og disse tankeformer virkede som en inspirerende kraft på datteren.

Eksempel: Den græske kvinde og hendes søn

Et tredje eksempel er en græsk kvinde, som var i høj grad lykkelig for sin tre børn. Det ene barn var en smuk dreng, som hun begejstret forestillede sig ville vinde i de olympiske lege.

Vesterlændinge kontra østerlændinge

De mange tilfælde, der er udforsket, afslører uendelig mange variationer. Der var dog en generel tendens til, at nationaliteter (vesterlændinge), som har det fællestræk, at deres vigtigste uselviske aktiviteter udfolder sig i familien, havner på det 7. underplan, hvorimod hinduer og buddhister, hvis åndelige følelse og forståelse viser sig mere direkte i deres daglige liv, får adgang til højere planer.

6. underplan ("Vand" – Åndelighed)

På 6. underplan finder man mennesker, der var knyttet til en større gruppe end familien. Årsagen er, at deres tankeliv var knyttet til ægte og dyb åndelig hengivenhed. Der var imidlertid ikke tale om en universel åndelig opfattelse, men en personlig. Det er altså mennesker, der dyrker en personlig religion, og tror på en personlig Gud.

Forskellen på disse menneskers hengivenhed og den unge mands hengivenhed (på 7. underplan) er, at der her er tale om større hengivenhed. Åndelighed spiller en ægte rolle i personens liv, og derfor har dette menneske en større grad af uselviskhed over for væsentlig flere mennesker, end de mennesker, der har begrænset sig til den lille gruppe, som hørte til den allernærmeste familie. Den åndelige følelse er væsentligt mere omfattende end familiefølelsen, og det medfører, at man kvalificerer sig til et højere underplan på mentalplanet. Der er større dybder i det mentale liv, for det højere vil altid omfatte det lavere.

Eksempel: Vishnu- og Shiva-tilbedere

På 6. underplan fandt de åndsvidenskabelige forskere mennesker, som var forholdsvis ufornuftige og uintelligente, men særdeles oprigtige. De iagttog eksempelvis Vishnu- og Shiva-tilbedere, som hver især var indhyllet i en skal af egne tanker og forestillinger. Skallen kan sammenlignes med et æg på det fysiske plan. Hvis man vil ind bag skallen, må man slå den i stykker. Disse mennesker havde lukket sig inde sammen med deres gud, og havde dermed udelukket resten af menneskeheden – undtagen de mennesker, som de kunne forenes med i dyrkelsen af deres guddom. Man fandt også buddhister på dette niveau, men kun de mennesker, der havde fået mangelfuld undervisning, og derfor betragtede Buddha som genstand for tilbedelse i stedet for som en ophøjet lærer.

Eksempel: Frelsens Hær

C.W. Leadbeater fortæller om en mand fra Frelsens Hær. Mange smiler, når de ser Frelsens Hær stå og spille og synge på gadehjørnerne, men der er ofte tale om mennesker med en meget høj grad af uselvskhed. De gør faktisk et imponerende socialt arbejde, og det viser, at deres hengivenhed er rettet mod mennesker uden for deres egen familie- og vennekreds. Denne mands liv havde været præget af et uselvsk tjenesteliv, men han havde ikke et dybere filosofisk verdensbillede. Det fremgår blandt andet af uniformerne. Organisationen lægger vægt på den ydre fysiske form ... men medlemmernes hengivenhed kan ikke diskuteres. På mentalplanet levede denne mand intenst lykkelig omgivet af de billeder, han har dannet sig via sine studier af Bibelen og sin personlige fortolkning af den.

Der sker noget tilsvarende som for den unge mand på 7. underplan. Tankeformerne belives af de højere væsener, der er ansvarlige for den kristne religion. Bag alle store religioner står der altid ophøjede væsener, og de er opmærksomme på denne type tankeformer. Tankeformerne belives, og fra dem udgår der strømninger, som beliver mennesker med en dyb og ægte tro.

Eksempel: Materialisten

Men hvad med et almindeligt materialistisk menneske? Kan det ikke få et liv på mentalplanet? Jo – forudsat at det har været i stand til at udtrykke ægte hengivenhed. Det kan komme til udtryk som uselvsk kærlighed over for en større gruppe mennesker – eksempelvis gennem aktivt, frivilligt samfundsengagement eller filantropiske initiativer. Nøgleordet er *uselvskhed*.

5. underplan (“Luft” – Altruisme)

På 5. underplan er der endnu større uselvskhed. Her mødte forskerne mennesker, der har arbejdet med organiseret hjælpearbejde i større omfang end f.eks. Frelsens Hær. Den filosofiske dimension manglede dog stadig. Disse mennesker er imidlertid ikke begrænset til én religion. De ser alle mennesker som ét. De kunne ikke drømme om at undlade at hjælpe mennesker i nød, bare fordi de har en anden tro, hudfarve eller tilhører en anden race. Det kunne forekomme på 6. underplan, hvor hengivenheden er knyttet til en bestemt trosretning. Her møder man en større bredde, som omfatter socialt hjælpearbejde generelt, og det behøver ikke udspringe af en religiøs eller åndelig overbevisning. Uselvskheden er ganske enkelt større. Fanatismen er mindre.

Eksempel: Den visionære

C.W. Leadbeater nævner en mand, som i sit fysiske liv havde store visioner om socialt hjælpearbejde. Han drømte om at realisere et projekt ved at opkøbe og sammenlægge alle virksomheder i et område og bygge boliger til de ansatte. Her ville han ophæve konkurrencen, forhøje lønningerne, sørge for udbyttedeling og sikre

pension til alle ansatte. Han udtænkte også en model til finansiering af projektet. Problemet var bare, at i den fysiske tilværelse formåede han ikke at skaffe den nødvendige kapital. På mentalplanet levede han i disse sociale tankeformer, og her kunne han arbejde med sine tankeformer på en mere effektiv måde. Tankeformer af denne karakter belives af Hierarkiet, som naturligvis er interesseret i mennesker, der tænker uselvisk i større omfang. Der er ikke mange, som bruger livet på at opbygge visioner af denne art, og disse tankeformer vil leve videre og inspirere andre mennesker, der tænker i sociale baner. På et eller andet tidspunkt, vil det være muligt for nogle at skaffe politisk, økonomisk og praktisk opbakning på det fysiske plan.

Eksempel: Kunstnere

Kunstnere, der skaber kunstværker for at opnå berømmelse og rigdom, vil ikke få adgang til dette plan. Kunstnere, der betragter deres kunstneriske evner som en kraft, der er betroet dem som et redskab til at løfte deres medmenneskers bevidsthed, vil naturligt glide ind på dette underplan eller muligvis et højere.

Beslægtede tanker grupperer sig og vokser

I den mentale verden samler beslægtede tankeformer sig i bestemte områder. Sociale tankeformer grupperer sig også, og jo flere der skabes, jo stærkere bliver de. Tankeformer forsøger at få sig gentaget for at leve længere. Og jo større og stærkere en tankeform bliver, desto større indflydelse får den på mennesker, der tænker i de samme baner. Er man inde på en social tankegang, vil man "tune ind" på beslægtede sociale tankeformer.

De tankeformer, socialt engagerede mennesker opbygger, grupperer sig i det generelle område, og vil være tilgængelige for alle, der tænker i de samme baner. På et tidspunkt skaffer nogle den nødvendige kapital, og så realiseres projektet. Ikke nødvendigvis af ophavsmanden selv. Der ligger store muligheder i denne oplysning. Alt hvad man tænker, som er konstruktivt og positivt for evolutionen, vil have en værdi, selvom man måske ikke selv får mulighed til at realisere tankerne på det fysiske plan. Navnlig på 5. underplan udarbejdes de store planer og skitser, som endnu ikke er realiseret i det fysiske liv.

4. underplan (“Ild” – Originalitet)

Der er nu kun ét underplan tilbage, for mentallegemet består som sagt kun af stof fra mentalplanets fire lavere underplaner. De udgør den konkrete tænknings verden. De tre højere underplaner danner kausalplanet og den abstrakte tænknings verden.

De højeste konkrete tankepræstationer

4. underplan er det højeste, det almindelige menneskelige mentale liv kan præstere.

Dette tankeliv kan kategoriseres i fire grupper:

Tankelivets fire grupper

1. Uselvisk søgen efter åndelig indsigt.
2. Høj filosofisk eller videnskabelig tænkning.
3. Uselvisk udøvelse af højere kunst og litteratur.
4. Tjenestearbejde for tjenestearbejdets skyld.

Tankelivet er på denne måde tilknyttet uselvisk åndelighed, filosofi, kunst, videnskab og aktivt samfundsengagement. Her møder man de store filosoffer, de store forfattere, de store komponister, de store matematikere osv. På mentalplanet fortsætter de med det skabende tankearbejde ved at bygge tankeformer, som inspirerer mennesker i inkarnation.

1. Uselvisk søgen efter åndelig indsigt

De fleste af beboerne i denne region har erkendt det nødvendige i at opnå åndelig indsigt. Her finder man de mere intelligente buddhistiske disciple, som mest af alt så Buddha som en lærer, og ikke som en guddommelig skikkelse, der skulle tilbedes. På mentalplanet blev deres ønsker om at sidde ved Buddhas fødder og modtage lærdom opfyldt, for det tankebillede, de selv skaber af Buddha er ikke kun en tom form. Buddhas visdom, kærlighed og kraft strømmer igennem tankeformen, og på denne måde opnår disciplene ny viden, som de kan medbringe i næste liv. Her vil de hurtigt og intuitivt fatte læren i et bredere og mere filosofisk perspektiv.

Mesterens tankeformer findes i bøger

Det samme gør sig gældende, hvis et menneske har fulgt en stor åndelig forfatters undervisning, og gjort dennes lære til et ideal. Det kan eksempelvis være Alice A. Baileys forfatterskab, der som bekendt er kanaliseret af den tibetanske mester Djwhal Khul. Mesteren er til stede i bøgerne, og bøgernes informationer er udtryk for mesterens tankeformer. På mentalplanet kan man træde ind i disse tankeformer, som belives af mesteren, og dermed har man en mulighed for at studere og forstå stoffet på et væsentligt dybere niveau. Det er derfor indlysende, at virkningen af livet på mentalplanet er, at sjælens udvikling fremskyndes. Derfor finder man mennesker, der seriøst studerer åndsvidenskab på dette høje plan.

Man finder også mange hinduer og avancerede sufier, og bortset fra disse sufier og enkelte gnostikere, synes hverken kristendommen eller islam at kunne løfte deres tilhængere til det højeste mentalplan.

2. Høj filosofisk eller videnskabelig tænkning

Den type filosoffer, man finder her, er ikke filosoffer, der har brugt livet med diskussioner og ordkløveri, for motivationen er ofte intellektuelt hovmod, arrogance og egoisme. Der er i stedet tale om mennesker, der seriøst har forsøgt at trænge ind i Universets gåder. De søger indsigt for at kunne oplyse og hjælpe menneskeheden til større forståelse. Det samme gælder forskerne. Her møder man mennesker, der har forsøgt at forstå menneskelivet og dets udvikling.

3. Uselvisk udøvelse af højere kunst og litteratur

På dette niveau finder man de største kunstnere – eksempelvis de største komponister – Mozart, Beethoven, Bach, Wagner m.fl. – som fylder den himmelske verden med harmonier, som er langt smukkere end den musik, de komponerede i deres fysiske liv. Malere og billedhuggere bygger med tankens kraft de smukkeste bevidsthedsbilleder og -skulpturer til glæde for planets beboere. Disse mentale kunstværker opfanges nogle gange af inkarnerede kunstnere, som lader sig inspirere af dem.

4. Tjenestearbejde for tjenestens skyld

På fjerde underplan findes mange mennesker, som har udført aktivt tjenestearbejde for tjenestearbejdets skyld. De har engageret sig i planer om velgørenhed og skabelse af rigtige menneskelige relationer. Her på mentalplanet vil deres evner til at hjælpe modnes.

Esoteriske skoler

Esoterisk betyder som bekendt "indre", og her på de indre planer er det muligt at blive undervist i de ægte esoteriske skoler ... *de indre skoler*. På mentalplanets øverste underplan findes *Visdommens hal*. Der findes også en esoterisk skole på astralplanets 1. underplan ... *Kundskabens hal*. I bogen *Stilhedens Stemme* tales der om en tredje skole, som benævnes *Uvidenhedens hal*. Det er tydeligt, at den sidstnævnte står for livets skole på det fysiske plan.

Kundskabens hal og Visdommens hal

Når man når en bestemt udviklingsgrad, vil man modtage en generel undervisning i nattetimerne. Det sker angiveligt mellem kl. 22:00 om aftenen og 05:00 næste morgen. Undervisningen foregår enten på astralplanets øverste underplan i *Kundskabens hal*, hvor den mere nutidige viden og filosofi er tilgængelig, mens det i *Visdommens hal* på det øverste mentale underplan er den mere avancerede og fremtidige undervisning, der tilbydes. Mennesker får først adgang til *Visdommens hal* efter 1. indvielse.

Man kan modtage undervisning både som sovende menneske i fysisk inkarnation, og selvfølgelig også som afdøde eller diskarnerede mennesker. I *Visdommens hal* på mentalplanets øverste underplan er lærerkræfterne meget avancerede. Nogle gange er lærerne endda medlemmer af Hierarkiet. Den natlige undervisning er en af forklaringerne på, at man kan vågne op med løsningen på et problem – eller oven i købet med en helt ny viden, som man ikke havde, da man lagde sig til at sove. Det betyder dog ikke, at man sidder på skolebænken hver nat. Mange deltager i det natlige hjælpearbejde. Og nogle gange driver man bare omkring og oplever astralplanet.

"Gennem Forhængen"

Denne natlige undervisning beskrives i øvrigt i den interessante bog *Gennem Forhængen*⁵ af Viola Petitt Neal og Shafica Karagulla, som fortæller om undervisningen i *Visdommens hal*.

5 *Gennem Forhængen* kan frit downloades som e-bog fra www.visdomsnettet.dk

Refleksion

I livet på mentalplanet bearbejdes alt det, der har værdi i tænkerens etiske, moralske og mentale erfaringer i det fysiske liv. Der mediteres over erfaringerne, og gradvis omdannes de til etiske, moralske og mentale evner, som man tager med sig i næste inkarnation. Alle uselviske tanker fra det fysiske liv, bliver på denne måde brugt i det mentale liv. Enhver bestræbelse forandres til en kraft. Alle utilfredsstillede anstrengelser bliver til evner og egenskaber. Kampe og nederlag bliver redskaber til sejr. På mentalplanet samler sjælen kun "nektaren" af de moralske egenskaber. Derfor er det vigtigt, at man bevidst og med omtanke vælger sine aktiviteter i det fysiske liv. Livet på mentalplanet er en periode med mental fordøjelse, og her gælder de samme regler som for fornøjelserne i det fysiske liv. Livet i både det fysiske legeme og mentallegemet forudsætter, at man sørger for, at der er noget at fordøje. Og kvaliteten af det, man tilfører legemerne, påvirker kvaliteten af livet i legemerne.

Hvis du ønsker at reflektere over disse informationer, kan du lukke øjnene og vende opmærksomheden indad ... Lad kroppen falde til ro ... Løft bevidstheden til pandecentret ...

Om lidt skal du stille dig selv to spørgsmål, som du bør overveje til gavn for dig selv og dit liv.

Du skal nu vurdere dig selv. Dine tanker er rettet imod de interesser, du brænder for i dette liv. Det liv, du lever lige nu, skaber betingelserne for både efterlivet og for næste liv, og derfor skal du erkende følgende:

1. Dine tankevaner i det fysiske liv, skaber betingelserne for dit liv i den mentale verden.
2. Dine tankevaner er nært knyttet til dine interesser i det fysiske liv.
3. Dine interesser i det fysiske liv giver dig adgang til et liv i grænseløs glæde med intensiv undervisning i den mentale region.
4. Din undervisning i den mentale verden skaber grundlaget for de evner og talenter, du fødes med i det næste liv.

På grundlag af dette, bør du nu ærligt vurdere dine interesser i dette liv, og stille dig selv disse to spørgsmål:

- a. Er jeg engageret i aktiviteter, der udfordrer og udvider mine mentale evner?
- b. Har de aktiviteter, jeg er engageret i, positiv betydning for mig selv, min nærmeste familie og vennekreds, mit nærmiljø eller kan de karakteriseres som et reelt samfundsengagement til gavn for helheden?

Pause

Når du føler, at du er færdig med dine overvejelser, er du velkommen til at gøre notater.

Livet på sjælsplanet

Adgang til sjælsplanet kræver,
at mentallegemet afkastes.
Personligheden er nu helt forsvundet,
og mennesket er igen ét med sin sjæl.

Den mentale død

Mentalplanet er syvdelt, og mentalplanets fire lavere niveauer er allerede gennemgået. Men de tre øverste planer – de kausale underplaner – mangler. Hvor lyksaligt livet end har været på de lavere mentale underplaner, så har det også en slutning. Adgangen til sjælsplanet eller kausalplanet indebærer endnu en død – afkastelse af mentallegemet. Herefter er hele personligheden væk. Når man vil studere sjælsplanet og menneskets sjæl, skal man ind i et bevidsthedsområde med enorm rækkevidde for menneskets evolution. Årsagen er, at det fysiske, det astrale og det mentale legeme kun eksisterer i én inkarnation, mens sjælslegemet består i utallige inkarnationer i menneskets lange evolution. Sjælslegemet er derfor kun relativt udødeligt. Det er helt bevidst, at ordet relativt anvendes, for mennesket når frem til et stadie i udviklingen, hvor det tager fat på den overmenneskelige udvikling, og så mister mennesket også sit sjælslegeme.

Forskellen – rupa og arupa

Det kausale liv begynder derfor med mentallegemets død. Efter den mentale død er man naturligvis stadig vågen, levende og bevidst (så meget eller lidt som man nu er i stand til) i sjælens egen verden – den kausale verden. Forskellen mellem mentalplanets lavere og højere regioner er enormt. I åndsvidenskaben møder man udtrykket "rupa", (form), når der tales om de lavere mentale underplaner, og "arupa" (uden form), når de kausale underplaner på sjælsplanet, er på tale. De to verdener er så forskellige, at to forskellige bevidsthedslegemer er nødvendige for at kunne fungere der.

Hvad er forskellen? På det lavere mentalplan er *stoffet* (formen) dominerende. På det højere mentalplan er *livet* (bevidstheden) dominerende. Og hvordan kommer det til udtryk? På det lavere mentalplan har bevidstheden svært ved at skinne igennem formerne. På det højere mentalplan er formerne underlagt livet og bevidstheden.

- På det lavere mentalplan arbejder man med at kontrollere formerne.
- På det højere mentalplan arbejder man med at kontrollere livsstrømmen.

Når man bevæger sig over skillelinjen mellem det lavere og det højere mentalplan, er bevidsthedens lys ikke længere underkastet nogen hindring. Bevidstheden skinner ved egen kraft. I sjælens egen verden er stoffet underlagt livet. Det forandrer sig konstant. Stoffet er bogstaveligt livets redskab.

Personligheden bevares i permanente atomer

Det mentale legeme, det astrale legeme og det fysiske legeme er aflagt. Mennesket har derfor aflagt de legemer, som det bruger til at tænke, føle og handle med, når det er i inkarnation. De tre legemer udgjorde personligheden, og det var dem, man identificerede sig med i inkarnationen. Det medfører imidlertid ikke, at personligheden er borte for bestandig. Det sidste livs personlighed er bevaret som data, informationer eller tendenser i *de permanente atomer*, og de vil igen blive aktiveret og udgøre støbeformen for personlighedens legemer i næste inkarnation. Når bevidstheden trækker sig tilbage til sjælslegemet, ophører enhver identifikation med personligheden, og man ser for første gang, siden inkarnationen begyndte, sig selv som det man i sandhed er – *en sjæl*.

Begrænset bevidsthed for mange

I sjælslegemet er der ikke brug for "vinduer", for at kunne opleve kausalplanet, for mennesket er nu tilbage i sit sande hjem. Alle vægge til omverdenen er borte. Det betyder imidlertid ikke, at alle er fuldt vågne og bevidste på sjælsplanet. Størstedelen af menneskeheden er endnu meget ubevidst på dette høje plan, og udsynet er altid begrænset af den manglende bevidsthed. Derfor hviler de fleste i en drømmetilstand uden at ænse noget. Livet på sjælsplanet spiller derfor en meget lille rolle for gennemsnitsmennesket. De lavest udviklede mennesker opnår ingen bevidst kontakt med sjælsplanet, mens et meget stort antal mennesker blot opnår en let berøring med de lavere underplaner. Den åndeligt udviklede sjæl vil selvsagt opleve sin egen verden som helt ubeskrivelig smuk.

Uanset udviklingsniveau så skal ethvert menneske bevidst eller ubevidst føres tilbage til sjælsplanet, og efterhånden som udviklingen skrider frem, vil livet på sjælsplanet gradvist blive mere og mere vågent og virkeligt.

Kausalplanet

3. underplan

Fortiden studeres gennem de akashiske optegnelser.

Karmiske årsager studeres, forklares og forstås.

Evolutionens love og principper studeres.

Næste livs opgave præsenteres.

2. underplan

Perfekt og ubrudt hukommelse om fortiden.

Instruktioner fra højtudviklede væsener og devaer.

Bevidsthed om evolutionens metode og hensigt.

1. underplan

Mestrenes og de indviede disciples plan.

Vejledning til de lavere verdener.

Tankeformer iagttages og kontrolleres.

3. underplan

Når man dør den mentale død og aflægger mentallegemet, samles og integreres bevidstheden endelig i sjælslegemet på sjælens eget plan. Sjælslegemet er selvfølgelig endnu mindre udviklet end mentallegemet, for sjælens legeme rummer kun det absolut mest sublime fra alle inkarnationerne. Derfor er bevidstheden endnu mere indadvendt, end den var i den mentale verden. I begyndelsen er sjælslegemet blot en farveløs ægform, men efterhånden som mennesket udvikler sig, viser der sig en changerende smuk perlemorsglans ligesom i en sæbeboble.

Her bor ca. 60 mia. sjæle

Langt de fleste mennesker har kun aktivt stof fra 3. underplan i sjælslegemet, og bortset fra et forholdsvis lille antal befinder alle sjæle sig på dette niveau. Underplanet er derfor planetens tættest befolkede plan, for her er samtlige 60 milliarder sjæle samlet på ét og samme plan. Uanset om man er i fysisk inkarnation eller ej, vil sjælen altid være til stede på sjælsplanets 3. underplan.

De sjæle, der er i inkarnation, og derfor er forbundet med det fysiske legeme, vibrerer på en anden måde end de øvrige. Det er derfor let at skelne inkarnerede og ikke-inkarnerede sjæle fra hinanden. Massernes sjælslegeme består af en næsten farveløs hinde, og de er kun drømmende eller halvt bevidst til stede på sjælsplanet. Kun de højt udviklede er vågne og bevidste, og de står som lysende stjerner i den mindre strålende menneskemængde. Og mellem disse yderpunkter findes alle mulige varianter i både størrelse, udstråling og skønhed.

Man bearbejder – ubevidst eller bevidst

På sjælsplanet udleder alle den essens, der er opsamlet fra det indre liv på de astrale og mentale underplaner, og omdanner den til permanente sjælssegenskaber. Men masserne er ikke tilstrækkeligt afklarede til at forstå lovene for og hensigten med deres evolution. Når deres sjæle inkarnerer, skyldes det dels automatisk lydighed mod den kosmiske vilje, som gennemstrømmer dem, dels vibrationerne fra de permanente atomer i personlighedens legemer, som brænder efter at genopleve en tilværelse, hvor de igen kan opleve livet med de fysiske sanser, hvor de kan føle og begære. De kan kun udvikle sig ved hjælp af ydre påvirkninger, og på dette udviklingsniveau kan de kun modtage dem i et fysisk legeme i det fysiske liv. De er ikke i stand til at respondere på sjælens meget høje, subtile og dog gennemtrængende vibrationer i det yderst forfinede stof på sjælens eget plan, men føler sig tiltrukket af grovere og langsommere vibrationer i det fysiske plans tunge og tætte stof. Derfor længes de kort sagt mod fysisk inkarnation.

Fra æterlegeme til sjælslegeme

Efterhånden øges sensitiviteten. Først vækkes evnen til at respondere på æterlegemets høje fysiske vibrationer, og senere de endnu højere og finere vibrationer fra astrallegemet. Astrallegemet, som hidtil udelukkende har fungeret som et mellemled, bliver nu et virkeligt legeme, som bruges. Mennesket lever nu mere i sine følelser end på grundlag af fysiske fornemmelser.

På et senere tidspunkt begynder mennesket at centrere personligheden i mentallegemet. Det begynder at leve livet i overensstemmelse med de mentale billeder, det selv har dannet. Følelserne bliver gradvis styret af tankesindet. Engang – meget længere fremme på udviklingsvejen – centrerer bevidstheden i sjælslegemet. Når dette høje stadie er nået, vil mennesket befinde sig på et højere underplan end

det tredje og laveste kausalplan, og til den tid er fysisk inkarnation ikke længere en nødvendighed.

Men her er gennemsnitsmennesket endnu ikke nået til i sin udvikling. Langt de fleste mennesker går billedligt talt rundt med store "følehorn", for de identificerer sig med deres følelser. De er optaget af, hvad de kan lide eller ikke lide – hvad de har lyst til, og hvad de ikke har lyst til. De fleste tror, at følelsesmæssige oplevelser er livets mål og mening.

Individualiserede dyr

Dyrene er den kommende menneskehed. Dyr har en gruppesjæl. De har flokbevidsthed, og når et dyr glider fra dyreriget over i menneskeriget, sker det ved, at det forankres på sjælsplanets 3. underplan. De bryder ud af gruppesjælen og får deres egen individuelle sjæl. Derfor siger man, at de *individualiserer*. Der findes forholdsvis få individualiserede dyr i denne periode i planetens udvikling, og reelt kan man ikke kalde individualiserede dyr for dyr, for de jo er blevet mennesker, selvom der er tale om meget primitive mennesker med en bevidsthed, der stort set er identisk med dyrets. Deres sjælslegemer er meget små, primitive og uudviklede, fordi de endnu ikke har tilført erfaringer og egenskaber fra inkarnationer i menneskeriget.

2. underplan

Herefter drejer det sig om sjælsplanets 2. underplan, og det er væsentligt tyndere befolket. Alle sjæle eller sjælslegemer har naturligvis stof fra dette underplan, men langt de færreste har *aktivt* stof på planet, og derfor har de ikke bevidsthed på dette niveau.

Kun mennesker med bevidst sjælskontakt

At komme ind på 2. underplan er som at komme fra storbyens trængsel ud på et fredfyldt sted på landet. Årsagen er, at kun meget få er nået så langt i udviklingen, at sjælslegemet kan udtrykke sig på dette plans høje vibrationsniveau.

Ubevidst og bevidst sjælskontakt

Mange mennesker har efterhånden udviklet *ubevidst* sjælskontakt, som går gennem chakrasystemet og de hormonproducerende kirtler. Men de eneste, som har nogen form for bevidsthed på dette høje plan, er de få mennesker, der har udviklet *bevidst* sjælskontakt i det fysiske liv. Det betyder, at sjælens impulser og indtryk ikke længere overføres indirekte via chakraerne, men går direkte ned i den fysiske hjerne.

Opøver evnen til at forstå abstraktioner

I de tidlige stadier af livet på sjælsplanets 2. underplan må sjælen arbejde hårdt i et forsøg på at indprente principperne for personlighedens liv i det lavere tankesind. Gradvis lykkes det at påvirke det lavere tankesind med de abstrakte idéer om livets love og principper. Efterhånden bliver de naturlige og selvfølgelige begreber i det mentale liv. De universelle principper bliver til sidst så dybt integreret i menneskets væsen, at intet i livet kan få det til at handle imod dem.

Men sjælen er endnu ikke fuldkommen. På dette underplan ser sjælen kun de lavere planer utydeligt. Det skal forstås sådan, at man snarere forstår planernes principper end deres detaljer. Opgaven er derfor at komme mere præcist i kontakt med personligheden, der endnu repræsenterer mennesket ufuldkomment i de lavere verdener.

De højtudviklede studerer evolutionsplanen

For de højt udviklede er bevidsthedsmulighederne ganske enkelt ufattelige. Til den tid vil visionerne ligge udfoldede for de høje bevidstheder. Her kan man studere hele evolutionsplanen. Og man kan finde sin egen opgave i realiseringen af denne plan. Det betyder, at man kan planlægge en ny inkarnation på et meget mere omfattende grundlag. Blandt andet har man fuldt overblik over sine karmiske forhold – og også andres.

Man forstår årsager og virkninger, og kan vurdere, hvordan den resterende karma udlignes. De kollektive og planetariske forhold kommer også med i betragtning. Man planlægger den kommende inkarnation som en gruppe i nært samarbejde med andre sjæle. Ansvarer bliver stadig større.

Undervisning med lysglimt

Sjæle, der lever på dette plan, har kolossale muligheder for vækst, for her kan de modtage undervisning fra mere fremskredne skabninger. Det sker ikke længere ved hjælp af tankebilleder som på mentalplanet, men ved hjælp af lysglimt, som er umulige at beskrive. Her flyver idéer som glimt af oplysning fra bevidsthed til bevidsthed.

I denne høje verden har man adgang til planetens guddommelige sind, hvor man kan opfange de store værdier og studere de arketyper, som gradvis udvikles i de lavere verdener. Bl.a. kan man se det positive og hensigtsmæssige i de arketypiske idéer.

1. underplan

Endelig er der 1. underplan – det højeste på sjælsplanet. Sjælsplanet er den abstrakte tænknings plan. Her befinder man sig i idéernes egen verden. Tanken er grundlaget for al skabelse, og på dette plan kendes de esoteriske hemmeligheder bag skabelsen.

Forbeholdt Hierarkiet

Det er overhovedet ikke realistisk at snakke om 1. underplan for almindelige mennesker, for det kræver så høj åndelig udvikling at have blot en smule bevidsthed på dette plan, at det faktisk er forbeholdt Hierarkiets medlemmer. Her møder man kun meget få fra menneskeheden, men man kan møde mestrene og deres højt udviklede disciple – de indviede. Hvordan de oplever dette eksistensniveau, ved man ikke, for det er ikke muligt at finde fysiske ord, der kan beskrive formerne, farverne og lydene på dette plan – eller på sjælsplanet i det hele taget.

Laveste underplan i planetens mentallegeme

På 1. underplan kommer man for første gang i kontakt med et plan, som har forbindelse til det kosmiske. Det øverste sjælsplan udgør mentalplanets atomare niveau, og det udgør det laveste underplan for den planetariske Logos' mentallegeme. Mange af de skabninger, man finder på dette niveau, kan derfor ikke beskrives med fysiske ord og begreber. Det er derfor nødvendigt at forbigå dem og koncentrere sig om de beboere, der hører til menneskeheden og dens egen begrebsverden.

Alle illusionsslør er fjernet

De mennesker, der befinder sig på dette underplan, har fuldført menneskets mentale udvikling. Derfor gennemlyser det højere selv de lavere niveauer. Al identifikation

med personligheden er borte. Alle illusionsslør er fjernet. Den lavere natur betragtes og bruges som et redskab i uselvsk tjenestearbejde. Sjælsskontakten er permanent, og den vil fortsætte liv efter liv. Her oplever man ikke, at man lever mange liv, men at der kun er ét liv.

Skaber eller beliver tankeformer

Når mennesket engang fungerer fuldt ud i sit sjælslegeme, er bevidstheden øjeblikkelig og fuldstændig aktiv på ethvert niveau i de lavere verdener. Man kan derfor bevidst bygge tankeformer eller belive eksisterende tankeformer ved at tilføre energi, og på denne måde inspirere og undervise på de lavere niveauer.

Indvirker på sjælene

Det samme gør mestrene. Deres vejledende og inspirerende indflydelse strømmer fra dette høje plan, når de arbejder for menneskehedens evolution. De påvirker ikke menneskenes personligheder, men stimulerer menneskesjælene direkte i et forsøg på at fremme deres vækst. Sjælene forsøger at overføre mestrenes inspiration til personlighederne i inkarnation. Når mennesker i inkarnation får geniale idéer, som på afgørende områder ændrer vilkårene i menneskeheden til det bedre, stammer de som regel ikke fra deres egen bevidsthed, men fra mestrene, som har benyttet deres sjæle som mellemlid.

Ingen er udvalgte

Overordnet kan man sige, at mestrene ikke udvælger bestemte mennesker, der skal modtage bestemte idéer, som man ønsker manifesteret i den fysiske verden. Ligesom Solen altid lader sit livgivende lys strømme ud over alt og alle, udsender mestrene deres livgivende inspiration fra deres center, og enhver, som er i stand til at modtage inspirationen, vil kunne modtage den og omsætte den til handling.

Arupa-devaer

På alle tre niveauer af sjælsplanet findes hærskarer af de såkaldte arupa-devaer – dvs. formløse devaer. Denne formløshed er relativ. Det skal forstås sådan, at de ikke har noget fastere legeme end det kausale. Deres liv er så forskelligt fra menneskets, at det ikke kan beskrives med menneskeord. Fra åndsvidenskaben hører man, at arupa-devaerne er knyttet til ledelsen af verdenerne, racerne og nationerne.

Sjælen er en mester på sit eget plan

Hos Alice A. Bailey kan man læse, at sjælen er en mester på sit eget plan. Fordi mennesket er sin sjæl, kan det fejlagtigt fortolkes sådan, at alle menneskesjæle skulle have nået mesterstadiet. Men hvis det var tilfældet, ville sjælen have fuld kontrol over sine lavere legemer og bevidsthedsniveauer, og der ville ikke være behov for yderligere udvikling. Det er derfor indlysende, at denne information skal forstås på en anden måde.

For at forstå dette udsagn, må man skelne mellem menneskets sjæl, som er bevidsthed og sjælslegemet, der rummer bevidstheden. Menneskets sjælslegeme er en deva, der stiller sit stof eller legeme til menneskets disposition under evolutionen. Denne deva kaldes også "solenglen" i den åndsvidenskabelige litteratur. Det er denne deva eller solengel, der i sin udvikling er nået til et niveau, der svarer til en mesters, mens den iboende bevidsthed – menneskets sjæl – endnu kun er på vej mod mesterskab.

Konflikten mellem det lavere og det højere

Menneskets lavere legemer er også devaer, som sjælen eller bevidstheden iklæder sig under inkarnationen. Der er imidlertid en afgørende forskel på de devaer, der udgør det fysisk-æteriske legeme, astrallegemet, mentallegeme og "solenglen", som udgør menneskets kausallegeme eller sjælslegeme. Udviklingsvejen for de lavere legemers devaer er den, der kaldes involutionsvejen. Disse devaer søger nedad mod grovere vibrationer eller stadig tættere stof. De vikler sig ind i stoffet. Menneskets bevidsthed, der tager ophold i disse legemer under inkarnationen, er på evolutionsvejen eller udviklingsvejen. Mennesket forsøger at vikle sig ud af stoffets greb. Mennesket er derfor på vej opad mod tiltagende åndelighed. Dette opadgående træk skabes af solenglens høje vibrationer. Og det er forklaringen på menneskets problem. Mennesket befinder sig i spændingsfeltet mellem den lavere og den højere natur.

Hvis man identificerer sig med de lavere legemer – hvis man tror, at man er sin krop, sine følelser eller tanker – vil legemernes naturlige udviklingsretning trække bevidstheden væk fra sjælen. Hvis man identificerer sig med sjælen, vil man følge menneskets rigtige udviklingsvej, som til sidst vil resultere i fuldstændig identifikation med det, mennesket i virkeligheden er – sjælen. Mennesket er ikke længere en personlighed, der ydmygt betragter sjælen. Personlighedens bevidsthed smelter sammen med sjælens.

Resultatet forstås

Først når bevidstheden er trukket helt tilbage fra identifikationen med de lavere legemer, og igen er centreret i sjælen, forstås det endelige resultat af den afsluttede inkarnation. Livet ses som en helhed, og det bliver nu tydeligt, hvilke egenskaber man har erhvervet i inkarnationens prøvelser. Samtidig begynder man at få bevidsthedsglimt af, hvad det afsluttede liv vil betyde for næste fødsel og inkarnation. Der er dog ikke tale om en klar og detaljeret viden om det kommende liv.

Planlægger den næste inkarnation

Sjælen vurderer den samlede udvikling, og begynder nu at planlægge den nye inkarnation på det nye grundlag. Man skal ikke forestille sig, at der lægges store, komplicerede og detaljerede planer. Planen for inkarnationen er ofte meget enkel. Med assistance fra en repræsentant fra Karmas Herrer udvælges en enkelt eller nogle få karaktersvagheder, der skal arbejdes med i den nye inkarnation.

For det gennemsnitlige menneske tegner der sig blot nogle svage tendenser, og en tåget fornemmelse af hovedformålet med næste liv toner frem, men visionerne vil først og fremmest være udtryk for de karmiske belæringer, der venter. Det mere bevidste menneske er bedre til at forstå kendsgerningerne og påskønne det, der er sket. Det højt udviklede menneske vil sammenligne det afsluttede liv med andre liv og værdsætte den fremgang, der er opnået på udviklingsvejen. Desuden vil det selv deltage i planlægningen af det kommende liv.

Højt og lavt forenes

Efterhånden som evolutionen fortsætter, vil livet efter døden forme sig sådan, at opholdet på de astrale og mentale planer gradvis bliver kortere, mens livet i de højere regioner bliver stadig længere. Til sidst smelter bevidstheden sammen, sådan at det højere og det lavere bliver forenet i en syntese. Det betyder, at man ikke længere er i stand til at pakke sig ind i en tankesky, som repræsenterer selvskabte begrænsninger. Til sidst kan man opleve hele den store og fantastiske himmelverden.

Refleksion

Som det forhåbentlig er fremgået af gennemgangen, så drejer menneskets udvikling sig om *disidentifikation*. Mennesket tror, det er noget andet, end det i virkeligheden er. Det tror, det er det fysiske legeme, sine følelser og sine tanker, og undervejs i udviklingen løfter det gradvis bevidstheden fra fokuseringen i de lavere legemer til sjælen.

Hvis du har lyst, kan du afslutte emnet med en enkel meditation. Formålet er disidentifikation med din lavere natur og en begyndende forankring i din højere.

Meditation til disidentifikation

Sæt dig godt til rette. Ret ryggen og luk øjnene. Løft bevidstheden op i hovedet bag panden ... Forestil dig, at sjælens lys strømmer ned gennem toppen af hovedet og oplyser bevidstheden bag panden ... Send lyset ned i hjertecentret mellem skulderbladene og tænd sjælens sol i hjertet.

Renselse

Se hvordan ...

– sjælens lys strømmer ned i din personlighed, og sig i tankerne ...

Sjælens lys strømmer ud i mit tankesind og renser og forædler mine tanker og forestillinger ...

Sjælens lys strømmer ud i mit astrallegeme og renser og forædler mine følelser og begær ...

Sjælens lys strømmer ud i mit fysisk-æteriske legeme og renser og forædler mit æteriske netværk.

Forestil dig, at du vandrer hen ad en guldbelagt vej – udviklingsvejen ... mod en guldbelagt port – indvielsesporten.

Dan ud af din aura en energikugle af rosa lys og send den af sted. Se den glide hen ad vejen og ind gennem den gyldne port.

Dan nu en energikugle af grønt lys og send den af sted. Se den glide hen ad vejen og ind gennem den gyldne port.

Dan til sidst en energikugle af blå lys og send den af sted. Se den glide hen ad vejen, standse op foran den gyldne port ... og se den vokse, indtil den fylder hele billedfeltet.

Fasthold billedet af denne blå energi og sig i tankerne:

"Jeg er opfyldt af ånden, og som en sjæl jeg tjener ...

*Jeg er opfyldt af lyset, og idet det skinner igennem mine legemer,
udstråler jeg dette lys ...*

*Jeg er opfyldt af Guds kærlighed, og idet denne kærlighed strømmer
ud fra mit hjerte, magnetiserer jeg dem, jeg ønsker at hjælpe".*

Send via pandecentret, sjælens lys ud til alle nødlidende i verden – enkeltpersoner, grupper og menneskeheden som helhed. Hold bevidstheden samlet i hovedet, og mediter over nøgleordet:

*Jeg betragter døden
som et skridt på vejen mod lys og liv.⁶*

6 Citat fra Alice A. Bailey: *Death: The Great Adventure*, p. 51

VisionsNettet

www.visionsnettet.dk